

Cena Společnosti Agathy Christie 2019 (21. ročník) – 2. část povídek

Obsah

Na Čerťák a zase zpátky.....	2
Na kočičí svědomí	8
Nic se jí nestalo	20
Ostatky dětství.....	24
Pár čísel... ..	29
Podivný omyl paní Hydové.....	37
Poslední jízda sugar daddyho	43
Poslední slovo	48
Případ ztraceného prstenu	54
Pytel peněz	61
Rekonstrukce pod pijákem absintu	66
Stalking na druhou	72
Tajemství černého mstitele.....	79
Vražda na Krejčárku.....	85
Záchranný kruh	92

*Dokument obsahuje další povídky, které soutěží o Cenu Společnosti Agathy Christie za rok 2019. První část povídek jste již obdrželi. Povídky může hodnotit každý člen Společnosti Agathy Christie a systém hlasování zůstává stejný jako v předchozích ročnících. Novinkou je pouze rozdělení povídek do dvou postupně dodaných dokumentů. **Pro hodnocení prosím zohledněte všechny letošní povídky.** K dispozici máte **6 bodů**, které můžete **libovolným způsobem** rozdělit mezi povídky, popř. je udělit jen jedné povídce. Své hlasování můžete posílat na e-mail hlasovani@agatha.cz **do pondělí 17. června 2019**. Upozorňujeme, že termín 17. června je finální a dobu hlasování nebude možné prodlužovat, neboť jen krátce poté proběhne vyhlášení výsledků.*

U povídek jsme neprováděli jazykovou redakci.

Přejeme pokud možno příjemné čtení!

*Juan Zamora
místopředseda Společnosti Agathy Christie*

Na Čerták a zase zpátky

Byla to obyčejná venkovská putika a záchody byly cítit už v lokálu. Přestože mám les a jeho čistý vzduch rád, má první cesta vedla přímo k nim. Je to tak, že kdykoli se mi naskytne možnost volby mezi jehličím a porcelánem, veškerá romantika jde stranou. Jen jsem vytáhl z batohu vlastní roličku papíru. Ze zkušenosti vím, že se to vyplatí. Ani tahle hospoda nebyla výjimkou. Půlku svého pokladu jsem vyplácal na zakrytí prkýnka, protože jsem si rozhodně nechtěl sedat do toho, co jsem tu sám zamýšlel nechat. Nemám chuť zdlouhavě popisovat, jak velká to byla slast, ostatně nebyla by to pravda, protože to dělám z čistě prozaických důvodů.

Když jsem se vrátil spokojený k ostatním, už přede mnou stálo pivo a kluci začínali ladit kytaru. Po pěti dnech žízňě chutná každý pivo jako křen a tady ve Lhotě to platilo jakbysmet. Bylo léto roku jedenadevadesát, nám bylo kolem pětadvaceti a svět byl jen náš.

U vedlejšího stolu seděli tři dědulové, zřejmě štamgasti a srkali opatrně z půllitrů. Jakmile Ringo vylovil ze strun prvorepublikový Děvče na neděli, začali si poklepávat holemi o podlahu. Pod oknem do sebe lil pivo asi třicetiletý fotřík. Dvě děcka mu lítala po lokále a manželka s balónem místo břicha ho občas zkusila poprosit, jestli už by nemohli jít domů. Asi se jí tahle variace na odpolední rodinný výlet moc nelíbila.

„Vodkud ste, hoši?“ vyzvídal hospodský, když nám nesl k pivu i první rundu rumu. Byl to vousatý padesátník, který podle všeho svou práci miloval. Pivo mělo hladinku, rum byl vychlazený, popelníky čisté. Až na ten puch z hajzlíků, který ovšem patří ke koloritu takové knajpy, to byla hospoda se vším všudy a večer byl mladý.

„Z Prahy, šéfe, z Prahy,“ zahalekal Fred a Luban hned v náhlý inspiraci sáhl po Ringově kytaře.

„Praha je zlatá loď, za holkama z Prahy chod’...“

„No jo, tam to znám,“ řekl jeden ze staříků. „Tam jsem byl po válce v divadle.“

„Po který, pane Fiala?“ rejpnul si hostinský.

„Po prusko-rakouský, ty vole,“ odsekl mu a otočil se k nám. „A co vy? Na vejletě? Tady moc turistů nemáme.“

„Právě proto, dědo, kam se dneska hnete, samej lufták. A my máme rádi klid,“ odpověděl mu vesele Fred.

„Hmm,“ kýval stařík hlavou, „tak to jste si nemohli vybrat líp, protože tady chcíp pes.“

„Vojto, ještě jedno,“ zařval otec rodiny a jeho žena se pokusila o chabí protest.

„Měli bysme domů, ještě musím vařit.“

„Ticho, Jiřino!“ okřikl ji. „Buď ráda, že děcka maj pohyb. Doma by seděli u bedny. Za hodinu začíná fotbal, pak pudem. Doufám, žes mně dala do lednice lahev.“ Manželka se zatvářila provinile a chlápek na její adresu vypustil pár nadávek. Pak dal ratolestem pětku na pišingr, snad aby jim vynahradil teplou večeři. Děcka se přeskupila k výčepu, kde se začala dohadovat, kterou ze tří sušenek, co měla hospoda v sortimentu, si kdo z nich vybere.

Když hostinský přinesl další rundu, zajímalo ho pro změnu, kam se chystáme.

„Vlastně jsme se chtěli zeptat vás, máme ještě dva dny volna,“ řekl jsem, protože mí čtyři kamarádi byly plně vytížení svým ne právě čistým zpěvem. „Podle mapy je tu nějaká rozhledna nebo vyhlídka.“

Hospodský se tvářil, jako by přemýšlel, až se ozval další ze staříků. „Voni, Vojtíšku, asi myslej Čerták. Za první republiky tam přece byla turistická chata.“

„Jenže teď už je tam jen hromada cihel a šutrů, pane Sláma,“ mávl hostinský rukou, „koncem války tam Rusáci ostřelovali Němce, co se zapomněli včas uklidit k Američanům. Dali tý chatě dost zabrat.“

„To bude ono, v mapě o tom píšou,“ souhlasil jsem. „Takže to zbourali?“

„Ne, tehdy ne,“ odpověděl ledabyle hospodský, „jen udělali pár děr do vomítky, než nácky vyhnali. Ten barák tam stál ještě v osmašedesátém. Jeden Pražák ho tehdy koupil, že tam udělá hospodu. Bylo to nějak v té době, kdy se na chvíli povolilo soukromý podnikání. Pak ale Rusáci přijeli podruhé a Pražák měl utrum.“

„Jo, prodal na tom kalhoty. Vod té doby ho tu nikdo neviděl,“ zaskřehotal třetí dědek.

„Jestli vám můžu radit,“ naklonil se ke mně hospodský blíž, „nechodte tam. Je to vo držku. Nikdo to tam od války neasanoval a je to prošpikovaný nevybuchlou municí. Proč myslíte, že ta chajda spadla? Pražák si na to pozval architekta, jako že mu na tu hospodu udělá projekt. Ten chlap tam pak sám trochu kopal a odpálil nějaký granát či co.“

„Nekecej,“ křikl a zamával holí zase třetí stařík, který měl zřejmě uši jako rys, když zaslechl to varování přes Ringův hlasitý zpěv. „Kdyby tam něco bouchlo, tak bysme to slyšeli, no ne kluci?“ Pan Sláma i pan Fiala přikyvovali. „A hlavně by se to tady hemžilo vébákama a armádou. Nevěřte Vojtovi ani slovo, je to cucák a ví velký kulový. Ten barák spadnul sám vod sebe.“

„Když myslíte, pane Douda, zákazník má vždycky pravdu,“ řekl napůl ironicky hospodský. Pak se otočil zpět ke mně a ještě více ztišil hlas. „Ať už se rozhodnete, jak chcete, říkám vám, nechodte tam. Dědkové jsou senilní, ale já to tehdy slyšel. Architekta prej seškrabávali z šutrů tři dny a identifikovali ho podle zubů.“

Slíbil jsem mu, že si dáme pozor a pak už jsme se bavili jen o ženských a o počasí. Fotřík s rodinou zmizel domů na fotbal a zřejmě pro jistotu si s sebou odnesl i pět vychlazených lahvových. I staříci se pomalu vytrousili k večeři, postupně, jak si pro ně přišly jejich bábinky. Nás ale hostinský nechtěl pustit. Dokonce dal jednu rundu rumu na účet podniku a nabídl nám, že bude lepší přespat u něj na zahradě, protože jestli je Čerták ve dne vo držku, v noci to platí dvojnásobně. Ostatně všichni jsme byli po pěti hodinách v jeho péči tak pod obraz, že jsme to rádi přijali. Vzadu za hospodou měl malou polorozpadlou pergolu.

„Támhle v kůlně je pár žíněnek, přes léto se rekonstruuje malotřídka, a tak jim to tu uskladňuju. Když je ráno zase uklidíte, klidně se na nich vyspěte,“ řekl, než se s námi rozloučil. Byly jsme jeho pohostinstvím dojati.

Ráno jsme nespěchali a po polívce za dvě pade, kterou do nás hospodský dopoledne nalil, jsme se kolem oběda odšourali směr Čerták.

...

„Tak by mě zajímalo,“ řekl najednou Sam do hovoru o ničem, který se tak po cestě vždycky vede, „kam ten restaurátér v noci zmizel.“

„Co tím myslíš?“ zeptal jsem se.

„Ale, šel jsem se v noci vyvenčit a koukám, že sedá do toho svého otřískaného Wartase. Odjel, ale brzy po rozednění jsem musel znovu a auto bylo zase na místě.“

„Asi leze nějakýmu kamiňákoj za ženskou,“ uchechtnul se Fred a mrknul na mě.

„Vole,“ odpálkoval jsem ho. Jsem totiž jako jedinej z naší party ženatej, a navíc jezdím s kamionem.

„To asi ne,“ nesouhlasil Sam, „měl na sobě totiž ten samej vohoz, v kterým čepoval pivo. Já bych teda tady za Petrovou krásnou paní jel v čistým, a ne smradavej jak tejden starej popelník.“

„Do prdele s těma kecama,“ řekl jsem. „Nevšimnul sis spíš, kam jel?“

„Na Prahu,“ chechtal se Ringo a ostatní se k němu přidali.

„Praha je zlatá loď, za holkama z Prahy chod’...,“ halekal Luban včerejší evergreen, ale já už si jejich vtipů nevšímal. Strčil jsem do Sama a znova se zeptal, kam ho viděl odjíždět.

„Nevím, myslím, že zahejbal doprava, takže asi někam naším směrem. Proč tě to tak zajímá?“

„Mám divnej pocit,“ řekl jsem nejistě, „včera mně až moc okatě rozmlouval tu cestu na Čerták.“

„Neměl bys číst tolik detektivek, Sherlocku,“ smál se Fred a já už raději mlčel. Možná, že mají pravdu, občas slyším trávu růst. Nicméně jsem si slíbil, že ten kopec důkladně prolezu. Možnost, že narazím na Čertáku na nějaký nevybuchlý granát nebo podobnou čertovinu, jsem v tu chvíli neřešil.

Ani ne za dvě hodiny jsme se na něj vydrápali. Byl to svah, který bych se bál sjet na sáňkách. Každý krok, který jsem udělal, nevedl ani tak dopředu, jako spíše vzhůru. Měl jsem pocit, že jdu po velice strmých schodech z kořenů. Moje nejasné podezřelé tušení, že hospodský jel v noci autem právě sem, se rozplynulo. Když jsme se ale na pokraji kolapsu dostali až nahoru, objevili jsme starou popraskanou asfaltku. Druhá strana vršku, po které vedla, se svažovala v mírném klesání do údolí.

No, jasně, jsem idiot, bylo jasné, že sem musela nějaká cesta vézt, když tu kdysi stála ta chata. Přece by sem materiál nedopravovali lanovkou, takže alespoň vidíte, jak to s tou mou dedukcí vlastně je. Kluci to nekomentovali, ačkoli jim muselo být jasné, o čem přemýšlím.

Byly asi tři odpoledne a oni měli hlad, tak se pustili do vaření.

Já se odbyl Májkou a šel naštvaný na svůj blbý odhad na průzkum. Hostinský měl pravdu. Z turistické chaty zbyly už jen zarostlé základy, sem tam hromádka rozpadajících se cihel porostlých mechem. Co se týká historky o Němcích, klidně tu za války mohli být. Nic, co by to vyvracelo, jsem nenašel. Naopak v několika rozvalených kamenech a cihlách jsem objevil díry, které tu buď udělal magor s vrtačkou na baterky nebo samopal. Jinak nic k vidění. Pomalu jsem se vracel k ostatním, když mně mezi stromy od jedné z lesních cest odbočujících z asfaltky něco blýsklo do očí.

Mohl to být kus alobalu ze svačiny, loužička v dutině vykotlaného pařezu nebo nějaká denní bludička a většina lidí by to přešla bez povšimnutí, ale já za tím zábleskem vyrazil jako mŕňa za světlem.

Borůvčí vedle cesty bylo vysoké do půlky lýtek a husté jako prales v Amazonii, ale když jsem ho na několika místech odhrnul, našel jsem nejen zdroj toho záblesku, ale i něco navíc.

...

Hnali jsme se z kopce, jak nejrychleji to šlo, zpět do Lhoty. Jen Luban zůstal na Čertáku, aby ohlídal náš nález, uhasil bezpečně oheň a dojedl všechno jídlo, které si ostatní sotva stačili dovařit, než jsem se k nim s řevem dostal od borůvčího zpátky. U hospody byla telefonní budka. Tohle museli vyřešit policajti.

...

Nahrnuli jsme se do výčepu, zatímco Sam venku vytácel sto padesát osmičku. Hostinský a tři dědové seděli na svých včerejších místech a docela se lekli, když jsme jako vichřice vpadli dovnitř.

Hospodský si nás změřil pohledem a hned roztočil tři piva. „Teda, to musela bejt žízeň, když jste se tak hnali,“ usmál se, zatímco jsme popadali dech.

„Kde jste byl ráno s autem?“ uhodil jsem na něj bez zbytečných úvodů, když jsem se trochu sebral.

Než se ale stačil rozčítat a zeptat se, co je nám do toho, což bych na jeho místě udělal já, vyšel z hajzlíků do lokálu včerejší fotbalový fanda. Měl na sobě ten samej vohoz jako včera, jen se zdál o něco více použitý.

„Hele, Fanouši,“ řekl mu hostinský ostře, „měl bys padat domů, ta tvoje už zase volala, že tě od včerejška neviděla. Fakt bys měl jít a fofrem si to u ní vyžehlit. Já tě už dál krejt nebudu.“ Chlápek jen mávl rukou. „Prudí, chce opravit vysavač, kráva, hod' mi radši další škopek.“

Pak se hospodský otočil na nás. „A vo co de vám, pánové? Víím, že nejsme právě Alkron, ale pozdravit byste mohli.“

„Dobrý den, jen jsme chtěli vědět, jestli jste nebyl v noci na Čertáku,“ řekl jsem omluvným tónem.

„Proč?“

„Protože Sam v noci viděl, jak někam jedete autem,“

„Fajn,“ usmál se hospodský, „mě zajímalo spíš, proč to chcete vědět.“

„To se dozvíte, ale teď nám odpovzte,“ trval jsem na svém.

„Od někoho, koho jsem tu nechal přespat, bych čekal víc taktu,“ usmál se hospodský, ale z jeho žoviálního tónu byla znát značná nervozita.

„Tys je tu, Venco, nechal přespat? To čumím,“ ozval se pan Douda. „To máte mládenci kliku, on je jinak na cizince jako ras.“ Další dva staříci přikyvovali a usmívali se.

„Hoši,“ řekl hospodský zaujatý dotáčením piva, „vy máte asi dost bohatej život, když řešíte takový koniny. Proč to vůbec chcete vědět?“ ušklíbl se.

„To bychom si zatím nechali raději pro sebe,“ řekl jsem s výrazem člověka bez emocí.

„Snad abych se vás začal bát, co?“ usmál se hospodský. „Když to musíte vědět, tak každý ráno vozím sestře slivky piva a zbytky pro prasata do vepřína. A teď si sedněte, roztočil jsem vám pivko. Nebo jste přišli jen prudit?“

Do toho všeho se ozval fotbalový fanoušek Fanda. „Tak co bude s tím pivem?“

„Jo, hned, Fanouši.“ Docáknul do sklenice trochu pěny a nesl mu ho ke stolu pod okno.

„Vy jste si ničeho nevšiml?“ zeptal se Fanouše Fred.

„Čeho jako?“ odsekl.

„Já nevím, když jste nebyl v noci doma, nebyl jste náhodou na Čertáku?“

„Dej pokoj, mladej a nezacláněj, do toho ti nic není,“ odsekl.

V tu chvíli vletěl do výčepu Sam. „Už jsou na cestě,“ zahlaholil, „a ty otisky pneumatik z Čertáku sedí, sám jsem to kontroloval.“

„Co se tady, doprdele, děje?“ ptal se hostinský, kterému zřejmě došla trpělivost.

Fanouš se najednou zvedl. „Asi bych fakt měl jít domů. Napiš mi to na futro, stará by kvůli tomu vysavači byla schopná zburcovat půl vokresu.“

Čerstvé pivo nechal ležet a chtěl odejít. Sam u dveří mu ale zastoupil cestu.

„Myslím, že bysme tu měli počkat všichni tak, jak tu jsme,“ usmál se neústupně.

Fanouš se zastavil, vrátil ke stolu a na ex do sebe hodil své opuštěné pivo.

„Hele, kluci, vo co de? To je nějakej vtíp, nebo co?“ zeptal se přísně hospodský, zatímco dědci u svého stolu s pobavením čekali, co z toho bude.

„Jedou sem policajti, my totiž našli mrtvolu, víte?“ vysvětlil Ringo bez okolků a hospoda náhle ztichla.

„A hned vedle ní byly čerstvé stopy po pneumatikách. Ten samej vzorek, jako máte na autě, pane hostinský,“ kontroval Sam vítězně.

Hospodský se tvářil zmateně. „Vo čem to melete? Jaká mrtvola, jaký gumy?“

Vyprávěl jsem a oni poslouchali. „Byli jsme dnes odpoledne na Čertáku a našli tam mrtvolu.

Holku,“ začal jsem vysvětlovat. „Ležela u cesty a vedle ní byl čerstvej vzorek pneumatik. Tady

Sam je docela dobřej v kreslení, a tak udělal náčrtek toho vzorku. A podle všeho,“ zvýšil jsem triumfálně hlas, jak to dělají detektivové v seriálech, když konečně někoho obviní, „se ten nákres shoduje se vzorkem gum na vašem autě.“

„Ale to je nesmysl,“ bránil se hospodský, „to přece... vždyť takový gumy tu musí mít kdekdo.“ Odmlčel se a pak začal nanovo, jako by ho něco napadlo. „No jasně, tady Fialův vnuk jich tu na jaře prodal dobřej tucet. Kdoví, co to bylo za šmelinu. I Fanouš má jedny.“

„Tak vy taky?“ otočil se Fred na fotbalového fandu.

„Co je mně po nějakých gumách,“ rozčílil se náhle Fanouš a rychle si utíral vousy od pěny.

„Hele, uхни, fakt musím za starou,“ houkl na Sama, který stále blokoval dveře.

„Z toho nic nebude,“ chytil jsem ho za ruku, „taky jste nebyl v noci doma a pneumatiky máte stejný. Hezky tu počkáte s námi.“

„Co po mně chceš, ty kreténe?“ ohnal se mi po hlavě, ale já stačil uhnout.

Fanouš se nedal, a tak na něj Fred s Ringem skočili a bleskurychle ho přibili k podlaze.

„Vy hajzlové, nechte mě, musím domů,“ zmítal se na zemi.

„Jasně domů, přezout gumy a ty nový někam zahodit, co?“ supěl Fred a kroutil mu ruku.

„Jestli v tom nejedeš, tak můžeš bejt v klidu,“ domlouval mu Ringo.

„Tak a dost, přestaňte mi tu dělat bordel,“ zařval hostinský.

Tři staříci v koutě se tím vším vesele bavili. „Ale my snad můžeme jít, ne?“ zeptal se se smíchem pan Douda.

„Vy zrovna ne,“ usadil jsem ho. „Určitě jste si od vnuka taky jedny pořídil nebo je má on. Mohl byste ho varovat.“ Stařík znejistěl, ale už nic neřekl.

„Fajn, uklidníme se. Vy nám řeknete, něco víc o tý mrtvole,“ snažil se hostinský o smířlivější tón.

Popsal jsem mu blondátou dvacítku, její strakaté oblečení a přívěsek ve tvaru pavouka, který mi tam na kopci jako první blýskl do očí.

Hospodský poslouchal a pak viditelně zbledl. Když se do jeho křídového obličejce začala vracet barva, zařval: „Ty hajzle!“ Dvěma skoky obkroužil výčep a kupodivu se nevrhl na mě, ale na zpacifikovaného Fanouše. „Jestli je to Irena, tak tě zabiju,“ křičel a začal do něj bušit. Ringo a Fredem měli dost práce, aby je od sebe dostali. Já najednou nic nechápal.

„Kdo je Irena?“ ptal jsem se vzpouzejícího se hospodského.

„Jeho dcera,“ odpověděl jeden pan Fiala. „Říká se, že za ní tuhle Franta leze a vona že není proti.“

Náhle, aby nebylo všem zmatkům konec, se v lokále objevila Frantova těhotná matrána, která zřejmě zaslechla poslední slova a hned spustila. „Co to tady kecáte, Doudo? Franta za nikám neleze.“ S narůstajícím zoufalstvím ve tváři se podívala na muže. „Že ne?“ zeptala se ho už s menší dávkou jistoty. Pak si zřejmě uvědomila celou situaci a našťavaně se na nás osopila. „Proč ho tu vlastně držíte?“

„Irenu v noci někdo zabil,“ řekl jsem a dal Samovi, který měl stále nejbližší ke dvěřím, znamení, aby ji raději taky nějak zpacifikoval. Vzhledem k jejímu stavu to bylo dost nepříjemné, ale Sam jí jednoduše zkroutil ruce za zády.

Moc se jí nechtělo přijmout jeho vůli, ale Ringo coby základák sloužil u výsadkářů, a tak pro něj nebylo nijak velkým problémem milou paní Jiřinu donutit přijmout jeho vůli, aniž by jí nějak ublížil. Vzpouzela se jen chvíli.

Když se uklidnila a došly jí všechny souvislosti, spustila nanovo. Tentokrát svůj proslov plný hajzlů a kurevníků věnovala mužů. Fandovi nakonec ujely nervy.

„Jo, tak jo, byl jsem s ní a už drž hubu, ty krávo. Co má bejt? Je to tvoje vina. Kdybys neměla pokaždý, když mě k sobě pustíš, fakana, nemusel bych chrápat s jinýma.“

„A včera v noci?“ uhodil jsem na něj, když jsem ucítil šanci získat od něj doznání.

„Jo, ty čuráku, byl jsem s ní, když to, kurva, musíš vědět. Jenže ta děvka mi řekla, že je v tom, kráva blbá. Určitě to udělala naschvál. Nasrala mě, a tak jsem jí jednu fláknul,“ škytal a hekal rozčilením. „Jen jednu ránu, nic víc.“ V tu chvíli se jeho hlas zlomil a z odporu přešel k mírně kajícímu vysvětlovacímu tónu. „Spadla a prostě už se nezvedla, píča jedna, ale může si za to sama. Byla to nehoda, musíte mi to věřit. Kurva, já jí nechtěl ublížit, dokážete to pochopit? Jen mě nasrala. Doprdele, všechny ženský jsou stejný, utáhnout chlapa na parchanta, to je to jediný, co uměj.“

„Jakýho parchanta, ty...“ řval hospodský, ale místo peprného oslovení, které by mu adresoval z něj vyšlo jen několik pištivých vzlyků a pak se zhroutil na kolena.

Staříci seděli jako přimražení bez známky jakéhokoli humoru, kterým do této chvíle hýřili.

Jiřina nepřičetně vzpínala ruce a mít v nich Fanoušův krk, asi by ji už nic nedonutilo povolit jejich sevření. Fanouš sám se chvílemi litoval a chvílemi snažil vyprostit z Fredova chvatu, což se mu naštěstí nepovedlo.

Hospodského si vzal na starost Sam a já sám jako nedotknutelný Hercule Poirot stál uprostřed toho všeho a doufal, že policie dorazí včas. Když jsem konečně zaslechl houkání policejní lítačky oddechl jsem si.

Na kočičí svědomí

Ira furor brevis est. Horatius

Do úplňku scházel pouhý den. Měsíc, dokonale kulatý a vyleštěný jako vzácný klenot, zaléval zemi tajemným, stříbrným světlem. V takovou noc se první růže rozvoní těžkou, omamnou vůní, která může přivodit podivuhodné sny a neklidné spaní. Milenci se raději scházejí v bezpečí zahrad, nebo v konejšivé náruči teplého svitu plynových lamp a básníkům se nedaří verše.

Dlážděnou uličkou usínajícího městečka spěchala mladá dívka v zástěře, květovaný šátek přehozený přes ramena. V ruce nesla skleněný džbán s pivem. Bázlivě se rozhlížela, lekala se každého stínu. Když se před ní objevila silueta muže v plášti, málem džbánek upustila. Ale pak s ulehčením naznačila pukrle a vydechla:

„To jsou oni, jemnostpane? Dobřej večír vinšuju.“

„Amálie?“ pravil muž laskavě, „proč jsi tak vystrašená? Já přece nekoušu.“

„Já vím, jemnostpane lékárníku.“

„Tak vidíš.“

„Ale... ale když já pořád myslím na tu Verunu od stavitelů, jak tenkrát zmizela! Něco se jí určitě muselo stát!“

„Amálko, Verunka určitě utekla s nějakým amantem, zbytečně se bojíš.“

„Ne! To by neudělala! Půjčila mi korále na tancovačku, bez nich by neodešla!“

„Třeba jí slíbil hezčí...“

„No...“ dívka se chvíli zarazila, ale pak rychle drmolila: „Určitě ne! Bylo taky před úplňkem, je v tom nějaký čarování, říkali! Nějaká ta magie!“

„Tady u nás, v poklidném městečku?“

Na kostelní věži zacinkalo „čtvrt“.

„Jejda, to je hodin!“

Amálie zamrkala vyděšenýma modrýma očima a pelášila domů.

Lékárník Málek jen zakroutil hlavou a pokračoval v procházce. Popotáhl z retka a zamyslel se nad tím, co mu ta potřeštěná služtička řekla.

Zamračený došel až na rynek, kde měl v rohovém starobylém domě s podloubím svou lékárnu, podděnou od otce a děda. Jak to jen šlo, pořídil moderní vybavení a přístroje, z úcty k předkům však ponechal původní tajemnou atmosféru. Odemkl těžké dveře velkým klíčem a vešel dovnitř. Celý dům voněl po bylinkách a všelijakých ingrediencích, vždycky ho to pohladilo a uklidnilo. Je doma.

Pod nohama se mu protáhlo cosi černého. To přispěchala kočičí hlídka.

„Ty abys tu nechyběl!“ usmál se Málek a podrbl malého kocourka za ušima. Potom odložil elegantní vlněný plášť, klobouk a pečlivě si umyl ruce. Dalším tepaným klíčemodemkl dveře do sklepa, kde byla jeho laboratoř. Zapálil ozdobnou petrolejovou lampu a sestoupil dolů po kamenných schodech s kocourem v patách.

„Co může cácora vědět o magii, Mefisto, což?“ oslovil chlupatého druha.

„Mau“ slušně odvětil kocourek, vyskočil na úzkou, vysokou židličku se sametovým polštářkem a pozorně svého pána sledoval zelenýma očima.

A lékárník otevřel velkou černou knihu na pultíku, nalistoval příslušnou stránku a nahlas četl:

„Axungia porci, Mefisto, čili Adeps suillus. Budeme potřebovat ostrý nůž...“

Časně ráno už lékárník Málek pobíhal za tάρou a chystal všelijaké mastičky a užívání pro své zákazníky a pacienty. Byl důkladně oholený, tmavé vlasy pečlivě rozdělené pěšinkou, jako

vždy elegantní, jako ze žurnálu. Občas zálibně pohlédl na vzorně vyrovnané stojatky, prachovnice a masťovky, na kterých se skvěly nové signatury. Sám je ozdobným písmem označil a pak pečlivě natřel roztokem šelaku, aby měly dlouhou trvanlivost. Také se nemohl vynadávat na nové měřivky a nálevnice. Všude panovala čistota a pořádek, tak to měl rád.

Zvonek nade dveřmi cinkl, vstoupila malá osůbka s nůši.

„Á, dobré jitro, Šemberová, to jste ale ranní ptáče! Pojdte dál.“

„Dobrej den vinšuju, pane magistr, nesu jim ty bylinky, co chtěli.“

Bylinkářka vešla dovnitř, sundala s heknutím nůši a protáhla se. Nebyla už nejmladší, už jí dlouhé cesty zmáhaly.

„Výborně, to jste hodná. Tady máte něco pro posilnění.“

„Děkuju, pane magistr, to je ten jejich proslulej liquér, žejo?“

Drobná paní ucucávala sladkou tekutinu z pohárku a lékárník zatím kontroloval kornouty a sáčky s nasušenými rostlinami.

„Dobře,“ pokýval hlavou a podal bylinkářce ruličku bankovek. „Tady máte. A ještě pro Lucii pokroutky a Valeriánské kapky. Mívá ještě ty záchvaty?“

„Nene, je to lepčí.“

„A tady mastičky do očí pro vaše kočky. Ovšem Šemberová, v háječku zmizela všechna vraní oka! Že v tom máte prsty??“

„Pane magistr, to mám na mazání na žíly pro ženský ze statku! Pošlu vám tyglík, ať se přesvědčíte!“

„Jestli se dozvím, že to máte na nějaká čarování, tak si mě nepřejte!“

„Depak, to já ne! Všechno počestně, pane magistr, dyť mě znají, na mou duši, na kočičí svědomí! I toho mrňavýho kocoura mají ode mě a je hodnej jak andílek, žejo?“

„Jistě, Šemberová, věřím vám. Ale to víte, šíří se divné řeči, že ta Veruna, vždyť víte.“

„Pane magistr,“ bylinkářka ztlumila hlas a přihnula si z pohárku, „nebude to jen tak, to mi věřej. Mám takový svrbení, něco se jí stalo. A před úplňkem... Pamatujou před pár lety na tu Julču ze mlejna? Ztratila se taky tak!“

Málek si zamyšleně uhladil vlasy.

„Tak já už zase letím, pane magistr!“ zahalekala ta dobrá paní, „kočky čekají a taky Lucie. Tak spánembohem!“

„Na shledanou, Šemberová. A děkuji za bylinky.“

Po bylinkářce zůstala nádherná vůně sušených květů a natí, lékárník je sypal do příslušných šuplíků, vážil je, zapisoval, a přitom přemýšlel o tom, co slyšel. Bude to muset probrat s kolegiem.

Kolegium se sešlo před západem slunce v lékárníkově bylinkové zahrádce vzadu za domem. Byl to vlastně malý dvoreček, ale všude jak to jen bylo možné, se tísnily hliněné hrnky se všelijakými užitečnými rostlinami a kořením. Na židličku s polštářkem u kulatého litinového stolečku s ornamenty se usadil vážený soudní rada Hepnar na odpočinku, mohutný pán v nejlepších letech v dokonale padnoucím obleku. Vedle něho řídící učitel Komnický, vysoký ramenatý muž středního věku, nadšený cestovatel a sokol propagující tělesná cvičení a zdravotvědu. Dále místní farář, usměvavý útlý mladík s velkými ušlechtilými ideály a vizáží dobrovolně strádajícího řeholníka. A nakonec doktor Veselka, věčně zachmuřený a brblající drobný bělovlasý stařík. Lékárník Málek je uvítal a důležitě zvedl pěstěný ukazovák:

„Pánové, dnes jsem si připravil pravou lahůdku. Zde je Axungia porci, čili Adeps suillus, neboli..“

„Škvařený sádlo!“ skočil mu do řeči doktor Veselka neomaleně.

„Ano, sádlo z čerstvého okruží a ledvinového pouzdra vepře sus scropha. Vynechal jsem ovšem poslední fázi, tedy přidání natriumsulfátu pro stabilizaci. Není potřeba dlouho uchovávat, že?“

„Je potřeba rychle konzumovat,“ usmál se mladý páter Johann.

„Přesně tak,“ souhlasil Málek a položil na stůl misku se sádlem a proužky cibule a ošatku s nakrájeným chlebem.

„Poslužte si, pánové.“

Pánové si posloužili, pochvalně mručeli a chválili ještě víc, když lékárník poskytl i nápoj, orosený kameninový džbán piva z hospody ze sousedství.

Rozproudila se příjemná debata. Slunce zapadlo, zahrádka se rozvoněla zavlažena rosou, ptáci ztichli a vystřídal je cvrkající hmyz.

Když přišla řeč na ztracenou Verunu, služebnou od stavitelů, vynořil se i kocour. Ve světle olejových lampiček nejdříve zazářily ve sklepním okénku dva zelené smaragdy, pak důstojně vkrácel sám Mefisto. Obešel popořadě všechny pány, jako by osobně kontroloval docházku, nenechal se však pohladit od žádného z nich. Potom vyskočil Málkovi na klín, stočil se do klubka a tiše předl.

„Tak kde jsem to přestal,“ zamyslel se lékárník, „ano, jestlipak může souviset zmizení Verunky a té Julie tenkrát?“

„Cesty Páně jsou nevyzpytatelné,“ usmál se Johann, „všude číhá pokušení a mladá děvčata podléhají svodům světa.“

Soudní rada si otřel decentně ústa ubrouskem, lokl si piva a potřásl hlavou.

„Ovšem, ženské! Kde je jim konec ve světě! Parádičky, fialkové voňavčičky. A obě tyto události dělí dlouhý časový úsek. Ta venkovanka tuším zmizela před třemi roky a ta služtička před třemi měsíci.“

„Přikláním se k názoru důstojného pána, obě jsou tak říkajíc z masa a kostí, žádní andílci,“ řekl zamračeně doktor. Natáhl se pro další kousek chleba a potřel ho pečlivě sádlem.

„Co vy, pane učiteli?“ zeptal se Johann.

„Moc jsem je neznal, pravda, sportu neholdovaly. Ale také myslím, že se nemusíme znepokojoval. Víte, učil jsem kdysi na dívčí škole, ale ženským namouduši nerozumím ani za mák! Nikdo jim nevidí do těch rozkošných hlaviček!“

Názory byla celkem jednoznačné a Málek tedy ani neměl potřebu zmiňovat, co se dozvěděl od Amálky krejčího Vrby.

Potom přešel hovor na úplně jiné téma. Hlavní ulicí dnes dvakrát projel automobil a to byla pro ospalé městečko veliká událost. A všichni se také těšili na partičku karet, ke které přidali ještě jeden džbánek a potom teprve se pokojně rozešli.

Jaro se pomalu přehouplo v léto, nastaly horké dny, kdy je radno posedávat ve stínu, nejlépe tam, kde je možné se i pěkně osvěžit.

Byl příjemný den, práci cvrlikali pěknou notu a slunce posílalo prasátka skrze listí stromů, které lemovaly prašnou cestu. Lékárník Málek se vydal na nedělní odpolední procházku, aby si trochou toho pohybu zasloužil orosený žejdlík. Občas elegantně pozvedl slamáček, aby pozdravil ctihodné sousedy ve svátečním, což bylo tak uklidňující, že své myšlenky obrátil úplně jiným směrem, než k temným záhadám. Nebo to bylo také tím, že se přiblížil k výletní restauraci U Vaclíků, kde to přímo vybízelo k posezení. A sotva usedl k malému stolku pod lípou, přitancil pan hostinský, kulatý strejc s nádherným knírem.

„Dobrej den přejeme, pane lékárníku, dáme si hladinku?“

„Rád, velmi rád, pane Vaclíku, už se těším,“ usmál se Málek a odložil slamák. Pivo od pana hostinského Vaclíka bylo vždycky příjemně vychlazené a servírované s úctou a láskou k tomuto nápoji i k hostům.

„Poslouchejte, pane hostinský,“ nevydržel to Málek poté, co se s chutí napil a Vaclík si spokojeně uhladil knír, „není támhle mlynář Válek?“

„To víte, že je. Už sem zase chodí, po té ostudě.“ hostinský se naklonil blíž. „Neni to ani půl roku, tak se tady dost opil. A pěkně vyváděl.“

„Neříkejte?“

„A víte proč? Ne? Vám to můžu říct. Zapíjel dalšího vnuka!“

„Dalšího?“

„Jo! Vykládal nám, že jak ta jejich nejstarší holka přišla do maléru, byla taková potřeštěná, tak jí poslali k tetě na Moravu a dokonce jí našli nějakýho vdovce, tak se tam vdala. To byl fofr. Jen tak by jí tam asi neposílali, ne? A už má druhýho kluka!“

„Julča už má dva kluky?“

„No bodejť. A je z ní šikovná hospodyňka, povídal.“

„Tak to je! To jsem rád, protože už se říkalo všelicos.“

Vaclík mávl rukou a oprášil stůl utěrkou. „Lidi toho napovídaj...“

A den byl zase o něco lepší. Tráva zelenější a květiny voňavější. Tak to chodí, když se vysvětlí to, co dříve vypadalo jako bůhvíjaké neštěstí.

Když se sešlo opět kolégium, zvedl se lékárník k přípitku a slavnostně pravil:

„Tak pánové, jedna záhada je vyřešena. Julie ze mlýna je u tety na Moravě, vdala se za vdovce, vychovává děti a vede konečně počestný život.“

Doktor ani nezvedl oči od karet a zabručel:

„To je vždycky krámů s outěžkem...“

Páter Johann pohlédl k nebi, v duchu děkoval bohu a prosil o požehnání pro napravenou hříšnici. Řídící učitel se zavrtěl, zamračil na nepříznivou situaci pečlivě srovnaných obrázků v dlani a podotkl:

„Kdyby se věnovala sportu a přednáškám o zdravotědě, nebyla by nikdy v takové překérní situaci!“

A soudní rada, který právě přišel, si posunul buřinku na hlavě a trochu dýchavičně zasípal:

„Tak vidíte, pane lékárníku, žádná záhada. Zase jenom ženské vrtochy. A s tou druhou, Věrunou, to bude to samé.“

„Verunou,“ opravil ho učitel Komnický, jak byl zvyklý kontrolovat své žáky.

„Á, to je jedno! Naparáděná slečinka, co motá hlavy chlapům!“

„Ovšem! Decet verecundum esse adolescentem! Mládí sluší skromnost!“ řekl Johann a vynesl kartu.

„Všichni mají obavy a ona se zatím pěkně usadí v hnízdečku!“ láteřil dál rada.

„Vida,“ doktor se zadíval přes brejličky na hromádku listů na stole, „a už se to málem svádělo na nějakou tu magii. Kdepak, všechno se dá vysvětlit. Vědecky!“

„Jistě! Pche, magie, babský povídačky!“

„Klid, pane rado,“ chlácholil rozčileného Hepnara doktor Veselka a shrábl karty, „jste rudý ve tváři, zvyšuje se vám žilní tlak!“

„Posaďte se a ochutnejte! Zde: pulpa prunorum.“ přidal se lékárník.

„Co to?“

„Švestková povidla!“ ozvalo se trojhlasně.

Hepnar ztěžka usedl a vtom se jako smírčí soudce náhle u jeho nohou zjevil kocour. Vyskočil mu na klín, chvilku přešlapoval a pak se usadil a přimhouřil oči. Málek jen zvedl obočí údivem nad tou nevěrou, ale byl rád, že Mefisto přispěl svým dílem k ztišení debaty. Od početné mátové limonády a mlsání povidel přešli na vinum rubrum, červené víno, a opět se rozhostil klid a mír...
Jenomže ne na dlouho.

Časně ráno se ozvalo silné bušení na dveře lékárny. A když rozespalý Málek udiveně otevřel, vpadla dovnitř vyděšená bylinkářka Šemberová.

„Pane lékárník! Lucie je pryč!“

„Cože?“

„Večír si hrála s kočkama, víte, jak na ní vždycky dou. Jenže pak někam odběhla a už se nevrátila!“

„Už to někdy udělala? Byla někdy venku v noci sama?“

„Ne! Vždycky se vrátila, nikdá se netoulala! Na mou duši, na kočičí svědomí! Já se o ní bojím, pane lékárník!“

Málek vystrašenou paní usadil do sesle a horečně přemýšlel.

„Nemohla třeba uklouznout a spadnout do řeky?“

„Depak! Vody se bojí, nechodí k ní! Volala jsem, hledala všude! Na jejích oblíbených místech, i v těch jejích schovávačkách, všude! A kdyby se jí něco stalo kolem chalupy, kočky by to věděly! Je pryč!“

„Klid, Šemberová. Vy jděte domů, kdyby se přece jen vrátila. Já se pokusím něco vymyslet.“

„Děkuju, děkuju, pane lékárník.“

Bylinkářka popotáhla a šourala se ven. Málek těkal očima po lékárně a zrak mu padl na kalendář. Úplněk...

V takovém malém a poklidném městečku život plyne pravidelně, lékárník tedy věděl, kam se vydat, když si potřeboval promluvit se služebnou Amálií z krejčovského salónu pana Vrby. Spěchal tedy na tržiště za kostelem, kde se pilně obchodovalo, vyměňovaly se drby z města i okolních vsí, vznikaly nové fámy a zase zanikaly ty vyčpělé. Kývnul na Amálku, která stála s košíkem zeleniny v hloučku kamarádek.

„Jé, dobrýtro vinšuju, pane lékárník, co oni na trhu?“

Úplně jiná Amálie. Zalitá sluncem, rozzářená, ne jako ta bázlivá duše večer. Protože ve tmě všechno vypadá jinak, strašidelně...

„Poslouchej, Amálko, jaká vlastně je ta Verunka. Kamarádíte se, ne?“

„Verča? No...“ dívenka se trochu ostýchala mluvit. Málek jí dostřkal z doslechu ostatních a zašeptal:

„Může to být důležité. A čas běží.“

„Myslej? No, Verča je taková veselá... ráda se hezky oblíkne... má dokonce tyčinku na rty!“

„A hezky se voní, že?“

„Jak to vědí?“

„To tak děvčata dělají. Ale povídej dál. Neměla nějakého amanta, nebo tak nějak? Nechovala se jinak?“

„Amanta nevím, ale jednou povídala...“

Služtička si dala ruku před pusku a zakoulela očima.

„Dál, Amálko, dál...“

„Že jako kocour bude štědrej. Že se těší.“

„Kocour?“

„Asi myslela jako pana stavitele, že jí třeba přidá na platu, nebo něco do výbavy,“ krčila dívka rameny.

„Aha. Děkuji, Amálko.“

„Spánembohem, pane lékárník!“

A Málek přemýšlel. Že by nebezpečí hrozilo od stavitele Hořejšího, poctivce, který se svými syny zvelebují město a jeho krásná choť vede vzornou domácnost, to pochyboval. Ale kdo je tedy ten kocour?

K večeru se přišourala Šemberová, celá sklíčená a nešťastná. Přispěchal Mefisto a lísal se.

„Copak, malej? Viděj, pane lékárník, i ten kocour to cítí, to neštěstí.“

Mefisto ví... Mefisto cítí... Málek zamýšleně koukal na to černé tajuplné zvíře. A najednou také věděl.

„Šemberová, dneska je středa, že?“

„Středa, pane lékárník, páč pánové hrajou v hotelu na náměstí biliár. Viděla jsem je otevřeným oknem, jak je to horko.“

„To je dobře!“

Málek uctivě, ale rychle vyprovodil bylinkářku z lékárny, zamkl a pelášil pryč. Stará paní za ním udiveně koukala.

Veliký a solidní dům stál uprostřed hustě zarostlé zahrady na konci krátké svažité uličky. Kolem byl klid, jen někde ze sousedství byl slyšet hlas houslí, kdosi pilně cvičil etudy. Slunce nad obzorem bylo krvavě rudé, obklopené růžovými obláčky. Lékárník dům opatrně obešel a přemýšlel, jak se dostat dovnitř. A měl štěstí. Narazil na nedbale zavřené okénko vedle zadního vchodu. Když se protahoval úzkým otvorem, blahořečil příteli Komnickému, kterému vděčil za svou kondici. Slíbil si, že do sokolovny bude docházet ještě pilněji.

Ocitl se v chodbičce za kuchyní. Opatrně našlapoval, i když věděl, že dům by měl být prázdný.

„Tak pojď,“ zašeptal a vyndal z vnitřní kapsy převlečníku černého kocourka. „Kdepak máš tu tvou vábničku?“

Mefisto naježil vousky, mňoukl a potom se vydal na průzkum. Rozvážně kladl tlapky na dřevěnou podlahu, jakoby chápal, jak důležitou má roli.

Stoupali vzhůru po chodech. Málek přikývl. Ovšem, blíže k měsíci.

Dvířka na půdu byla zamčená, ale klíč visel vedle na zdi. Samozřejmě. Nejde o to, aby nikdo nešel tam, ale aby se nikdo nedostal z půdy.

Pomaloučku a pokud možno tiše odemkl zámek. Šlo to dobře.

Další schůdky. Kocour je hbitě vyběhl.

„Lucie?“ odvážil se Málek potichu zavolat.

Nebyla tam úplná tma, takže se mohl trochu rozhlédnout. Na starých trámech zaprášené pavučiny, sem tam kupa hadrů, bedny s harampádím. Na jedné z nich byl rozprostřený černý přehoz a na něm jakési stříbrné předměty. Ve slunečním paprsku se tetelil prach. A na starém kanapi pod vikýřem seděla Lucie, usmívala se a hladila předoucího Mefistu.

„Lucie, pojď, odvedu tě domů,“ oslovil ji lékárník laskavě.

„Tak to bych se na to podíval!“ zahřmělo sípavě od schodů.

Málek se otočil a hleděl do rozzlobené brunátné tváře soudního rady Hepnara.

„Tak se klidně dívejte.“

„Jak jste mě odhalil, vy jeden zatracený slídile? A zůstaňte, kde jste!“

Hepnar svíral v ruce těžký pohrabáč. Lékárník nepochyboval o jeho síle a odhodlání. Polkl nasucho a tak pevně, jak to jen šlo, řekl:

„Prozradily vás bylinky, pane rado.“

„Cože?!“

Málkovi se orosilo čelo. Čas, pomyslel si: potřebuji čas, snad na něco přijdu.

„Řekl jste o Veruně, že voní po fialkách,“ mluvil pomalu a zřetelně, „ale jak jste to proboha mohl vědět? Jedině že jste u ní byl blízko. Velmi blízko. A že máte prsty ve zmizení Lucie, mi napověděl Mefisto. Lucie užívá kozlíkové kapky, celá je od nich pobryndaná. A jejich vůni kočky zbožňují. Můžou se po ní utlouci. Proto si vás můj kocour včera vybral, ačkoliv jinak se nedal ani pohladit. On ji z vás cítil. A věřte mi, až do poslední chvíle jsem doufal, že se mýlím...“

„Ta hloupá holka! Bránila se, nechtěla jít! Musel jsem jí sem dostrkat!“

„Co jste udělal Verunce? A co jste chtěl po Lucii?“

Hepnar se zlověstně ušklíbl.

„To už vám asi může být jedno!“

Blížil se.

Jenomže potom se ozvala plechová rána a on se sunul k zemi. A nad ním stála jako bohyně pomsty stará Šemberová s krbovou lopatkou v ruce.

„Já mu dám jedno! I dva!“

Rozpráhla se k druhé ráně, ale Málek zasáhl.

„Dost, Šemberová, to stačí! Musí nám přece všechno vysvětlit! Kde jste se tu vzala?“

„Běžela jsem za váma! Jenže mi to tak rychle nejde. Předešel mě tuhle ten. Jak vás viděl, biliár nebiliár, mazal, jakoby mu za patama hořelo!. Bylo mi to divný, že na vás nezavolal. Ale stihla jsem to, žejo?“

Pomalu se sešeřilo, otevřeným vikýřem zavoněly odkvétající růže ze zahrady a nakoukl nádherně kulatý stříbrný měsíc. Posvětil do tváře soudního rady, který poloseděl, pololežel na kanapi, sešňorovaný provazem jako nadívaná pečínka. Zamrkal a zalpal po dechu.

„No konečně,“ vydechl Málek, „teda Šemberová, vy máte ale sílu.“

„Jak de vo dítě, tak se neznam, pane lékárník,“ řekla mrazivě bylinkářka a s láskou se zadívala na Lucii. „Máš asi hlad, kočička moje, vid?“

Dívka se pořád usmívala, přikývla, dál hladila spokojeného kocoura a asi nechápala, co se děje.

„Co... co je se mnou?“ hekal rada. Málek se zamračil:

„Dostal jste, co vám patří. A teď povídejte. Ulevte si, než vás vydáme četníkům.“

„Vy jeden...!!!“

Hepnar se zmítal v poutech vzteky bez sebe.

„Ira furor brevis est, jak pravil Horatius, hněv je krátké šílenství,“ začal tedy Málek. „A tak to asi bylo, že? Hněv!“

„Po.. potřeboval jsem tu ženskou k obřadu! Na stříbrnou magii! Ta je přece neškodná!“

Další vzteklé škubání.

„Chtěl jsem jen o úplňku posvětit stříbrný amulet pro štěstí a bohatství, dlouho jsem to studoval v knihách. A ona slíbila pomáhat! Že bude mou bohyní! Zaplatil jsem jí! Taková chtivá fíflena!“

„Jenomže potom padla tma a ona se bála a chtěla odejít, že? V noci je všechno jiné!“

„Křičela, že všechno poví! Nechtěla se svlíknout, ale bohyně přece musí být nahá!! Tak jsem, tak jsem...“

„...jí uškrtil...?“

„Ano! Ano! Ano, když to chcete vědět! Neměla křičet! Zaplatil jsem jí!“

„Jenomže to už pak nebyla stříbrná magie,“ řekl smutně Málek, „jste nevyrovnaný, prchlivý člověk a vymklo se vám to z rukou, víte? Porušil jste zákon zachování vůle druhé osoby a obrátilo se to proti vám! S takovými silami se nesmí zahrávat!“

„Neměla křičet! Proč tolik křičela?“

Hepnar byl rudý ve tváři a celý zpocený zlostí.

„Kde je?“ zeptal se Málek tiše.

„V zahradě! Pod růžemi! Tam! Tam! Najděte si jí!“

„A pak jste si vyhlédl Lucii.“

„Doufal jsem, že je hloupá a nedojde jí to!“

Šemberová málem vyskočila ze stoličky, jenže hekla bolestí v kolenou.

„Já ho přece jen praštím, co?!“

„Klid, Šemberová, svůj lví podíl už jste odvedla a já vám to nikdy nezapomenu.“

„Já jim taky budu vděčná, pane lékárník, do smrti smrtoucí!“

Bylinkářce se zaleskly oči slzami vděčnosti. Málek vstal ze staré židličky, oprášil si kalhoty a upravil vázanku. Doufal, že pěšinka ve vlasech je neporušená, neboť si potrpěl na dokonalý vzhled.

Rozhlédl se po půdě, po té podivné Hepnarově svatyni, která teď působila smutně a zlověstně. Přímo cítil ten Hepnarův hněv všude okolo. Pomohl na nohy i staré Šemberové.

„Nu, milá paní, je čas. Skočte pro četníky.“

„Poletím jako blesk! Na mou duši..!“

„...na kočičí svědomí...“ dodal Málek a šťastně si oddechl.

Nejchladnější zločin

Detektor se standardně rozječel. Umělý kyčelní kloub ze švýcarského sanatoria. Ivan Ivanovič automaticky předložil kufřík obsahující striktně pouze dokumenty a poté stoicky absolvoval osobní prohlídku, mávat potvrzením lékaře o implantátu už ani nezkoušel, potřetí se prokázal průkazem obhájce a návrh předhodil předběžné opatření soudu. A dvacet rublů. Teprve po absolvování všech těchto rituálů byl hoden vstoupit do útrob petrohradské věznice.

Kauzy ex offio už dávno přenechával koncipientům, nicméně tohle byl případ tak zvláštní, že vytrhl Ivana Ivanoviče z letargie zavedeného advokáta těsně před penzí, který už všechno viděl a ještě více slyšel, a donutil ho po několika měsících opustit pohodlí kanceláře a absolvovat všechny ty směšné vstupní procedury (naposled šlo o manžela jedné vzdálené sestřenice, kterému bohužel nepomohl najít žádné přílehčující okolnosti, které by ho zbavily odpovědnosti za zastřelení šéfa a jeho milenky, bez ohledu k nechutnostem, ke kterým ho šéf, místní drogový bos, údajně nutil).

Tentokrát Ivana Ivanoviče nezvedla záležitost rodinná, ale záležitost velice zajímavá. Nebo spíš groteskní. A to, co se okolností - s podobnými se ve své praxi ještě nesetkal ani on, ani žádný z kolegů – tak motivu týče. Ivan Ivanovič byl na Sergeje, svého budoucího klienta, upřímně zvědavý, což byl mimochodem pocit, který ve vztahu ke své praxi nezažil léta. Dozorce uvedl Ivana Ivanoviče do návštěvní místnosti a, vzhledem k proběhlému všimnému, mu dokonce naservíroval kávu. Na druhé straně místnosti se otevřely dveře a vstoupil on, Sergej. Vypadal mnohem mírněji a inteligentněji, než si ho Ivan představoval. Dalo se tušit, že na polární stanici nezaměstnají žádného neandrtálce, ale na druhou stranu se nedalo čekat, že bude někdo, kdo se ve svých padesáti žíví jako provozní elektrikář, působit tak uhlazeně a sympaticky. Svalnatá postava muže v nejlepších letech, který o sebe dbá, decentně prošeďivé vlasy přerostlé ležérně do čela, pevný stisk, neuhýbavý pohled tmavých očí sršících energií. Ivan mu instinktivně nabídl svoji zatím nedotčenou kávu, aby se Sergej cítil lépe a ten s gestem vděku přijal. Tím se rázem stal ještě sympatičtější. Právě takové maličkosti zakládají důvěru mezi právníkem a jeho klientem. Drobnosti, jako je káva nebo úsměv v pravou chvíli, a ne komisnost a paragrafy odříkávané důležitě z patra.

„Tak povídejte,“ vybídl Ivan Sergeje po vyřízení prvotních formalit.

„Nevím, kde mám začít...“

„Nejraději úplně od začátku.... rámcové informace znám z tisku, minulý týden jste obsadil všechna zpravodajství, ale zdá se to celé tak neuvěřitelné....“

Sergej se začervenal a zaprotestoval. „Neuvěřitelné se to zdá tady odsud, ale kdybyste v té bílé nicotě strávil jen měsíc, pochopil byste. A já tam byl čtyři roky.“

„Elektrikář na polární stanici. Jak jste se tam vůbec ocitl?“

„Nečekaně a tragicky mi zemřela žena, v prosinci už to bude pět let. O prázdninách se jí poprvé udělalo špatně a o vánocích už jsem byl po víc než dvaceti letech manželství sám. Rakovina.“ Bylo poznat, jak těžko se o tom Sergejovi mluví, i po tolika letech. „V únoru jsem usoudil, že musím od základů změnit svůj život, abych se neupil k smrti. Antarktida mne fascinovala už jako kluka – ta čistota, klid a všechny ty dobrodružné příběhy, Shackleton, Běhounek, Nobile...“

„...nedávno objevili jednu z lodí Franklinovy výpravy....“

„Franklin – muž, který jedl vlastní podrážky. To byl další z nich. Ze sto třiceti členů jeho poslední výpravy nepřežil ani jeden, našli jen pár mumifikovaných mrtvol, vyhublých na kost

a plných olova. Prý z konzerv. Jeho loď, Erebus, objevili nedávno, zrovna v době, kdy žene diagnostikovaly toho raka.“

Ivan Ivanovič soustrastně přikývl. Pak se rozpomněl. „A předloni našli tu druhou. Terror.“ „Vidím, že jste taky fanda. Jako já. Tyhle příběhy mne fascinovaly celý můj život. Ale nikdy jsem se nedostal dál, než vlakem za 60. rovnoběžku. Když mi pak padnul do oka inzerát na obsazení polární expedice, okamžitě jsem se přihlásil. Přiznávám, že jsem byl v tu chvíli pod parou, stejně jako měsíce před tím, počínaje manželčiným pohřbem. O to větší bylo moje překvapení, když mne pozvali na pohovor. Pak už to šlo samospádem: absolvoval jsem fyzické i psychické testy, tentokrát už za střízliva, zařídili mi uvolnění z práce a začal výcvik. Ze tří adeptů jsem nakonec zůstal jako jediný – ten starší nevydržel fyzicky a ten mladší se zalekl času, který by musel strávit v odloučení od rodiny, já jediný se neměl ke komu vracet. Zvítězil jsem kontumačně.“

Hořce se pousmál.

„Teprve na místě jsem si uvědomil, že není zas tak o co stát. Sněžné pláně jsou nádherné, ale nemůžete je obdivovat moc dlouho, aniž byste přišel o oči. A hledat klid na stanici, ve které je na několika desítkách metrů namačkáno několik desítek polárníků, bylo hodně naivní. Musel jsem být k dispozici ve dne v noci a se skromným vybavením řešit neřešitelné, takže ze stanice jsem se mohl vzdálit maximálně na několik desítek minut. To by ještě šlo. Stačilo zajít mimo dohled a už jsem si připadal jako Francis Crozier. Alespoň první dva roky, než se mi ten pohled omrzela. Horší byla ta nebetyčná nuda. Ze začátku jsme ji zaháněli kartami a povídáním, když jsme vyčerpali všechna témata, vytáhli jsme šachy a učebnice angličtiny, ale to už jsme si navzájem začali lézt na nervy. Ponorková nemoc se nám nevyhnula, ať jsme byli vycvičení a teoreticky připravení sebelépe. Začaly hádky kvůli ničemu, deprese, naschvály a skupinové averze. Když někdo vstal výjimečně s dobrou náladou, ostatní nelenili a okamžitě začali pracovat na tom, jak mu ji pokazit. Já mimochodem nebyl výjimkou. Jediná možnost, jak se nezbláznit, bylo zalézt si do své kajuty, jak říkáme ložnicím, – ta moje měla mimochodem 2x2 metru, takže si teď v cele připadám jako v luxusním hotelu – a číst si. Ponořit se na pár hodin do svého vlastního světa.“

Sergej povzdechl a začal těžko hledat slova, všechno si teprve srovnává sám v sobě, odhadoval Ivan. Protože před ním neseseděl žádný primitiv, který podlehl instinktům, ale zjevně inteligentní člověk, dohnáný osudem do krajností. Částečně osudem a částečně svým přičiněním. Zvážil svůj život, udělal aktivní krok a přihlásil se na absurdní misi, čímž se odlišil od většiny populace, která by v jeho případě zvolila pasivní dumání nad sklenicí. Sergej spáchal čin v existencialistickém slova smyslu a teď nesl jeho následky. Nutno říct, že zatím s existencionálním stoicismem, který byl z velké části dán podobností věznice a polární stanice. Rozdíl byly ryze kosmetické.

„V té době jsme byli na polární stanici třetím rokem a tehdy to začalo. Respektive začalo to mnohem dřív, když o tom teď zpětně přemýšlím, byla tam spousta náznaků, ale v té chvíli jsem je nedokázal interpretovat. Ani jsem nad nimi nepřemýšlel. Prostě jsem to bral tak, že údržbář Oleg je debil. Ne že bych o tom někdy přemýšlel, ale teď si říkám, že mi byl nesympatický od první chvíle, co jsem ho potkal. Nemá smysl pro humor. Povyšuje se nad ostatní. A přitom si nevěří.“

„Takhle byste mohl popsat většinu politiků.“ Neodpustil si Ivan Ivanovič. Pak se své poznámky zalekl. Určitě je odposlouchávají. Sice už není stalinský režim, nicméně... opatrnosti není nikdy nazbyt.

„Možná máte pravdu, nicméně, co mi není rovno... a Oleg mi rovný byl. Nejen, že jsme museli často spolupracovat, navíc měl ložnici hned naproti mé. Vzhledem ke svému jistě

chudému duševnímu světu se pekelně nudil, což zaháněl návštěvami ostatních polárníků, které se vzhledem k jeho všeobecné neoblíbenosti, podobnosti našich pracovních pozic a v neposlední řadě umístěním našich ložnic smršklí na lezení do té mojí. A otravné rušení. Neměl jsem klid na čtení. Brzy jsme se navzájem nesnesli. Abyste to pochopil, měl bych zmínit, že trpím slovní slepotou. Od úrazu v mládí jsem středně těžký dyslektik. Proto jsem taky skončil jako elektrikář. Nejsem schopný vnímat text, ale ještě stále si pamatuju tu radost z příběhů, kterou jsem okusil mezi šestým a patnáctým rokem, než jsem tak nešťastně spadl z motorky. Džug a Geg, Jack London, pán prstenů, Mayovky, Verneovky, Daniel Defoe... celý můj život se zdaleka nemohl srovnat ani s jedním z těch příběhů.“

Ivan Ivanovič se při vyslovení známých jmen, která tak dlouho neslyšel, na chvíli zas ocitl v kouzelné krajině dětství – držel palce, aby Old Shaterhand dorazil včas ke spřáteleným indiánům, strávil sedm týdnů s trosečníky na kře ledové, baterkou si nesvítil po peřinou, ale ocitl se v jeskyni Robinsona Crusoa bloudícího v malarických horečkách a uprostřed letní paseky se třásl chladem, když se vžíval do Londonových polárníků umírajících hladu.

Ale všechno tohle už bylo pryč, dávno pryč.

„Ale Sergeji, literární příběhy mají sílu jen v určitém věku, dokud se dětem vyvíjí obrazotvornost. Od třiceti už si přečtete tři knihy za rok, a to jen když se nudíte.“ Ivan mluvil z vlastní zkušenosti. Jako kluk byl také vášnivým čtenářem, ale v posledních desetiletích, ani si nevšiml jak, se ustálil na jednom románu o dovolené a druhém přes zimu a víc knih přečetl jen, když byl hospitalizován v nemocnici.

„To tvrdíte vy.“ Sergejovi zablýskaly oči hněvem, a Ivan si ho konečně dokázal představit, jak v afektu vráží nůž do toho debila, který mu brání ve čtení příběhů, které by ho přenesly do jiných světů spolehlivěji než vodka. Ale hádat s klientem se rozhodně nehodlal, alespoň ne dřív, než mu vypoví celý příběh, tak nasadil smířlivý tón.

„Dovedu pochopit, že jste po čtyřech letech v uzavřeném prostoru hledal únik v dobrodružných příbězích...“

„Které mi od mých patnácti unikaly, kvůli té mé pitomé neschopnosti přečíst tři písmena v kuse. Než jsem odjel na výpravu, slíbil jsem si, že každého půl roku přečtu stůj co stůj alespoň jednu knihu, abych se zlepšil.“

„Pravidelné cvičení. To funguje?“ Podivil se Ivan Ivanovič.

„Do určité míry.“ Obhajoval Sergej tvrdošíjně svůj názor. Před Ivanem nebo před sebou? Zjevně to pro něj bylo další bolestné téma. „Musí. Když tomu dáte čas. Neumíte si představit, jak hloupě v dnešním světě vypadá člověk, který si není jistý při čtení. A nuda prázdného času na polární stanici mi poskytla prostor, jak se tohohle handicapu zbavit. Rozhodně je to jistá možnost. Není vyloučené, že by pravidelné cvičení mohlo pomoci.“

Jistá možnost. Stejně jako není vyloučené, že zelený zákal zastavíte pravidelným cvičením očních svalů. Nebo že se vyléčíte z rakoviny pitím celerové šťávy. Prostě není úplně vyloučené, že to pomůže. V každém případě to neuškodí.

„Výprava byla plánovaná na pět let, tak jsem si přivezl deset knih. Byly to jediné knížky na stanici, všichni měli čtečky, ale kniha je kniha, tak o ně byla rvačka. Postupně je přečetli všichni. Kromě mne. Bavili se o nich večer nebo u jídla, ale jen v obecné rovině. Kromě Olega. Ten byl schopný hodinu vyprávět děj knihy, kterou všichni znali, protože ji přečetl on. Nejdřív to byla jen omezenost, ale později už to dělal naschvál. Když vyzradil, jak dopadne Král krysa a Noční hlídka, ještě jsme to zkousl. Dokonce jsme je i dočetl. Ale loni jsem přešel k detektivkám, začal jsem Psem baskervilským, byl jsem ve třech čtvrtinách knihy, ale pak mi Oleg prozradil vraha, já knihu odložil, po čtyřech měsících čtení a už jsem se k ní nedokázal

vrátit. Ztratila veškeré kouzlu. Ale nedalo se nic dělat, už mi zůstaly jen detektivky. Další, Agathu Christie, jsem začal číst v červenci tajně, aby Oleg nevěděl, četla se moc pěkně...”
„Taky dyslektička, jednoduché věty.“ Podotkl Ivan.

„Zkrátka to bylo napínavé a už mi chyběly do konce jen tři kapitoly, po roce bych konečně dočetl další knihu, načež přijdu k večeři a tam Oleg vykládá, že je to jedna z nejlepších detektivek na světě a když mě uvidí, ještě rychle přihodí, kdo je vrahem. Prostě jsme to nevydržel, popadl nůž, který ležel na stole, a ve vzteku jsem ho bodl.“

Ivan pokýval hlavou. Už se dokázal do situace vžít, motiv, který mu před chvílí připadal absurdní, získával obrysy. „A o kterou knihu přesně šlo?“

„Deset malých černoušků.“

Ted' už byl Sergejův motiv Ivanovi jasný naprosto. Ale obhajoba se na tom postaví jen těžko.

--- --

Detektor se standardně rozjechel i o šest měsíců později, když se Ivan Ivanovič vydal sdělit Sergejovi předběžný výsledek soudního jednání, při kterém mu hrozilo až patnáct let vězení. Stále stejný umělý kyčelní kloub ze švýcarského sanatoria. A k tomu nové zprávy pro Sergeje. Sergeje s pověstí jednoho z nejšílenějších Rusů současnosti, jak se na Sergejově příběhu vyřádila média.

„A ještě bych tu pro vás něco měl.“ Sdělil Ivan Ivanovič na závěr děkujícímu Sergejovi a otevřel kufřík, který tentokrát kromě dokumentů obsahoval i tři knihy, které Ivan Ivanovič včera pečlivě vybíral a teď je se stejnou pečlivostí vyskládal před Sergeje.

„Jsou tři. Tři na následujících dvanáct měsíců, které tu strávíte. To je výzva, tři knihy jste za jeden rok ještě nikdy nezvládl. Vražda v Orient-expresu. Zkouška nevinny. Vražda Rogera Acroyda. Čtěte. Vsadím se, že vraha neuhodnete ani v jednom případě. A ručím vám za to, že v příštích dvanácti měsících, vám zápletky nikdo nevyzradí.“

Na základě skutečných událostí, zdroj viz:

https://www.idnes.cz/zpravy/zahranicni/antarktida-pokus-o-vrazdu-rusove-polarnici.A181031_135422_zahranicni_baje

Nic se jí nestalo

Stáli uprostřed mělké řeky. Ryby ten den nebraly.

„Neberou, mrchy jedny,“ řekl jeden z mužů. Řekl to beze zloby, jen tak, aby řeč nestála.

Voda narážela na vyčnívající kameny a asi ji to těšilo, protože si něco vesele brebentila.

Oba muži mohli z výšky vypadat jako vodoměrky, které se dlouhými nožkami opírají o hladinu. Ale byly to jen jejich rybářské pruty, kterými občas sekli do proudu.

Jeden z mužů nevydržel dlouho mlčet, byl to policajt, čerstvě v penzi, kterému zřejmě v hlavě stále hučely ozvěny minulých případů.

„Znáš ty rukavice ze supermarketů? Víš, takové ty tenké, igelitové, jak si je lidi navlékají v samošce, aby si nabrali rohlíky do pytlíku?“ To se obrátil s otázkou na svého přítele.

„Pawluk, ještě jsem neviděl nikoho, kdo by si je v krámě navlík. Zato jsem viděl hafo případů, kdy si zákazníci bez rukavice ohmatali půl bedny rohlíků a nakonec si vzali jeden, hádej který? Neohmataný.“

„Javoříku, co tě nezabije, to tě posílí.“

„Nejsem si tak jistý, jestli to platí i o žloutenkovém bacilu z madla nákupního vozíku,“ smál se Javořík. „To je jako bys olizoval klávesnici počítače někde na počítači pro veřejnost, třeba ve vstupní hale magistrátu. Tam jsou na klávesnici celé rody a kmeny přející matky přírody.“

„No jo, no...“ Pawluk si povytáhl gumové kalhoty. „To jsi byl ještě v emerice... a vůbec, jak ti tam říkali? Javorziku?“

„Ale prostě si odmažeš háčky a čárky a je z tebe Javorik, žádný problém, tedy tam no problem.“

„Tak hele, Javoriku, poslouvej, jaký byl tady v tomhle klidném městečku šrumec, zatímco ty ses válel v písku na Floridě.“

„Chlape, jen si nemysli, tam se taky musí makat. Makáš – máš. Nemarkáš - nemáš nic.“

„To mi povídej, tedy nepovídej. O práci už nechci slyšet. Leda z doslechu.“

Ale tenkrát se ve městě našla divná mrtvola. Holka, mladá, asi osmnáct let, nic se jí neztratilo, ani mobil, ani peněženka, ani kabelka. Aby sis to dobře představil, tak ani spodní prádlo se jí neztratilo. Prostě se jí nic nestalo. Kromě té smrti!“ zařval nečekaně Pawluk, aby příběhu dodal na dramatickosti. „Někdo si dal prostě práci s tím, aby ji jen tak uškrtil.“

„Pawluk, pohni s případem, mně už taky něco škrtí a budou to trenky, chápeš?“

„Javoříku, kolegové tehdy říkali, že vraha musel někdo vyrušit, znáš ty dohady kolem takové věci. Neznáš, nevdáš.“

Druhý den byla objevená stará babka, taky uškrcená. Kabelka ležela nedaleko těla, vypadalo to, že...“ Pawluk nedořekl.

„A nic se jí nestalo! Kromě smrti!!“ Javořík zavyl na celou řeku, jak napodobil kamaráda.

„Děláš si srandu, ale pro někoho je život krásný v každém věku. V každém momentě. Vidíš to?“ Pawluk ukazoval bradou doleva, doprava. „Ty barvy podzimu na obou březích. A řeka jako tunel do věčnosti, svítí ta cesta, svítí, ale nevidíš kde končí.“

„Ty jsi dnes nějaký tento... romantický. Jenže já ti řeknu, že tuhle krásnou cestu kdovíkam, ten tunel na věčnost, tak ten si moc vychutnávat nemůžu. Prostata mi velí, abych příště už chytil z břehu, víš, kamaráde. Tunel do nekonečna nechám tobě.“

„Javoříku, snad si nemyslíš, že bych tě nechal na břehu samotného. Taky se mi už nechce tahat na sebe ty gumové montérky. To rozpoložení se mi objevilo tak nějak samo, jakmile jsem začal vzpomínat na ten případ. Kolik tě už to bylo?“

„Rybí ani jedno, zatím.“

„No dobře, dobře. Kriminálka byla na nohou a to není nic proti tomu, co bylo třetí den, třetí den byla nalezena třetí mrtvola.

A zase mladá holka. Vypadalo to, že ty ženy sledoval, a když nebyl nikdo v dohledu, tak je napadl. Za výtahem, v lesoparku. Ale jak si je, proboha, vybíral?

Ale se čtvrtou napadenou to ten hajzlík neustál. Byla to taková fortelná baba, masérka z fitka to byla a věděla kam mu sáhnout, když to na ni zkusil. A ta nám o tom povyprávěla. Takže jsme měli jasno. Byl to chlap, tedy spíše mladík, blond, špičatý obličej, šlachovité tělo. Masérka říkala, že když ji za dveřmi vchodu popadl, nějak chrčel, v tom boji to znělo jako „chceš to“, nebo snad „chce to“.

Zvláštní bylo, že oběti se vyskytovaly pouze na jednom sídlišti a v jeho blízkém okolí.

Javoříku, tahle bytelná masérka toho kripla jednou na sídlišti poznala a zavolala nám.

Nenápadně ho vyfotila mobilem. Statečná žena. Moc nám pomohla. A kdoví kolik by bylo ještě obětí. No ale potom jsme lezli po sídlišti s jeho fotkou a pořád nic. Nemohli jsme ho...”

Pawluk se věnoval úlovku a chvíli mlčel. Jenže úlovkem byla jen říční tráva. Když znovu nahodil návnadu po proudu, změřil si kamaráda podezírajícím pohledem: „Co tak najednou mlčíš?”

„Však víš, bojím se i zakašlat. Čekám jen na jednu větší k večeri a letím.”

„Hele, nebudeme se přepínat. Dochytáme to z břehu, ne? Při nepříznivém výsledku dnešního rybolovu tě vezmu k nám, moje žena určitě něco připravila, najíš se s námi, to se neboj.

Tak abych ti to dopovídal. Ten podezřelý nebyl k nalezení. Radši jsme rozšířili pochůzky na celé město. Přálo nám štěstí alespoň v tom, že po té napadené masérce další oběť nebyla. To by bylo celé město hodně nervózní, to před lidmi neutajíš. Stačí, že jsme byli nervózní my, co jsme se kolem toho případu motali.

A pak jeden kolega zahlásil, že toho chlapa asi viděl. Nemysli si, že ta fotka, kterou naše hrdinka udělala, že byla nějak kvalitní, maník byl na té fotce zdálky, takových dvacet metrů. A ještě trochu z boku.

Takže nás vedla spíše intuice. Kolega ho sledoval a ten chlap opravdu zašel do jednoho paneláku na sídlišti a zalezl do jednoho z bytů.

Měli jsme jméno, tak se znovu rozjelo pátrání.”

„Mám ji na háčku,” vykřikl radostně Javořík a opatrně natáčel vlasec, aby se mu nezasekl někde o kámen. „A večere bude, detektive ve výslužbě, už se těším.”

„No gratulace, gratulace, úlovek vypadá dobře už z dálky.

My jsme náš úlovek taky měli a zjistili jsme, že ležel několik dní v nemocnici a jak se říká, prý mu tam rozháněli slepé střevo. Nakonec mu ho stejně vyřízli. Co jsme měli dělat? Radši jsme ho začali hlídat, jestli zase nevyrazí na lov, až se mu vrátí síly.”

Javoříkova večere už byla uložena do plátěné tašky, kterou si zavěsil na rameno. Pawluk mu při tom asistoval a hlídal, aby mu prut neodnesla voda. Po břehu prošla nějaká dvojice a vypadalo to, že se jejich počínání směje. Dva dědkové a bojují s jednou rybkou.

„Vrátily se mu síly, tomu případovi?” zeptal se spokojeně Javořík.

„Případovi? Ty případe, ty jsi taky případ. Máš rybu a já nemám.

Ale řeknu ti, že za nějakou dobu nám došla trpělivost a pod nějakou banální záminkou jsme si ho k nám pozvali. Ukázali jsme mu fotografie obětí a šok byl na naší straně. Okamžitě začal vypovídat. Vidím jeho velké oči. Takový vizionářský výraz měly. Výraz někoho, kdo uviděl, já nevím, pravdu o světě, nebo Ježíše, nebo živého mimozemšťana, nebo mluvící užovku...”

„Mluvila anglicky?”

„Cože?”

„Jestli ta užovka mluvila anglicky?”

„Javoriku, já tě asi hodím do vody.“

„Myslím, že ti taky bere!“

„Jo, myslím že ťuká, přišel na ni konečně hlad.“

„Tak se snaž, čekám. Ať nemáš doma před ženou ostudu.“

„Budeš to mít u mne, kamaráde. A poslouvej, co nám ten appendix vklínil do hlav:

Řekla mu to prý ona. - Řekla mi, co mám udělat. Musel jsem její rozkazy splnit. Seděl jsem, jako skoro každý den, na lavičce u chodníku, když ke mně přišla. Tam, jak je zkratka do toho supermarketu. Najednou jsem viděl, jak se ke mně rozběhla. Zastavila se, chvíli si mě měřila a zase popoběhla, přímo po chodníku běžela k lavičce, kde jsem seděl. Ztuhl jsem strachy, vypadala hrozně. Kousek před lavičkou se zastavila, ale pak urazila rychle tu krátkou vzdálenost, skočila přímo k mé noze a dotkla se mojí boty. Přestalo mi bít srdce. Dotkla se mojí boty, chápete?? A pak... pak zvedla jeden prst a chtěla abych šel... abych šel za tou holkou, a tak jsem ji uposlechl a šel jsem za tou holkou a sledoval jsem ji. Nevěděl jsem, co přesně po mně chtěla, ale věděl jsem, že mi něco přikázala, ukázala na tu holku a řekla, jdi za ní. Šel jsem za ní až do baráku, a tam jsem najednou věděl, co ode mne chtěla, a tak jsem to udělal.

Další den u té lavičky čekala, bál jsem se nepřijít, a bál jsem se sednout si. Ale musel jsem. Byla přísná. A když zvedla prst, musel jsem poslechnout a jít za tím člověkem, kterého mi označila. Přišel jsem i třetí den a pořád to samé, i když jsem čekal třeba celé dopoledne nebo odpoledne, než mi prstem ukázala, za kým mám jít. Když jsem přišel pátý den k lavičce, strašně jsem se bál, co mi udělá, že jsem její přání nesplnil. Cestou jsem několikrát zvracel, jak jsem se strašně bál. Přišel jsem k lavičce, ale ona tam nebyla. Polila mě hrůza, co na mě chystá. Ale nic se nedělo. Jen pořád pršelo. Od rána tekly potoky vody, tekly a tekly. A tekly. - „Prosím tě, to byl nějaký blázen, nebo co? Ženská mu ukazovala prstem, koho má pronásledovat a zabít? A seděla týden na lavičce a čekala až přijde?“

„Javoříku, ty nedáváš pozor. Ale vlastně tě chápu. My jsme ten appendix předali psychiatrům a ti z něho vytáhli, že ta ONA, kterou tak na slovo poslouchal, byla, no... koukej, seděl na lavičce a těma vizionářskýma očima najednou uviděl, jak k němu po chodníku běží ta rukavice ze supermarketu. Zafoukal vítr, ona se nafoukla a popoběhla, zastavila se a prohlížela si ho, a když znova zadul vítr, zase k němu popoběhla. Náhoda tomu chtěla, že rukavici vítr hnul přímo k němu. A zrovna u lavičky vítr zahnal tu rukavici přes obrubník, a tak se dominantní rukavice zastavila o jeho botu. Horor jak vyšitý. A pak už si vítr pohráł s jedním jejím prstem, který na našeho appendixe zakýval, dal mu příkaz.

Takže blázen? Ano. Nebo taky fikaná výmluva. Proto ho měli v péči psychiatři. A ti nás pěkně naštváli. Protože jim utekl.

Když jim utekl, tak jsme se přiklonili k názoru, že to byl normální vrah a hrál to na nás s tou pohádkou o velké domině, která ho držela v šachu.

Někam se vytratil. Bůh ví kam. Jen jsme doufali, že zase na někoho nezaútočí, s příkazem, nebo bez příkazu. Protože takových odhozených rukavic je moře. Čemuž se tedy směju, ale ty oběti, ty už se nikdy smát nebudou.

A mám ji! Přece jenom nepřijdu domů s prázdnou!“

Pawluk si spokojeně přitahoval svůj úlovek.

„No a já brodím na břeh, ty si vytáhni svou zlatou rybku a mažeme domů,“ řekl Javořík a kráčel ke břehu až voda do zlatava stříkala, jak do ní slunce ještě z poslední síly vetklo pár paprsků.

„A dělej, budu tě čekat na pěšině, jdu konečně uspokojit své tělesné potřeby,“ volal Javořík z břehu.

Pawluk za pár chvilek vylezl taky na břeh a připraven k odchodu rozhlížel se kolem dokola, kde ten zatracený emeričan Javorik vězí.

Nakonec zavolal: „Tak Javoříku, dělej, za chvíli bude tma. Tak co je?“ Rozmrzelý přešel cestu a nahlédl do lesa. Rozhlížel se v nastávající šeru a myslel si, co ten chlap blbne, že se schovává jako novicka z kláštera.

Najednou ho uviděl, ležel v hustém porostu. Došel k němu, sklonil se nad ním a řekl: „Kájo...“ Křestním jménem mu neřekl od školních let. Ale viděl, že je zle. Jenže Kája Javořík už ho nemohl slyšet. Poslední slova, která na tomto světě zaslechl, byla slova „chce to! chce to!“ a potom už nic.

Ostatky dětství

„Bývalo tu uloženo pět tisíc kosterních ostatků a víte, kolik jich zbylo teď? Tipněte si!“ vyzvala průvodkyně uprostřed přednášky o historii a architektuře kostela v Mouřenci skupinku sedmi zmrzlých turistů, kteří se tu sešli v lednové neděli bez sněhu, aby si namísto lyžování, které plánovali, když si před pár týdny objednávali ubytování v Anníně, kdy to ještě vypadalo, že by v lednu mohl být na Šumavě sníh, jako každý leden, ale nakonec nebyl, takže se tu teď snažili za dobrovolné vstupné nasát něco mysticismu a zabít čas do odjezdu zpět do šedé reality všedních dnů.

„Vážně si nikdo netroufne hádat?“ Průvodkyně se rozhlédla po postavách ztuhlých lednovým chladem, teď už se prohlídka nevytopeného kostela při třech stupních nad nulou nejevila jako tak dobrý nápad, ale zůstala neúprosná: „Z původních pěti tisíc kosterních ostatků, kolik myslíte, že jich v kostnici mohlo zůstat?“

Nakonec si odpověděla sama. „Dva tisíce. Dokážete si to představit? Místní kradli lidské kosti, šermovali s nimi, lebky používali jako svícny, na tanečních zábavách nebo i doma. Mít na nočním stolku lidskou lebku tu zkrátka frčelo. V kostele přespávali čundráci, oltář a obrazy používali jako terče, podpalovali kostelní lavice, pamětníci tvrdí, že si dokonce udělali ohniště uprostřed kostela a ohraničili ho lebkami. Bohudík už je to minulost.... Nebo minulost – ještě před třemi lety jsem nechávala při prohlídkách kostnici otevřenou, ale někdo nám tu ukradl lebku, představte si to, tak od té doby kostnici odemýkám jen na chvíli.“

„Jak může někoho napadnout krást kosti ze hřbitova?“ přidal se jeden z turistů a kroutil hlavou déle, než situace vyžadovala, jako kdyby byl vděčný za možnost se zahřát alespoň tímhle drobným pohybem: „To je nepochopitelný hyenismus.“

1952

Pionýrská ubytovna byla umístěna v původní Mouřenecké faře, která byla od dubnového pátku 1946, kdy po téměř padesáti letech věrné služby farnosti zemřel děkan Franz Andraschko, opuštěná, stejně jako teď všechny domy v šumavské sudetské obci vysídlené hned po převratu.

Srpnový tábor byl teprve druhým turnusem pionýrů v téhle opuštěné divočině, a bylo to znát – farní místnosti byly zatuchlé, voda rezavá, ze zdí se loupala omítka a rozbitá okna v prvních patrech byla provizorně nahrazena prkny. Nicméně děti, zvyklé na přeplněné králíkárný městských sídlišť a od narození pokašlávající kvůli smogu chrleného z válkou a dalších běsů se vzpomínávajícího národního hospodářství, byly nadšené. Všechno zde bylo tak odlišné od toho, v čem žily – namísto sterilně ohavné uniformity nově vystavených bytů s totožnými umakartovými jádry, totožnými kuchyňskými linkami, totožně zařízenými koupelnami a totožným dřevotřískovým nábytkem se náhle ocitly v nepřehledném království zařízeném sice navlhlym a otlučeným, ale zato dřevěným nábytkem rozmanitých stylů i stářích a další roztodivnou výbavou, sesbíranou po opuštěných domech a sestávající ze zámeckého nádobí, ručně vyšívání povlečení i otřískané smaltové sanity, každý pes jiná ves, ale zato ta inspirující rozmanitost, budiž věčná sláva různorodosti.

Pionýřští vedoucí, mladí lidé s nadšením, ale bez zkušeností s vedením dětského či jakéhokoliv jiného kolektivu, o které je obrala válečná léta, se snažili být přísní a důslední, ale po pár dnech i oni propadli kouzlu prázdnin v divočině a namísto bezvýsledných snah o výchovu se naplno ponořili do zábavy a her. Navzdory samotě - nejbližší hrstka sousedů žila až o dva kilometry níže v Anníně - se tu děti instinktivně cítily bezpečně a trvalo jen pár hodin, než začaly objevovat okolí – les plný skal, v jejichž skulinách ještě stále žili skřítci,

klikatící se potůčky bezesporu skrývající zlatá zrnka a hlavně osadu Mouřenec, opuštěnou lidmi i bohem. Děti nejprve chalupy, které působily jako by byly ponechány svému osudu teprve včera, obcházely obloukem, ale pak se ti smělejší kluci navzájem vyhecovali a jakmile pronikli do prvního stavení a zjistili, že jim zde nic nehrozí, bylo otázkou času, kdy prozkoumají všechny. Navzdory silně ateistické výchově posledního desetiletí odolával kostel dětské zvědavosti nejdéle, ale i hřbitovní zeď byla pokořena drobnými nožkami divočejších dětí, ještě dříve než ty klidnější a chytřejší zjistily, že v jednom místě je tak pobořená, že se tudy dá pohodlně dostat mezi náhrobky.

Neposlušní pionýři se procházeli mezi skácenými kamennými pomníky s vytesanými předválečnými daty a povětšinou německými jmény a s posvátnou úctou nakukovali do kostnice plné práchnivějících ostatků a chráněné pouhou mříží. To bylo něco!

A byla to právě Růžena, kdo popadl větev a skrze mříže vytáhl první kost. Lopatku.

Ztrouchnivělou, ale stále držící tvar. Růža byla od jaktěživa divoká, ale letos jí táhlo na dvanáctý rok a začala pociťovat podivný nutkavý neklid, o němž se zatím domnívala, že ho zažene divokými akcemi a větrem v zádech, ještě si neuměla připustit, že jde o první vzednutí vášní, jež jsou předzvěstí jejího budoucího ne zrovna jednoduchého milostného života. V tuhle chvíli si stále dokázala namlouvat, že její zběsilou radost a divoký tlukot srdce každopádně způsobilo pošlapávání tradic, a v žádném případě ne Janova plná pozornost, kterou si vysloužila svým odvážným kacířsky inovátorským činem.

„Ty člobrdo,“ Jan si poprvé stoupl tak blízko, že když klackem opatrně převracel pórovitou lopatku, dotýkal se svým loktem jejího. Růženě se zastavilo srdce. A to jen díky hloupému kusu staré kosti. Co teprve, kdyby se jí povedlo vytáhnout lebku?

Růža nikdy neměla od myšlenek daleko k činům, což se žel v brzké i vzdálenější budoucnosti ukáže být jejím velkým prokletím, takže okamžitě začala zkoumat možnosti, jak zpoza mříží vytáhnout trofejní ostatek. Nicméně ať do vybrané lebky šťouchala, jak chtěla, protáhnout ji skrze mříže prostě nešlo. Leda nějaký kus spodiny lebeční, ale Růžena instinktivně cítila, že kus lebky bez prázdných bulv nebude mít navzdory hroživě vyceněným zbytkům zubů žádnou sílu.

Pro tentokrát to musela vzdát. Když odcházeli, lebka nalepená na mřížích se jí zubatě vysmívala.

Další objev už bohužel připadl na Elišku – na chudáka Elišku, jejíž rodiče na jaře emigrovali na západ, a kterou po skončení pionýrského tábora čekal děcák. U příbuzných si ji úřady nedovolily nechat, aby ji rodiče, oba mezinárodně uznávaní biologové, kteří sebou kromě kufrů vyvezli i know-how na výrobu nových antibiotik, nenechali unést do materiální hojnosti a svobodného blahobytu zahnívajícího kapitalismu. Na světě tak měla Eliška málo radostí, ale vyfouknout Růženě objev pistole zabalené do promaštěných hadrů a zahrabané vedle hřbitovní zdi, to byla drzost nejvyššího kalibru.

Růžena skřípala zuby, když viděla, jak se Jan lepí na Elišku, když si zbraň prohlíží. Měla sto chutí jim ji vytrhnout, ale Eliška mělo svaté právo nálezce, přestože na pistoli vejrala jak sůva z nudlí. To Růžena, ta by věděla, jak se kvěru chopit. Vztekla kopl do hromady hadrů, ze které se vykutálel zásobník. „Ukaž.“ Teď už to nevydržela, sáhla po pistoli a obratně ji - s větší jistotou než ve skutečnosti cítila - nabila. Mít tátu vojáka není na škodu....

Náhle už byl nejvyšší čas na večeři, ať byli vedoucí tolerantní, jak chtěli, doba jídla byl nepřekročitelný mezník, takže pistoli halabala zabalili, strčili pod první vhodný kámen u hřbitovní zdi a pelášili na šlichtu, která jejich předpubertálním hladovým krkům připadala jako mana nebeská. Nahnědlé hrachové kaše zdláblí po všech těch zážitcích jednou tolik než obvykle.

Další den se ale ke hřbitovu nedostali, vlastně je vůbec nepustili z dohledu – na Mouřenec dorazila banda čundráků a to banda pěkně drsná. Usadili se rovnou na hřbitově a dva dny a dvě noci se odtamtud nesla zář ohňů, hlahol trampských popěvek a nekončící proud vulgarit. Děti si teď vyčítaly, že pistoli neschovaly důkladněji, ale pozdě bycha honit - vedoucí je ani na minutu nepustili z dohledu, takže nezbývalo než doufat, že nikoho z neustále opilé bandy nenapadne obcházet zeď a zkoumat skrýše.

Když víkendoví trampíci v neděli konečně odtáhli, zpět ke svým ubíjejícím životům, k ubíjející práci u továrních strojů a ubíjejícím večerům u piva na stojáka, vedoucí nevydrželi a vyrazili i s dětmi obhlédnout škody způsobené nepřáteli režimu na majetku církevní buržoazie. A ty nebyly malé.

Byly přímo devastující.

Bezprostředně před vpáčenými kostelními vraty dohořival oheň z kostelních lavic. Po celém hřbitově se válely kosti z taktéž vypáčené a vyrabované kostnice. Ale nejhorší škody utrpěl vnitřek kostela – kromě lavic zmizely i obrazy a kříž, oltář byl zjizvený, jako kdyby se tu pořádala soutěž v hodech sekýrou a improvizované ohniště přímo uprostřed kostela bylo kolem dokola ohraničené lidskými lebkami. Byla to hrůzná podívaná, takže vedoucí rychle vyháněli děti z kostela, i když ty se předháněly v machrovinách a draly se přes ně zpátky dovnitř. Začala z přirozenosti divoká Růžena, Jan jí nezůstal nic dlužen a brzy strhli i ostatní děti.

„Víte co,“ zahřměl hlavní vedoucí, už opravdu rozlíceně: „Když jste takoví hrdinové, uspořádáme noční bojovku. Se ukáže, kdo má pro strach uděláno.“

Představa hřbitova plného kostí uprostřed noci všechny vyděsila, některé menší děti se rozplakaly a dokonce i Růžena byla zaražená, ale vedoucí byl neúprosný – konečně se rozhodl, že musí těm frackům předvést, zač je toho loket, jinak jim brzy přerostou přes hlavu. Tma přišla rychleji, než bylo dětem milo, a i když byl každý večer problém je uklidnit a uklidit do postelí, tentokrát by si šly všechny nejraději lehnout hned v osm. Nicméně obvykle „musíte spát“, se změnilo na „musíte zůstat vzhůru“. Dospělí se tajuplně vytratili ven hned po večeři a děti zůstaly ve společenské místnosti jen s nejmladší vedoucí, která se je snažila nepříliš úspěšně zabavit hloupými společenskými hrami. Co chvíli se s obavami dívala z okna, s obavami tím zřejmějšími, čím víc se venku stmívalo. Nakonec nervózně zahнала nejmenší děti na kutě, ale starším bezpečí postýlek nedopřála, ať škemraly, jak chtěly.

„Kde je zbytek?“ Rozhlédl se hlavní vedoucí, když se vynořil ze tmy, ale pak se jen ušklíbl. Nejmenší byly uchráněny. Ale jen ty nejmenší.

A pak to začalo – děti odesílal po dvojicích do tmy, na cestu značenou jen mihotavými nejistými plamínky hřbitovních svíček rozmístěných na cestě ke kostelu. Musely projít celým hřbitovem až ke kostnici, kde je čekala lebka s rudou svící uvnitř. Tajemným, jen vzdáleně povědomým hlasem byly vyzvány, aby ji nadzvedly a ten, kdo překonal strach, byl odměněn výběrem karamel nasypaných pod lebku. Za kostnicí dostaly děti čaj a už s lehkým srdcem čekaly spolu s vedoucími na další příchozí. Posilněny horkým nápojem a cukrovinkami se pak smály do hrsti, když sledovaly, jak opatrně se ke kostnici blíží další vyjukanec, jako kdyby ony samy před pár minutami nezažívaly ten samý děs.

Vedoucí postupně určoval dvojice a těsně k půlnoci zůstaly poslední tři děti, jistě ne náhodou ti největší raubíři – Jan, Eliška a v neposlední řadě Růžena. Čekání se na nich podepsalo, už dávno ztratily statečnost živenou drzostí. Skomírající svíčky a tlumené výkřiky ozývající se ze hřbitova, jim nepřidaly, stejně jako skutečnost, že se od kostela nikdo nevracel, i když první dvojice se odebrala na cestu, která ani ve tmě nemohla trvat víc než dvacet minut, už před

dvěma hodinami. Ve vzduchu visela otázka, kdo si vytáhne Černého Petra a zůstane na hroživou cestu jako poslední a úplně sám.

To jednoduše rozčísl hlavní vedoucí, který s úsměškem procedil skrze zuby: „Tak, a teď už každý sám, vy hrdinové. Jene, jdeš první.“

Jan mrkl na Elišku, které se leskly v očích slzy, a do ucha jí pošeptal, „Neboj, Elišku, počkám na tebe v lese,“ tak nenápadně, že to zaslechla jen Růža, které bylo jasné, že půjde poslední. Pomsta za všechny ty divočiny, které na táboře vyváděla.

Po deseti minutách, ve kterých jim vedoucí líčil, že v lese jistě zůstali někteří z těch hroživých trampů se sekyrami, už se Eliška rozbřečela naplno. Do tmy tak vyrazila Růžena, která se stále alespoň navenek tvářila srdnatě, i když při pomýšlení na vousatého po levné vodce pološíleného trampa se sekyrou v ruce se jí ježily vlasy na zátylku.

Když ji ve stínu mezi dvěma skomírajícími plamínky někdo chytil za ruku, málem dostala infarkt, ale její splašené srdce se roztlouklo ještě rychleji, když ji Jan, neboť to byl on a ne žádný opilý ničitel hrobů, položil ruku kolem ramen a do vlasů jí šeptal: „Neboj, srdíčko, jsem u tebe, ničeho se neboj.“ Pak dostala svůj první opravdový polibek, ve tmě uprostřed lesů, s tělem napumpovaným adrenalinem se pomalu oddávala tomu zvláště měkkému pocitu a pak se mu oddala úplně, takže málem umřela, když Jan na chvíli oddálil své rty od jejích a zašeptal: „Mám tě strašně rád, Elišku, ani nevíš jak.“

Vyškubla se mu z objetí, i když ne tak razantně, jak by si situace zasloužila, protože byla stále ještě zmalátnělá dokonalým prvním polibkem. Který ale nepatřil jí, ale Elišce, té chudince, na kterou tu Jan čekal tak dychtivě, že ho ani nenapadlo, že by se tu ve tmě zjevila nějaká jiná. Ponížení bylo mnohem větší než zklamání z nešťastné lásky a do Růženy vjel chladný vztek.

„Bohužel, Jane, to sis strašně popletl,“ skoro se jí povedlo se zasmát, ale Jan byl tak zahanbený, že ji stejně nevnímal, když nebezpečně ledovým hlasem dodala: „Ani nevíš jak.“ Zapraskání zlomené větve ve tmě lesa působilo v napjaté situaci jako první rána z Aurory a Růžena si později celkem úspěšně namluvila, že za tragédií, kterou spustila naléhavým šepotem „to jsou ti trampové, proboha, co s námi udělají“, bylo leknutí, pouhé leknutí a dětský strach, a ne zlá dívčí pomstychtivost.

„Já se bojím, dělej něco...“ útočila na Janovu galantnost, ale nakonec ho musela popostrčit: „Mají sekeru a bůhví co ještě... ta pistole, rychle, běž pro ni. Jestli nás tu najdou, kdo ví, co se mnou provedou, jsou to barbaři, viděl jsi ten kostel... nebo kdyby chytili Elišku...“

Teprve představa, jak nějaký opilý vousáč skočí po jeho lase, surově ji svalí na zem a provádí jí bůhví co, Jana nakopla, rozběhl se k hřbitovní zdi a nedbaje trnitých šlahounů, které mu rvaly kůži i látku stejnokroje, šmátral podél ní, dokud nenarazil na uvolněný kámen značící jejich skrýš a v horečném spěchu vybaloval z hadrů pistoli. A když se k němu přitiskla Růžena a šeptem mu nakázala: „Už je tu, střílej, střílej,“ nezaváhal, naslepo zvedl zbraň a instinktivně vystřelil.

Že výkřik, vzteký výkřik opilého fousáče zápasícího o život, slyšel Jan jen ve své hlavě, si uvědomil za pár chvil, když se sklonil k tělu s prostřeleným čelem, které nepatřilo opilému vandrákovi, ale Elišce. To ona se za nimi prodírala lesem. Samozřejmě. Žádný čundrák, ti už byli dávno v tahu, v jezede nebo u pásu, ale poslední pionýrka spěchající za ostatními černou temnotou, aby už měla za sebou celou tuhle strašidelně hloupou hru.

Jan byl v takovém šoku, že když Růžena vedle něj zaúpěla „je mrtvá, tys ji zastřelil, co budeme dělat,“ ani se na ni neutrhl, jen něžně hladil Elišku po tom prameni vlasů, který nebyl od krve. Růžu vůbec nevnímal, musela ho zatahat za rukáv, aby alespoň zvedl hlavu. „Musíme ji schovat, pomoz mi, dělej, než nás začnou hledat,“ Růža nepietně chytila Elišku za nohy, takže mu nezbývalo, než pomoci, pokud nechtěl dopustit, aby se jí hlava odírala o zem.

Růža je zavedla za roh kostela, ke hrobu s posunutou náhrobní deskou. Do mezery vsunuly Elišku po hlavě – ta prošla otvorem jen taktak, ale zbytek útlého těla se na místo svého věčného spánku vsoukal už bez zádrhelů. Dokonce se jim povedlo společnými silami s kamenem pohnout tak, že hrob, i s jeho neočekávaným tajemstvím, byl znovu zakryt. Obě děti se na sebe zadívaly přes náhrobek.

„Co řekneme?“ Vypravil ze sebe Jan, stále jako bez ducha.

Opět byla aktivnější Růža: „Nic, vůbec nic, rozumíš, Jene? Nic jsme neviděli, nic jsme neslyšeli.“ V Růženě se probudila pohotovost, která ji – nejen tentokrát, ale v budoucnu – mnohokrát zachrání od mnoha tristních následků jejích mnoha impulsivních činů. Těsně před tím, než došli ke kostnici, se jí povedlo přesvědčit naprosto zničeného Jana, že je nutné mlčet, mlčet, mlčet. Jakákoliv podaná informace by vedla pouze k tomu, že by se začali zamotávat. To jí otec, se znameními nacistických výsledků vypálených navždy nejen v paměti, vysvětloval mnohokrát.

Noc a další den se nesly ve znamení pátrání po pohřešované Elišce. Příslušníci veřejné bezpečnosti děti vyslechli, ale tak ohleduplně a zběžně, že je nestihli ani vyděsit. Už v poledne esembáci usoudili, že Eliška byla unesena a že je už za hranicemi, u svých rodičů. Šlo o úvahu navýsost logickou. Koneckonců na takový únos byla opuštěná obec v příhraničí ideálním místem a navíc šlo o poslední možnost před umístěním dívky do dětského domova, ve kterém už bude pod dozorem mnohem důkladnějším.

Ač se to tu noc a následující dlouhé týdny zdálo neuvěřitelné, Jan s Růženou nebyli odhaleni. Jakmile odjeli z tábora, o celé věci už ani jeden z nich nic nezaslechl. Celá dlouhá léta. Téměř zapomněli. Jan přestal chodit do lesa, instinktivně nesnášel hřbitovy a svým dětem zakázal pionýra, čímž jim bezděky velice zkomplikoval dětství a v jejich městečku je předurčil za přední členy Občanského fóra, a v zástupu Růženiných milenců nikdy nefiguroval žádný Jan, ale jinak o té noci dávno přestali přemýšlet, jeden jak druhý. Bylo to pryč. Až přišla další revoluce, tentokrát sametová.

Všechno bylo růžové a srdíčkové, až se v záplavě sametově hebkých zpráv objevila jedna, z níž Růženě přeběhl mráz po zádech. V rámci obnovy česko-německých vztahů byla uspořádána sbírka na rekonstrukci kostela v Mouřenci, při níž původní němečtí obyvatelé poskládali takový obnos, že vyjde i na rekonstrukci hřbitova. To Růženu vyděsilo natolik, že pozvala Jana na kávu, čímž zase jeho, vzhledem k tomu, že se v posledních desetiletích jejich styky omezovaly na letmý pozdrav v samošce, vyděsila natolik, že pozvání přijal. Když mu Růžena vysvětlila, o co jde, Janovi očekávajícímu pozdní výron od puberty potlačované romantické náklonnosti, se popravdě ulevilo. Celou situaci trestuhodně podceňoval, nicméně Růža použila své osvědčené přesvědčovací schopnosti, které ani uplynulými desetiletími neztratily na intenzitě, takže po letech opět dali hlavy dohromady. Růžena se modlila, aby její současný plán byl stejně úspěšný jako ten před lety, protože – co si budeme povídat – celé to byl její plán, v němž byl Jan pouhou loutkou. Tentokrát... stejně jako tehdy.

Na Mouřenec se vypravili hned další úterý, odkládat to nemělo smysl, vždyť všechny odkládané nepříjemnosti člověka stejně, nejpozději ve chvíli kdy se to nejméně hodí, doženou. Auto nechali stát dole v Anníně, a když se barevným podzimním lesem vydali nahoru na Mouřenec, ukázalo se, že úterý byl dobrý den, stejně dobrý jako celý tenhle plán, nikde nepotkali ani živáčka, nikoho, kdo by se podívoval nad tím, proč se dva dávno dospělí prodírají šípkovými keři k opuštěnému hrobu na zdevastovaném hřbitově. Hrob našli neomylně, oba ho měli nesmazatelně vypálený vzadu v paměti, a pod náhrobní deskou se jim otevřel pohled na práchnivějící rakev s hromádkou kostí navršenou v jednom rohu na cárech modré pionýrské uniformy.

Co Růža nedomyslela, byla technická stránka vyzvednutí ostatků chudáka Elišky. Dolů do hrobu se ani jednomu z nich nechtělo, ale nevzali si sebou nic, čím by zbytky vytáhli. Nakonec Růžena použila větev, s jejíž pomocí vylovila zbytky pionýrské uniformy i s odznakem, a po nějakém úsilí i lebku, kterou se jí povedlo zachytit za oční důlek. Jan se odvrátil, ale Růžena si fascinovaně prohlížela lebeční švy i průstřel v čele. Tohle bývala Eliška. Chudák Eliška. Krásná opuštěná dívka. Všichni na ni vzpomínají jako na jemné čisté stvoření nepošpiněné dospělostí. Růžena jí skoro záviděla. Pohled na lebku v ní nelogicky vyvolal stesk po starých časech, ve kterých jí bylo dvanáct a nebyla potřísněna dospělými kompromisy ani zklamáními. Odřená kolena, drzé řeči a zvědavost. Tak moc se chtěla vrátit v čase, že objala Jana a pokusila se ho políbit. Ten ji odstrčil, tentokrát jako tehdy, a beze slova utekl, ze hřbitova i z Růženin života.

Růžena, která neutíkala nikdy, se vrátila k práci – povedlo se jí vylovit ještě pár větších kostí a ty zbylé rozdrtila a rozmetala kolem rakve. Teď bylo nutné promyslet další postup – vzhledem k tomu, že přijeli Jenovým autem a že teď bude muset pěšky na nejbližší autobus, nejspíš až do Kašperek, nebylo možné, aby kosti táhla sebou. Rozhlížela se hřbitovem, až jí napadla myšlenka geniální svou jednoduchostí – kde jinde nejlépe schovat kosti než v hromadě jiných. Kostnice měla sice vypáčená dvířka a kosti, které tu ještě zbyly, byly roztahané všude kolem, ale pořád jich vevnitř bylo dost, aby se tu jedna lebka bezpečně ztratila.

Růžena odcházela ze hřbitova s pocitem bezpečí a zároveň s nostalgií po létech dětství silnou tak, že si umínila, že se sem každý rok vrátí. A taky to plnila – cesta na Mouřenec se stala její každoroční poutí. A zatímco Růžena s plynoucími léty chátrala, Mouřenec naopak vzkvétal. Postupně byl opraven kostel, hřbitovní zeď a nakonec i kostnice. Včetně mříže.

Na hřbitov bylo nakonec možné se dostat jen v rámci komentovaných prohlídek, a když se při jedné z nich ukázalo, že kosti z kostnice budou podrobeny antropologickému výzkumu, který odkryje jejich původ a stáří, Růžena neváhala, chladnokrevně opustila kostel s přednášející průvodkyní i návštěvníky a v kostnici, která byla po dobu prohlídky odemčená, neomylně sáhla po drobné nenápadné lebce s nápadným průstřelem čela.

Když ji pak doma vytáhla z kabelky, nevěděla kam s ní, ale nakonec ji položila na noční stolek, aby jí za bezesných nocí připomínala krásná dětská léta.

Pár čísel...

"Nechcete jít domů?"

Hostinský Emanuel Beňo se podíval na hodinky. Za půl hodiny měl zavírat, ale Dušan Hilmar byl rozjetý, jako by chtěl pít až do rána. Neměl odvahu, aby ho vyhodil. Když se opil, byl popudlivý a hned se pral. Přesto to byl dobrý kunšt, který nehleděl na nějakou tu korunu. I dnes měl účet dost vysoký, ale kdo za to může, že je grand a má velkou žízeň? Dostal všechno, co si poručil. Piva, rumy, cigarety a láhev řeckého koňaku, kterým hostil dvě slečny, přisednuvši si k jeho stolu. Asi měl jinou představu o vrcholu dnešního večera, ale když se vrátil z WC, holky byly pryč a láhev koňaku si vzaly s sebou. Vylítl ven a hledal nevděčné potvory, jak hulákal před hospodou, ale ty odešly s jiným amantem a zmizely v noci. Zapil zlost dalším rumem a hostinskému strčil do ruky zmuchlanou pětistovku.

"Tady končím. Jdu jinam," tvářil se znechuceně a vrávorál na nejistých nohách.

"To je málo, musíte přidat osmdesát korun," upozornil ho hostinský. Nehnul se od něho, dokud nenašel po kapsách pár mincí a hodil je na stůl. Rozkutálely se na všechny strany, ale hostinský je bleskově posbíral a strčil do kapsy. Spropitné mu započítal do útraty, aby se nezdržoval. Stejně nevěděl, kolik toho vypil a nějaká čárka navíc na účtence se lehce přehlédne.

"Zítra je taky den. Vyspěte se z toho," radil mu přátelsky.

"Nemám kde," přiznal se Hilmar. Přidržel se stolu, aby se udržel na nohou.

"Jak to?" divil se hostinský.

"Karolina mě vyhodila."

"To je vaše manželka?"

"Družka. Úplně se zbláznila."

"Co jste jí provedl?"

"Neskáču, jak ona píská."

"To si neumíte poradit s jednou ženskou?" dobíral si ho hospodský.

"Chce se vdávat," šklebil se muž. "Dostávám kopřivku, když na to jenom pomyslím."

"A vy jste se oženil se skleničkou," usmál se hostinský. Znal ho dost dlouho, aby věděl, že bez alkoholu nedokáže žít. Nedávno se vrátil z vězení. Odseděl si rok za výtržnost, kterou v podnapilosti vyprovokoval po nevydařeném fotbalovém utkání svého oblíbeného mužstva. Baník prohrál se Spartou, co nemohl přenést přes srdce. Nenechal si líbit provokativní poznámky od fandů soupeře a vyřídil si to s nimi přímo na stadionu. Nebyl na to sám, jeho parta stejného smýšlení byla akční po celou dobu zápasu. Policie měla co dělat, aby oddělila od sebe dva nesmiřitelné tábory. Pět nejaktivnějších rváčů a výtržníků dostalo u soudu tresty od šesti do osmnácti měsíců. Po propuštění o práci neměl zájem, ale proslýchalo se, že vymáhá dluhy. Hlavně od cikánů, po kterých chce nekřesťanské úroky, které mají zaplatit lichvářům, kteří jim půjčili peníze.

"Musíte zapůsobit na její city," radil mu hostinský. "To na ženské zabírá."

"Vyměnila zámek ve dveřích. Ale co, stejně jsem chtěl od ní odejít," mávl rukou Dušan.

"Takovou mohu mít vždycky."

"Kde budete spát? Stane se z vás bezdomovec."

Muž si sedl na židli. Točila se mu hlava. "Asi skončím pod mostem. Nevíme o někom, kdo by mě ubytoval? Jenom na pár dní, než si něco najdu."

"Jedna vdova pronajímá pokoje," vzpomněl si hostinský.

"Co je to zač?"

"Důchodkyně, ale s domem jako hrad. Třeba má ještě volný pokoj."

Hilmar pookřál. To by byla trefa, kdyby to vyšlo. Až se zabydlí, může něco vymyslet. V takovém baráku se vždycky najde něco cenného, co se dá prodat.

"Kde ji najdu?" zajímal se o adresu.

"Nejdříve jí zavolejte. Budete mít u ní protekci."

"Jak to?"

"Ráda telefonuje. Jinak se s vámi nebude bavit."

"Dáte mi její číslo?"

"Je v telefonním seznamu. Jmenuje se Stránská."

...

Carmen Stránská protelefonovala půlku důchodu. Ne že by měla pořád komu volat, prostě otevřela telefonní seznam a vytočila náhodně zvolené číslo. Občas jí někdo vynadal, aby neotravovala slušné lidi, ale to jí nezabránilo, aby se dále nepokoušela s někým si popovídat.

Vzrušovalo ji to jako detektivka. Představovala si tvář člověka, který je na druhém konci aparátu, zkoumala jeho hlas a vnitřní napětí, které je u každého jiné a osobní. Nejraději měla děti - neznaly faleš a přetvářku. Co měly na srdci, s tím se jí svěřily, a nebylo výjimkou, že musela vyprávět pohádku, aby zahнала chmury osamocенého dítěte, které rodiče zavřeli v paneláku a odešli za zábavou. Potom se z ní stala linka důvěry...

"Jsem sám v bytě a mám hlad," šeptal do telefonu dětský hlas.

"Tak si vem něco k jídlu," radila chlapci Carmen Stránská. Zarazila ji vyčerpanost, kterou cítila v každém jeho slově.

"Já nemohu," vydechl chlapec na druhém konci aparátu.

"A co ti tomu brání? Nemáš doma ledničku? Určitě v ní najdeš něco dobrého."

"Nesmím vyjít z pokoje."

"Kdo ti to zakázal?" zpozorněla žena.

"Táta... uvázal mě za nohu k radiátoru," rozplakal se chlapec.

"Ty se nemůžeš volně pohybovat?" stěží mu rozuměla.

"Bojí se, že mu zase uteču," štkal chlapec.

"Ty utíkáš z domova?"

"Já s tátou nebydlím. Chci jít za mámou!"

"Rodiče spolu nežijí?"

„Rozvedli se... pořád se hádali a táta mámu bil.“

Carmen Stránská pevně svírala sluchátko v ruce a opatrně si k sobě přitáhla černý telefonní přístroj, aby jí neuniklo jediné slovo. Bála se, aby nedošlo k přerušení telefonního hovoru, který sama vyprovokovala. Děkovala Bohu, že tentokrát zvolila správné číslo stanice, kde malý chlapec potřeboval její pomoc.

"Raději jsem se neměl narodit," ozval se znovu slabý dětský hlas.

"Tak nesmíš mluvit," pospíšila si s odpovědí stará žena. "Život je to nejvzácnější, co máš, a maminka tě má určitě ráda. Slib mi, že neprovedeš něco hloupého," domlouvala mu.

"Tak dobře," slíbil chlapec. "Jsem rád, že jste mi zavolala."

"Jak se jmenuješ?"

"Libor Kraus."

"Kolik je ti roků?"

"Bylo mi jedenáct."

"To už jsi velký kluk. Znáš adresu, kde bydlíš s maminkou?"

„Nemohu si vzpomenout,“ váhal malý telefonista. Ani se mu nedivila, kdyby byla na jeho místě, zapomněla by, kdy se narodila. Něco podobného zažila jako dvacetiletá dívka, kdy ji žárlivá kamarádka zavřela do stodoly, aby nemohla jít na schůzku s chlapcem, na kterého si myslela. Byla v ní až do rána, než se dovolala pomoci. Stalo se to už před půl stoletím, a přece to měla v hlavě jako jeden z nejnejpříjemnějších zážitků ve svém životě. Dlouho ji trvalo, než se z toho vzpamatovala. Zvládnout stresovou situaci je těžké pro dospělého člověka, tím víc pro dítě.

„A co adresa táty?“ snažila se mu pomoci. „Stačila by možná ulice...“

Sluchátko na chvíli oněmělo. Znovu dostala strach, že ztratila spojení.

"Tu neznám," uslyšela konečně chlapcův hlas. "Táta se nedávno přestěhoval. On se pořád stěhuje."

"Otcí se ve starém bytě nelíbilo?"

"Neplatil nájem a majitel ho vyhnal."

„Ty jsi s ním šel dobrovolně?“

„Čekal na mne před školou a slíbil mi, že má pro mne dárek k narozeninám. On mi ale lhal, protože nemá peníze.“

"Táta nikde nepracuje?"

"Bere podporu."

"Jsi v paneláku na sídlišti nebo v rodinném domku?" vyzvídala Carmen Stránská.

"Je to starý dům s oprýskanou omítkou."

"Co je v okolí? Neviděl jsi v blízkosti nějaký obchod nebo kino?"

"Dívám se z okna na nádraží."

"Ty vidíš z okna nádraží? Potom tam stojí vlaky."

"Vozí vagóny uhlí a nová auta."

"Tak ty myslíš nákladové nádraží," pochopila Carmen Stránská. "V kterém poschodí je byt, odkud se díváš?"

"Úplně nahoře... vedle půdy."

"Jezdí v domě výtah?"

"Šli jsme po schodech... táta nadával, proč se do takové barabizny nastěhoval."

"Kdy odešel z domu?"

"Brzy odpoledne. Prý si musí něco zařídit, ale já vím, že šel do hospody."

"Dává ti málo jídla?"

"Ráno dva rohlíky a potom až večer, kdy přinese párky nebo salám."

„Jak dlouho tě drží v bytě?“

„Dva dny. Maminka mě určitě hledá. Myslím, že ji už neuvidím...“ rozplakal se znovu chlapec. Ženě to mohlo utrhnout srdce. Počkala, až se trochu uklidní.

„Proč to říkáš?“ zašeptala.

„Táta se mnou chce odjet za hranice. Má už koupené lístky na vlak.“

„Už se stalo, že tě odvedl k sobě a maminka o tom nevěděla?“

„Co s námi už nebydlí, tak několikrát. Naposled maminka na něho chtěla zavolat policajty.“

„Proč to neudělala?“

„Má z táty strach.“

„Máte doma telefon?“

„Maminka ho zrušila, protože ji táta pořád otravoval...“

Carmen Stránská zavřela oči. Rozbolela ji hlava od vzrušení, které prožívala, ale kluk na tom byl podstatně hůř. Nemohl se bránit a vlastní táta ho uvázal k trubce topení jako psa k boudě.

„Můžeš si sundat z nohy provaz?“

„Ten uzel je moc pevný. On by to poznal, a bylo by zle. Když se napije, zuří a nadává mi, že jsem stejný jako máma. Prý jsme mu zničili život.“

"A to tě nechal uvázaného u telefonu?"

"Vůbec o něm neví. Telefon ležel ve skříni a já ho uslyšel, až začal zvonit. Mám skříň vedle sebe, a tak jsem na ní dosáhl."

"To je moc dobře, Liborku. Buď statečný, a já někoho zavolám, aby ti pomohl. Ani táta nesmí s tebou tak zacházet."

"Slyším za dveřmi nějaké kroky," šeptal chlapec vzrušeným hlasem. "To je táta... když mě najde u telefonu... tak mě zbije...!" Zavěsil a ve sluchátku se ozval obsazovací tón. Nemohla mu v tom zabránit, ale bleskově vytočila číslo policisty, kterého znala. Dal jí svůj telefon pro případ, že by ho potřebovala. Věděla, že jí neodmítne pomoc...

...

Do pokoje vstoupil Dušan Hilmar. Asi přeslechla jeho zaklepání, i když všichni podnájemníci k ní mohli vstoupit kdykoliv a bez ohlášení. Chtěla, aby se cítili jako doma. Hilmar se nastěhoval před týdnem, když se uvolnil jeden pokoj. Jeho předchůdce, Bořek Šefl se s ní ani nerozloučil. Kdyby jí aspoň zatelefonoval, a vysvětlil, proč tak náhle odešel. Netušila, že vtom má prsty nový podnájemník. Vystrašil ho tak, že si hledal ubytování někde jinde. Vyhrožoval mu, že mu v těle poláme všechny kosti, jestli nevypadne z domu. Muž s postavou komika Laurela neměl proti takřka dvoumetrovému hromotlukovi žádnou šanci. Když ho poprvé uviděla, na okamžik zaváhala, moc se jí nelíbil, ale nakonec souhlasila, aby u ní bydlel...

"Dobrý večer, paní Stránská," pozdravil ji Dušan Hilmar. "Přišel jsem si vypůjčit knihu. Sama jste mi to slíbila."

"Samozřejmě, jen račte, pane Hilmare," usmála se vlídně stará žena. "Celá knihovna je vám k dispozici."

Vždycky byla na knihovnu svého muže hrdá. Byl universitním profesorem a v knihách proseděl celé hodiny, jako ona teď u telefonu. Knihy měla moc ráda, ale oči už jí nesloužily. Za to sluch jí nikdy neklamal. Muž našlapoval opatrně, jako šelma, která chce překvapit svou kořist. Hladil rukou hřbety knih, ale nespouštěl z ní oči. Vybral si knihu, aniž by se podíval na její název a blížil se k ženě, která seděla v křesle u kulatého telefonního stolku s mramorovou deskou. Nedaleko bronzového svícnu na trojúhelníkovém podstavci, umístěného v obývací stěně, kolem které musel projít.

„Už jsem si knihu vybral, vrátím ji co nejdříve,“ uslyšela hlas, vycházející jak z hrobu, když naposled promluvil.

Nikdy si nebyla jistější, jak v tuto chvíli. Nejistá chůze a nervózní chování ho prozradily. Věděla, že ji přišel zabít! Už to nemohla změnit, ale neztratí svou duši. Znovu pocítila touhu žít, až ji píchlo u srdce a cítila se silná, jak nikdy předtím....

Carmen Stránská sáhla po kapesní počítačce, která ležela na stolku vedle telefonu a stiskla několik kláves. Na displeji se objevila šestice čísel - 568910. Položila přístroj na původní místo a zavřela oči. Vzpomněla si na opuštěného chlapce. Proč jsou lidé k sobě tak zlí a krutí?! Ublížíjí jeden druhému a neštítí se likvidovat ani vlastní potomky - duševně i fyzicky. Sama neměla děti a celý život cítila, že jí něco schází k naplnění vlastní existence. Připadala si zbytečná, a až zemře, nikdo za ni neuroní ani slzu. Poslední myšlenka patřila malému Liborovi...

Snad ani nepocítila ránu do hlavy, kterou jí zasadil vrah... jednou... podruhé... s masivním svícem v ruce. Dušan Hilmar se sklonil nad mrtvou ženou a zašklebil se. Všiml si na stolku počítačky a pár čísel na displeji.

"Bláznivá ženská," oslovil ji, když si byl jistý, že její ústa již nikdy nepromluví.

...

Poručíka Jandy se smrt staré ženy osobně dotkla. Seznámil se s ní, jak jinak, po telefonu, když mu oznamovala, že jí někdo ukradl kočku. Bral to jako žert, ale přece mu to nedalo, aby za ní zašel. Dověděl se, že se jedná o vzácnou bengálskou kočku mramorové srsti, kterou dostala od svého muže. Byla velmi přítulná a mazlivá, a když zůstala sama, dělala jí společnost. Dokonce s ní chodila na procházku a vodila ji na vodítku. Naštěstí bengálka se jen zatoulala a za dva dny se objevila na zahradě. Navštívil ženu ještě několikrát a při každém střetnutí ho něčím překvapila. Byla to milá, přívětivá dáma, která žila ve svém domě, mezi starými obrazy a starožitnostmi, které nashromáždila za sedmdesát let svého života. Proslýchalo se o ní, že je pohádkově bohatá. Údajně měla zdědit majetek po sestře, která žila v Kanadě.

Přes svůj věk měla jasné logické uvažování, byla sečtělá a hovořila několika cizími jazyky. Byla to žena na úrovni, jak se o ní Janda vyjádřil před svými kolegy. Okolí mělo trochu odlišný názor. Je to podivínka a samotářka, která využívá lidi...

Druhý její telefonát, který ho zastihl ve službě, byl mnohem závažnější. Jedenáctiletý chlapec je týrán svým otcem. Popsala mu přesně místo, kde se měl zdržovat. Naštěstí před nákladovým nádražím stál jenom jeden starý barák, a tak se mu rychle podařilo zjistit, o koho se jedná, a včas zakročit. Chlapce převezli do nemocnice a jeho poraněného otce na protialkoholku. Po vyšetřování bude mít co vysvětlovat. Za únos syna, který byl soudním rozhodnutím svěřen do péče matky, mu hrozí obvinění a vysoký trest. Libor byl vyhladovělý, ale šťastný, když uviděl svou matku, která pro něho přišla do nemocnice. Byl v pořádku, jen nad kotníkem levé nohy měl úzký červený pruh, který mu zůstal po smyčce provazu, s nímž byl připoután jako ve středověku. Policie už po něm pátrala, když se nevrátil ze školy a jeho matka ho marně hledala. Telefon staré ženy jim ušetřil práci a hlavně čas. Když jí děkovala chlapcova matka, pouze skromně poznamenala, že by to udělal každý slušný člověk. Poručík Janda by mohl vyprávět o lidské lhostejnosti, která je o to vážnější, pokud se týká malých dětí a mládeže vůbec. Někdy stačí maličkost, aby bylo zabráněno tragédii a lidské zvěsti mstít se na nevinných dětech.

Když se dověděl, že žena je mrtvá, zabořilo ho u srdce, jako by ztratil blízkého člověka. Připomínala mu jeho babičku, kterou měl rád. Věděl, že city musí jít stranou a pustil se do vyšetřování.

Vrah ženě bronzovým svícem rozbil hlavu a prohledal celý byt. Ztratilo se pár obrazů - originálů, ale pachatel nenašel to, co hledal - peníze. Proč by jinak ze skříní vyházel prádlo a všechny pokoje obrátil vzhůru nohama?!

Podezřelí z vraždy byli čtyři podnájemníci - Milan Faltýn, Jiří Juřica, Petr Masár a Dušan Hilmar. Paní Stránská nechtěla být ve svém velkém domě sama, a proto pokoje pronajímala. Poručík si byl jistý, že vrah je jeden z nich. Kdo vraždil, měl volný přístup do domu a dobré znalosti o rozmístění pokojů, které ho nejvíce zajímaly. Paní Stránská určitě vraha znala, cizího člověka by si k sobě nepustila.

V kritickou dobu - v devět hodin večer - se všichni zdržovali v domě, nikdo z nich nic neviděl ani neslyšel a o vraždě se dověděli až ráno následujícího dne, kdy mrtvolu objevil Petr Masár. Každou sobotu paní domácí nosil noviny, aby věděla, co se děje ve světě. Na televizi se nedívala a rádio přestalo hrát, když jí spadlo na zem. Nestačila ho nechat opravit...

V jednom bodě se všichni shodovali. Carmen Stránská se často před nimi zmiňovala o tom, že má doma velké peníze, a proto si vzala do domu podnájemníky, aby se cítila bezpečněji. Kdyby to byla pravda, proč by to sdělovala cizím lidem?! Pro své tvrzení mohla mít víc důvodů - samotu, zklamání ze současnosti, která ji obklopovala a kterou nechápala, a především zármutek nad odchodem jejího muže - to vše ji přivedly na myšlenku, aby skončila se svým životem. Měla také jít na operaci páteře, z které měla panický strach. Hrozilo jí, že skončí na invalidním vozíku. Pořád na to musela myslet a odkládala operaci na pozdější dobu. Mluvila o tom se sousedkou, když ji potkala na ulici. Přála si, aby umřela a měla už konečně klid. Spolykat hrst prášků na spaní nebo se oběsit by nezvládla, a tak provokovala vraha, až se jí to podařilo. Kruté a nepochopitelně, ale takový je někdy sám život...

...

"Jste spojař, specialista, tak jsem přišel za vámi, abyste mi poradil," řekl poručík Janda.

"Když budu vědět," pokrčil rameny inženýr Kalina. "Mám to v popisu práce."

Janda položil před něho na stůl lístek se šesti čísly - 568910.

"Nevím, co s tím," přiznal se.

"Já ale nejsem matematik," poškrábal se na čele mladý inženýr. "Jste na špatné adrese."

"Tato čísla byla vyznačena na kapesní počítače, ale to není tak důležité. Podstatné je, že ležela hned vedle telefonu, který paní Stránská často používala. Jsem přesvědčen, že čísla dávají nějaký smysl."

"Proč si to myslíte?" zeptal se inženýr.

"Paní Stránská se mi jednou svěřila, že kdyby někdy zemřela násilnou smrtí, tak mi zanechá důkaz, který usvědčí vraha. Říkala to z legrace, ale ta žena byla skutečně zavražděná. Nic jiného jsem na místě činu nenašel. Jenom těch pár čísel..."

"Může se jednat o číslo telefonní stanice," zamyslel se inženýr Kalina.

"Patří soukromému podnikateli, který s případem nemá nic společného," řekl Janda.

"Zajímavé," pokyvoval hlavou inženýr. "Já o té paní nic nevím, ale pokud byla nějak matematicky vzdělaná. Trochu mě zarazí způsob, jak čísla zaznamenala."

"Její muž vyučoval matematiku na vysoké škole. Má doma také moderní počítač."

"Přesto bylo jednodušší čísla napsat tužkou nebo propisovačkou."

"Na stolku nebyla žádná psací potřeba," řekl Janda. "Pouze telefon a kapesní počítačka."

"Je dost možností, k jakému účelu ji používala. Já si v den výplaty na počítače kontroluji správnost výpočtu daně ze mzdy. Víc by mě zajímal ten telefon," zarazil se inženýr Kalina.

"Můžete mi ho popsat? Pokud možno detailně."

Poručík Janda na nic jiného nemyslel. "Obyčejný černý přístroj, hranatého tvaru, s horním uložením sluchátka."

"Měl číselník kotoučový nebo tlačítkový, jaký mám já na svém přístroji?" ukázal na červený telefon před sebou.

Nebyl mu ani podobný. Janda zvedl sluchátko, ale vzápětí je odložil.

"Tlačítka určitě neměl, to vím bezpečně. Když jsem volal, musel jsem čísla vytáčet..."

Vtom jako by ho osvětil duch svatý. "Máte pravdu. Kromě čísel byla na přístroji vyznačena také písmena abecedy."

"To jsem měl na mysli," ožil inženýr Kalina. "Ve středu číselnice, pod čísly 1 až 0, je umístěno vždy jedno písmeno - A, B, C, F, H, I, K, L, M a R. Jedná se o starší přístroje, které mají číselné i abecední znaky. Když k šesti číslům, která jako svědectví zanechala mrtvá žena, přiřadíte příslušná písmena, myslím, že jsme rozluštili záhadu." (K přečíslování pevné telefonní sítě na devítimístná čísla došlo v září 2002.)

Měl pravdu. Poručík Janda se řídil jeho radou. Za okamžik měl v bloku napsané dva řádky:
5-6-8-9-1-0

H-I-L-M-A-R

Poručík Janda se protáhl v zádech a s inženýrem Kalinou si stiskli pravice. Nemusel pospíchat. Dušan Hilmar byl pod dohledem a věděli o každém jeho kroku. Stačilo jenom zvednout telefon...

•••

Dušan Hilmar se k vraždě své domácí přiznal. Potřeboval peníze a neztrácel čas. Žádný větší peníze však nenašel, kromě pár stokorun, které domácí zbyly z posledního důchodu. Další měla brát za tři dny...

Přesto neodešel s prázdnou. Odcizil tři obrazy ve vyřezávaných rámech, které se mu nejvíc líbily. Čtvrtý obraz a několik sošek, ukryl v pokoji dalšího podnájemníka Petra Maséra, aby na něho padlo podezření, že domácí má na svědomí on. Od překupníka měl slíbeno, že za každý obraz dostane padesát tisíc korun. Ve skutečnosti cena obrazů byla mnohem vyšší. Znalec je ohodnotil na víc jak půl milionů korun. Překupník už nestačil obrazy prodat. Když se to

dověděl Hilmar, zuřil a klel jako pohan. Nebylo mu líto ženy, která mu poskytla střechu nad hlavou, ale že si to nemůže vyřídit s překupníkem, který na něm chtěl vydělat. Než ho soudce poslal do vazby, snažil se ho přesvědčit, že je k němu nespravedlivý, a proto celý svět postihne armagedon. Stačilo by, kdyby biblický název konce světa znamenal jenom konec jeho řádění a pohrdání s lidskými životy.

•••

Hospodský Beňo se musel posadit, když se dověděl, co Hilmar udělal. Nemohl uvěřit, že něčeho takového byl schopný. Hilmar byl alkoholik a pořádný rapl, ale aby vraždil? Potřeboval někde bydlet, a skončit ve vězení není to nejlepší řešení. Mohl by tam zůstat do konce života. Počká si na soud, který si nenechá ujít, i kdyby měl hospodu zavřít. Teď už několik dní byla restaurace plná a hosté si měli o čem povídat. Prodal dvakrát tolik víc piva, než obvykle a měl větší zisk, než před vraždou.

Podivný omyl paní Hydové

Mluva těla byla doména pietního řečníka Ludvíka Hřivnáče. To hlava dává povel, kdy upustit na tvář slzu, utkat vrásky na čele, kdy zvednout toužebně oči k nebi a připomenout, že ten nahoře je s námi. Nebo snad je tu ještě někdo, nějaký tlumočník, o kterém víme tak málo, že o něm prakticky nevíme?

„Hrome, pořád to není ono!“ ulevil si Ludvík. Momentálně nacvičoval hru lícních svalů, i z těch se dá vyčíst, co se uvnitř naší schránky děje. Vzpomínal na období, kdy v počátcích kariéry trénoval hned po ránu a večer před spaním. Také si vybavoval, že kdysi v jedné učebnici psychologie spatřil desítky tváří, které měly odrážet náladu dané chvíle. Tvář utopenou v žalu, žasnoucí, tvář v extatickém zajetí... Zkrátka bylo jich opravdu hodně. Cvičil i modulaci hlasu, přinejmenším bylo žádoucí se pokaždé rozmluvit. Pietní řečník by měl tohle všechno vědět, to není jen tak přijít a sdělit pozůstalým, jaký byl zesnulý dobroděj. Měl by se nechat inspirovat nejen nebožtíkem, ale i smutečním davem. Teprve poté může pronést řeč o pouti pozemské, o tom, že peníze nejsou nic, ale někdy všechno, a že nejdůležitější je láska.

Ludvík Hřivnáč chtěl být v mládí spisovatelem, ale nakonec se stal řečníkem v krematoriu a byl na svou profesi hrdý. Nejen že trénoval řeč těla a společenskou etiku, ale také se pokoušel psát básně a hodně četl. Samozřejmě především klasiku, nepohrdl však ani světovým bestsellerem *Padesát odstínů šedi*, ke kterému se bohužel dostal až v pozdním věku. Knihu koupila jeho žena Karen. Zato *Justinu čili Prokletí ctnosti* zvládl už v jinošských letech. Touha po vědění ho ovšem donutila přečíst si i Cicera.

Uvažoval také o tom, že si smuteční proslov napíše na svůj vlastní odchod sám. Ne nějaký epitaf, ale jímavou smuteční řeč, při které nezůstane jedno oko suché. Až bude smutek kulminovat, zlomí ho do polohy, kdy koutky úst posluchačů vystřelí k nebi jako knír Salvatora Dalího a jejich oči zaslzí. Na tuhle chvíli se opravdu těšil, ostatně představa smrti v něm vzbuzovala spíš než strach smíšené pocity. Naštěstí si tím nemusel zatím lámat hlavu, zato pondělky mu v hlavě ležely už delší dobu, držel v nich totiž službu.

V pondělí navštěvovalo pietní obřady víc lidí, podobně jako navštěvují lékaře v ordinacích. Pokud měl Ludvík Hřivnáč hned na počátku týdne službu, připravoval se na ni už v neděli. Vyčpělá schémata, podle nichž psali nekrology jeho kolegové, zásadně odmítal. Měl svou čest. Samozřejmě i on sbíral o zesnulých pečlivě informace, bez nich to nešlo. Potud bylo všechno v pořádku, bohužel nekrolog, na kterém aktuálně pracoval, se mu nějak nevyvedl. A přitom si na něm dával tolik záležet. Přičítal tomu i okolnost, že musel odjet na konferenci o mimosmyslových jevech, a tak o sběr rodinných dat nebohého Richarda Kohouta požádal svou ženu Karen. Což o to, informací přinesla dost, ale přece jen sbírala data jinak než on. Že by mu docházely síly? Že by už došel na vrchol své řečnické pouti a teď ho čekal jen sešup dolů?

Nepomohla ani truhla, do které se pokládal, když měl v hlavě prázdno, myšlenky na smrt mu obvykle přinášely nové a nové nápady. Tentokrát nic. A tak vylezl z rakve, umístěné uprostřed pracovny, a protáhl se. Onen nedělní podvečer, sedě před zrcadlem, začal na pozadí odrazu své tváře hledat nepřítele - Dvojníka.

*

„*I Richard Kohout věděl, že dějiny jsou studnicí moudrosti,*“ pronesl poněkud zaníceně Ludvík Hřivnáč a pokračoval: „*ale moudrost nepramení jen ze zkumavek a výpočtů vědeckých týmů, patří k ní i čáry na dlani, naše tušení, déjà vu, zázraky a další pozoruhodné jevy, jimiž jsou život a smrt opředeny. Na nás pak záleží, jakou rybku pravdy z moře poznatků vylovíme, zda*

přijmeme za své jen tento svět, v němž nejednou zabloudíme, anebo půjdeme ve svém poznání dál..."

Ludvík udělal nechtěnou řečnickou pauzu, zvedl se od zrcadla a došel k pootevřenému oknu, kde za hradbou stromů vyrostl na nedalekém plácku cirkusový stan a kde čísi ruka spustila záznam rozhrkaného songu, aby přilákala na představení návštěvníky. Ty prdící ampliony přehlušily nejen podvečerní ptačí jamování, ale zaskočily i Ludvíka. Rozkacen prolétl pohledem planinu a okamžik postál u okna, pátraje po Dvojníkovi, který ze zrcadla zmizel. Měl rád chvíle, kdy mu příliv soumraku se snítky hvězd zaplavoval nitro, ale ten vpád hluku mu jeho rozjímání přerušil.

Dlouho však neotálel, cítil, že nit myšlenky byla zpřetrhána a on ji chtěl dokončit.

S přibývajícímí roky se mu stávalo, že pokud se dostatečně nesoustředil, slova mu roztančila mysl a těžko je pak sumíroval do smysluplných celků. Tohle jeho Karen chápala jen obtížně. Zlobil se na ni, když sepisoval nekrolog, a ona ho během chvíle několikrát vyrušila. To jsi chtěl být spisovatel? A co jsi udělal pro své obroušené pero, kocourku? dráždila ho. Tu se ho zeptala na počasí, tu mu přišla říct, že jí pálí žáha, jindy se zeptala na plavky, jestli v nich není moc oplácená. Měl sto chutí jí říct ano, neměla by ses tak přežírat, ty řimbabo, ale ovládl se a poznamenal, aby si je klidně vzala, ty hadříky jí sluší, rád se na její smyslné faldy podívá. Někdy měl pocit, že mu to dělá naschvál, že na jeho úspěchy žárlí, ba co víc, že ho svými poznámkami tak trochu kastruje.

Kdyby jen tušila, co si o ní skutečně myslel, o jejích těžkých prsou a bůčcích kolem boků, o nohou, které víc a víc připomínaly barokní sloupoví, o jejím knírku pod nosem. Ale ovládl se, každý jsme nějaký, toho spisovatele mu však připomínat nemusela, to od ní byla podpásovka, i když i tu on skousne.

Jenže k oknu ho stále něco táhlo a nebyly to jen opičí skřeky vylétající z cirkusových klecí. Žel nedokázal ono vábení uchopit, byť mu bylo hodně povědomé. Možná si vyšlo na procházku jeho alter ego, které tam někde venku zabloudilo a teď pokoušelo Ludvíkovu trpělivost, ostatně před okamžikem ho zahlédl v zrcadle. Prostě Ludvíka Hřivnáče napadaly podivuhodné věci, aniž by tušil, že pod oknem u domu postává Karen a že si jeho proslov nahrává. Právě dorazila z nákupu a obtěžkána taškou s jídlem, zaslechla manželovu zanícenou řeč, při které kdysi upadala do extáze. Ale to už bylo hodně dávno. Zklamala se v něm, zklamala.

„Nenávidím tě, tohle je tvůj poslední výstup, já ti dám dějà vu,“ zahromovala rozkaceně. Až se zalekla, že ji manžel uslyší.

Jaký vlastně byl Ludvík Hřivnáč člověk? Génus? Podvodník? Že spával občas v rakvi, aby načerpal inspiraci? To jistě nedělal jen on. Když si ho Karen brala, chtěla se mu podobat. Ale změnil se, jako by v něm převládlo to druhé, horší já. Zahalen do masky jinotajů se jí vzdaloval. Vlastně se jí definitivně odcizil. Někdy jím dokonce opovrhovala, především pro jeho oplzlé fóry. V těchto chvílích si představovala, jak stojí za řečnickým pultem se svým proslovem, zatímco on, Ludvík, leží v rakvi a čeká na kremaci.

Na co ji to vlastně nachytal? Na Dvojníka, na onu substanci, jež může mít podobu jak duchovní, tak tělesnou? Kecy, a přece ji nahlodaly. Nemohla si pomoci, krasoduch Hřivnáč ji dál sytil třpytky alternativního světa. Bylo to jako droga.

*

„Člověk musí ze sebe sejmout slupku konvencí, které na jedince naplavuje společnost, otevřít se vesmíru, vdechnout onen hvězdný prach a připustit, že existují alternativní světy, o nichž zatím máme jen ojedinělá svědectví. Nebožtík Richard Kohout nám zanechal pozoruhodné dílo, totiž svou studii, v níž dokladuje, že zřetelná hranice mezi světem, ve kterém žijeme a

světem, do něhož se chystáme odejít, se těžko hledá. Co je to za proces, kterému se podrobíme? Možná bych použil slovo změna stavu, jinak řečeno, jde o jinou formu bytí. Někdy se jí nepřesně říká ne život, protože se vymyká tradičnímu pojetí života a smrti. Nenechte se mýlit, přátelé, život pokračuje, tvrdí v závěru svých poznámek.“

„Je zkouřený!“ vyhrkla Karen Hřivnáčová a svůj výrok vzápětí stupňovala: „Hřivnáč kecá!“ Už v ní zase všechno kypělo. To musí skončit. Zнала ty fráze nazpaměť. Teď se vytasí s chimérou Dvojníka a vyjmenuje světoznámá díla, kde se o něm můžeme dočíst. Určitě zmíní dílo Dostojevského nebo *Obraz Doriana Graye*. A také že se nemýlila:

„Nevěříte? Co to je za chlápka ten Dvojník, ta bytost, která nás doprovází ze světa, v něm žijeme, do světa, v němž se chystáme žít? Že jste si ho dosud nevšimli? Někteří ne, ale všichni ho tušíme. Dívejte se, prosím, pozorněji. Je to náš Stín? Je to Dvojník, který nebude mít pro Charóna minci a on jej odmítne převézt na druhý břeh řeky Styx? Nebo snad něco dalšího? Církev sice zná pojem vykoupení a nabízí anděla strážného, ale stačí vám to?“

„Někomu ano, někomu ne,“ pomyslela si s despektem Karen a zašlápla pod okny nedokouřenou cigaretu. Už toho vyslechla až dost. Taška s půlkou chleba, láškou zeleného čaje a štanglí uheráku ji začala tížit v ruce. Nejradši by svého řečníka tou láškou přetáhla, jsou ale i jiné způsoby, jak se toho lišáka zbavit, totiž jeho vlastní zbraní.

Nemusela hádat, co přijde dál. Manžel seznámí dav s konkrétním příběhem zesnulého Richarda Kohouta. Kolik měl dětí, kde pracoval, jaký byl vzorný manžel, jak miloval své potomky a posléze i vnoučata a že věřil ve svého Dvojníka, o kterém napsal dvě knihy a stal se z něho, na rozdíl od Ludvíka, úspěšný spisovatel. Nebo podnikatel?

„Utop se, hajzle, já ti dám alternativní světy, já ti dám starostlivou a chápavou ženu!“ zasyčela, ale odtrhnout se od jeho slov jen těžko dokázala.

„Náš smysly uchopený svět je jako divoká žena, je odleskem světa pravého, světa věčných idejí, který je poznatelný jen rozumem. Víme, na koho se obrátit, Platon byl přece metafyzik...“ zaslechla muže už na odchodu, pospíchajíc, než se začne shánět po salámu, pro který ji poslal. Brala schody po dvou, až se na ní faldíky otřásaly. Jako by tušil, že ho šmírovala. Rychle vypnula záznam a přehrávač strčila do saka.

Dokázala si představit, až jednou Ludvík odejde, že si na jeho pohřbu vezme slovo a nabídne davu přinejmenším tak zajímavý příběh, který by on sám lépe nenapsal. Kdo jiný by měl mít přehled o jeho libůstkách, chuťovkách a nemravnostech. Vždyť páchat nemravnosti je tak zábavné. Samozřejmě předloží je v zahaleném hávu, jen občas poodkryje župánek a ztratí kudrlinku z moudří. Její kariéra začne u Ludvíkovy rakve, bude v jeho díle pokračovat a vylepšovat, co se od něho naučila.

Bude citovat Sokrata a Platona a třeba i Tomáše Akvinského jako to dělával on na jejich prvních společných schůzkách. Nebála se těch velikánů vědění, i Ludvík s nimi začínal a ne všechno šlo hladce. Přicházely chvíle, kdy jí předčítal z knížek markýze De Sade. *Je dobré zažít i Podivný případ doktora Jekylla a pana Hyda, aby sis mohla pak vybrat*, provokoval. Ach ty jeho zasvěcené výklady, při nichž objížděl její ňadra očima, až se jí postavily bradavky. Samozřejmě že skončili v posteli. Tam jí namlouval, že ji svedli ti chlípní pisálkové. Co k tomu říct? Že ji to konec konců vzrušovalo... Když ho dokázala svést, proč by ho nedokázala vyřídít, aby už měla od něho konečně pokoj? Ale jak?

Tu divokou ženu si Ludvík pochopitelně do citátu přidal, měla to být snad ona? Tenkrát žila už deset let v prvním manželství a docela se nudila. Ten její o Dvojníkovi neměl ani páru, říkala mu převozník, nosič mrtvých duší. Kolik jí bylo, třicet? Pak její Bohoušek zemřel na nějakou podivnou nemoc, kterou chytil od komárů v rovníkové Africe. Svých sedmdesát let

už měl dávno odžito a pitvy v tomhle věku nebyly povinné. Cesta k Ludvíkovi byla tím pádem otevřená. Dostali šanci pátrat spolu po stopách Dvojníka.

*

V průčelí síně Ludvíkova rakev. Zevnitř je vypořstovaná a zvenčí obložená květy a věnci se stuhami. Přesně ta truhla, v níž Hřivnáč sbíral doma inspiraci. Nad davem lidí, kteří se s ním přišli rozloučit, se vznáší sladce lepkavá vůně květin a jehličí. Řady lavic jsou plně obsazeny, za nimi se tísní další příchozí. Jako by všichni tušili, že už to nebude ono a že už neuslyší Ludvíkův umanutý hlas, který je doprovázel.

Tušila to i Karen, když přistoupila k pultu pietního řečníka. Teď konečně přišla její chvíle! Lehce se uklonila a spustila. Poněkud zaraženě řekla pár úvodních slov a pak přešla k jejich začínajícímu vztahu. Ano, myslela vztah Karen a Ludvíka Hřivnáče. Ten jejich začátek byl poněkud rozpačitý, proč to tady nepřiznat. Přesvědčoval ji, že se seznámili na Bali, ale ona v Indonésii nikdy nebyla, zatímco on si byl naopak jistý. Dokonce jí popsal, co tam všechno dělali, kam chodili na pláž a kam tančit, co jedli a pili, jak jí prasklo u plavek ramínko a nakonec připomněl žraločí zub, který jí koupil pro štěstí.

Smála se tomu. Ludvík chtěl být spisovatelem, měl bujnou představivost a rád si pouštěl pusy na špacír. Proč ne, přišlo jí to milé. Po čase Karen napadlo, že žít s tímhle mužem by mohlo být zajímavé a že by se v páru rozhodně nenudili. Ráno vstával v šest, od sedmi do jedenácti psal nebo studoval, někdy dokonce připravoval oběd. To nemusíš, na jídlo si zajdeme, říkala mu, ale on vařil rád a dobře, dokonce uvažoval o tom, že by napsal *Kuchařku pro pietní dny bez nadýmání včetně pohřební hostiny*. Takové měl nápady!

Karen si odkašlala a rozhlédla se po síni. Část lidí ji visela očima na rtech, část je klopila k zemi, a tak s uspokojením pokračovala.

„A tady někde se datují počátky čehosi nového. Pokud si dobře vzpomínám, v jisté chvíli jsme přestali mluvit o kuchaře a začali pátrat po Dvojníkovi, po našem druhém já. Nejprve jen tak nezávazně, ale posléze jsme došli k vážným diskusím. Netrvalo dlouho a já pochopila, že v té Indonésii jsem po ostrovech s Ludvíkem opravdu putovala. A pak už jsem si byla jistá.

Nakonec jsme tam spolu odjeli na svatební cestu a poznávali místa, kudy jsme dříve chodili. Dokonalé déjà vu.“

Opřela se o řečnický pultík, až zavrzal. Karen vyschlo v ústech. Odkašlala si, napila se a znovu spustila:

„Přiznám se, vážení, že mi nějaký čas trvalo, než jsem onen svět idejí pochopila, ten svět, který je uložen za světem počitků a smyslů, dojmů a vášní. Slova o hybateli, o transcendenci a o záhrobní mohou znít neskutečně, ale jen do té chvíle, než narazíme na pojem nicoty. Ne smrt, ale nicota je hrozbou naší existence. A tak končím citací, kterou Ludvík objevil ve vzácných knihách a která říká, že člověk není pouhým tělem, ale že tělo je schránkou pro duši.“

Karen lehce zavřela oči a uklonila se. Dostatečně hluboko a dostatečně pokorně, aby lidé pochopili, jak si Ludvíka Hřivnáče cenila.

*

Jednou se Ludvík jen tak mezi řečí zmínil, že kdyby odešel, a vzhledem k jeho věku by nešlo o nic neobvyklého, přál by si vystrojit smuteční obřad právě v pondělí. A tak mu vyhověla. Byla ráda, že už má pohřební rituály za sebou. Černá barva vdově slušela, ale všechny ty záležitosti kolem a kolem, umýt si vlasy, upravit účes, zvolit vhodný smuteční mejkap a nenápadnou vůni, nejlépe bílých lilií...

Karen držela v rozklepaných prstech cigaretu a kouřila. Byla přesvědčena, že obstála. Většina přítomných plakala, ti pozůstalí v první řadě určitě, a pokud stačila mrknout na obrazovky

zavěšené po stranách obřadní síně, i ostatní měli slzy v očích. Jestli za ní nepřijde představený krematoria, aby jí nabídl místo pietního řečníka, zajde za ním zítra sama. Ted' Karen seděla ve stroze zařízené kanceláři za stolem, který ještě před pár dny patřil Ludvíkovi, a spřádala pocity jako generál po vyhrané bitvě. Zimomřivě se otřásla, to asi nervy! Nalila si pořádného panáka, aby se zahřála. Vníkala, jak jí teplo rozpaluje tělo, tohle potřebovala, ale s pitím musí přestat, nyní už ji nebude nikdo jitřit šílenými nápady. Málem z nich dostala stihomam.

Další obřad, který začne za chvíli, měl na starosti kolega Netík, takový hezoun, který se hodně zakoktavá, a když pak překotně spustí, výtrysk slov v jeho podání připomíná ejakulatio precox, ten životodárný pramen. S tím přirovnáním přišel Ludvík, ne ona, a vždycky se přitom dobře bavil. No, máš to za sebou, chlapče, už žádné ejakulatio nebude, pomyslela si a rychle schovala do kabelky placatci, protože zaslechla za dveřmi kroky. Bude chtít smlouvu na dobu neurčitou, jen neví, jestli by neměla raději požádat o poloviční úvazek, aby ji smutek v úřadu nestrávil...

Ve dveřích se objevil postarší muž, natolik se podobal Ludvíkovi, že ani vlastní matka by ty dva od sebe nerozeznala. Vlasy bělavé chmýří, oči živé, plné odhodlání, na rtech lišácký úsměv.

„Pojď dál, hotovo,“ řekla vítězoslavně.

„Užila sis to?“ zůstal stát na prahu místnosti.

„O mrtvých taky dobře. Čekala jsem někoho z vedení ústavu. Pohřbila jsem svou minulost, pojď a sedmi si,“ ukázala na židli, když přichází otálel. „Nepřišel jsi snad kvůli Dvojníkovi?“

„No... jak se to vezme,“ odvětil chlapík téměř pobaveně. „Říká se, že potkat Dvojníka je zlé znamení,“ udělal pár kroků k židli, kterou mu Karen nabídla, ale nesedl si, jen se rukama opřel o její opěradlo. „Něco ti musím prozradit. Máš minutu?“

„Třeba dvě. Nedáš si?“ vytasila se s placatkou.

„Chceš mě taky odrovnat?“

Zrozpačitěla, dokonce se zatvářila uraženě. „Stalo se něco mezi námi, Viléme?“

„Ale miláčku,“ pousmál se muž a konečně si sedl. „Máš vlčí mlhu? Viléme?!“

„Nežertuj, nemám na to dnes nervy. Byla to pro mě premiéra a jsem ráda, že dobře dopadla. Ale i tak jsem ještě celá rozklepaná.“

„Chápu,“ přikývl. „Pohřbívání je odpovědná práce.“

„Tak spust’.“

„Kdybych ti řekl, že jsem tvůj muž Ludvík, co ty na to? Měla bys radost, vid’?“ řekl pobaveně. Karen na něho zůstala vyděšeně zírat, nemohla ze sebe vymáčknout ani slovo, dokonce cítila, jak se jí chvějí rty. Zato on mluvil dál: „Jsi dobrá v psaní příběhů, ale lepší než já nikdy nebudeš, i když jsi to dnes zvládla celkem slušně. Až na to finále. Souhlasím, že náš příběh začal při první cestě na Bali, to jsme ale ještě nebyli svoji. Člověk je plný přemírou zážitků, okouzlen krajinou, partnerem. Možná i představou Dvojníka, ta nás přece sblížila. Dokonce jsi ho několikrát zhlédla a pochopila, že Dvojník může být, alespoň na čas, naše společná vášeň. Vášeň černé vdovy.“

„Netahej sem černou vdovu, grázle!“ utrousila jedovatě.

„O mém bratru Vilémovi jsi věděla od naší druhé cesty na Bali. Byl jsem s ním domluvený, že se nám občas ukáže. Jednovaječné dvojče, zázrak přírody! Občas jsi někam zmizela, ty tvé trapné výmluvy jsem přehlížel, jenže pak jsi přišla s pohádkou, že máš v patách Dvojníka. Proč ne, oba jsme mu fandili, byl naším pojátkem s jiným světem. Nebo šlo o nějakou hru? Nikdy jsi mi nepřiznala, že o něm víš. Jedno však bylo nasnadě, Vilémova touha po tobě byla čím dál zřetelnější. Tu poslal pohlednici z New Yorku, tu z Tasmánie... Ale proč by mně má

žena měla být nevěrná? Až pak mi všechno došlo. Nemohly za to manželské postele ani tvá povaha, ba ani únava z našeho vztahu. Ten hlavní motiv vraždy byl dost přízemní, chtěli jste mi ukrást reputaci, mé nápady!“

„Tvé obroušené pero pietního řečníka?! To sotva,“ uchechtla se Karen. Tváře jí hořely, oči svítily jako kočce, která se chystá skočit po kořisti. „Vilém je normální chlap, navenek jste sice byli k nerozeznání, ale uvnitř jste každý nosili jiné srdce. On Jekyll, ty Hyde.“

„Nikdy není všechno jenom černé nebo jenom bílé,“ okřikl ji.

„Vilém mě miloval, neškudlil a nenosil mně místo růží ty smradlavé bílé lilie...“

„Pozor, scénář vraždy jste si ale napsali podle špatných předpokladů: Hydovi hráblo, spával v rakvi a trpěl utkvělými představami, dalo se čekat, že si vpálí kulku do hlavy... A pak upustí zbraň vedle rakve. Jenže, má drahá, zmýlená neplatí,“ poznamenal trpce Ludvík a položil na stůl pistoli. Karen ji okamžik hypnotizovala očima, pak po zbrani hrábla. „Posluž si, je nabitá, chybí v ní jen jedna kulka, ta určená pro mě. Chtěla jsi zabít pana Hyda a omylem jsi zastřelila Jekylla.“

„Dals mu do pití nějaké prášky!“

„Mohu tě ujistit, že usnul v rakvi bez prášků a zcela dobrovolně, chtěl tě překvapit.“

„Nesnáším tě!“

„Já vím, mám tvůj záznamník.“

„Ten ti nepomůže,“ zašklebila se, vyndala pistoli z pouzdra a namířila ji na Ludvíka. Na tuhle vzdálenost by ho trefila klidně i mezi oči. „Všechno je nesmysl. Leda bys tu popravu sám zinscenoval a Viléma mně předhodil.“

„Říkal jsem, že mě nikdy nepřechůráš. Náтуру na to snad máš, ale talent ti chybí.“

„Ty!“ zašermovala zlostně pistolí, míříc s ní stále na manžela. S přibývajícím časem se její ruka čím dál víc zachvívala, až nakonec klesla dolů. „Nemůžu... Nemohla bych zabít ani doktora Jekylla, ani pana Hyda,“ položila zbraň před sebe. Zaváhal. Že by své ženě křivdil? Najednou si nebyl jist. I on byl rozrušený. Zaslechl z chodby kradmé zvuky, jako by za dveřmi někdo naslouchal.

„Myslím, že ano,“ nesouhlasil. „Každý člověk dokáže zabít, záleží na tom kdy a proč... Je konec, půjdu,“ zaskuhral, utřel si tvář ztropenou potem a zvedl se.

„Ale já jsem ho opravdu nezabila a pochybuju, že by ten hřích spáchal na sobě sám...“

„Tak kdo, paní Hydová? Já to taky nebyl... Nech si ji... na památku,“ mrkl lakonicky na pistoli, otočil se a rozhlédl kolem sebe, jako by hledal někoho třetího, kdo je rozsoudí. Teprve pak zvedl oči k nebi, žel spatřil jen zakouřený strop s nějakou vybledlou tváří svatého. A dál už nedohlédl. Pomalu se otočil se a zamířil ke dveřím. Byl rád, že může vypadnout.

V té chvíli třeskla rána. Znal Karen dobře, když se v ní probudily běsy, nikdo ji nezastavil.

Jenom se jí nezmínil, že než si s ní přišel pohovořit, vložil do pistole slepé náboje.

Poslední jízda sugar daddyho

Klára zamířila k sedadlu u okénka uprostřed vagónu první třídy. Doufala, že většinu cesty bude mít celý vagón pro sebe, věděla, že na téhle trase si lidé do jedničky lístky nekupují, a když, tak jen výjimečně.

Zachumlaná do vlněného šedého ponča, bylo jí skoro pořád chladno, i když ve vlaku se celkem obstojně topilo, se svezla na červené polstrované sedadlo, nohy v bleděmodrých džínách natáhla až pod protější sedačku, hlavu si opřela o opěradlo a zavřela oči. Dnes je to přesně rok, co se to stalo.

„Máte tady, slečno, volno?“

Proč chce zrovna sem? Vždyť je tady spousta volných míst. Nedokázala ale říct ne, ne a ne, chci tu být jen sama, sama se svým bývalým životem aspoň v myšlenkách, s tím životem, co tu ještě před rokem byl.

„Ano, je.“ Stáhla nohy pod své sedadlo.

Asertivitě se tedy nikdy nenaučila. Jak by taky mohla? S matkou, která jiný názor, než ten svůj, nestrpěla.

Vlak se rozjížděl.

„Dáte si něco? Kávu, čaj, bagetky, tyčinky?“ zeptal se úslužně chlapec posunující před sebou vozík s občerstvením.

„Dala bych si kávu.“

„Dám si také a platím za obě kávy.“

„Ne, to ne...“

Rychle vytáhla peněženku, snad těch deset korun, co tady stojí káva, má v drobných.

„Ale to byste mě, slečno, urazila, zvu Vás,“ nenechal si desetikorunu vnutit a zaplatil za oba.

„Káva tady sice nechutná jako v InterContinentalu, ale pít se dá, co říkáte?“

Proč v Interkontinentálu. Teprve teď se na něho pořádně podívala. Šedý oblek s bílou košilí a červenobílou kravatou. Bylo mu nejmíň pětadesát, ty černé vlasy jsou určitě nabarvené. Sugar daddy, napadlo ji. Asi jezdí vlakem a balí mladé holky. Na internetu je takových příběhů spousta. No aspoň bych nějakého daddyho měla, pomyslela si. Matka Kláře nikdy neřekla, kdo je její otec.

„No, mně to nevadí, já si klidně dám rozpustný kafe i doma.“

I když se s ním bavit nehodlala, odpovědět musí, je to přece slušnost. Kdyby neodpověděla matce, ječela by na ni nejmíň hodinu.

„Vy určitě jedete za svých chlapcem?“

No to jsi uhádl.

„Ne, nejedu.“

Lhát ti tedy nebudu, sugar daddy, i když bys mi asi dal pokoj, kdybych ti řekla, že mám kluka. Matce lhala, spousta drobných každodenních lží, aby měla alespoň nějaký prostor pro svůj život. Ale to lhaní ji vyčerpávalo a hnusilo se jí, přičily se jí všechny ty nepravdy a polopravdy „učila jsem se, tu esej jsem už dokončila, nebyla jsem v kině, nechodím s holkama na náplavku“.

„A mohu se zeptat, kam máte namířeno?“

„Na konečnou.“

„Tak to máme dlouhou společnou cestu.“

Zmlkni, daddy. Do té jedničky jsem si koupila lístek proto, abych nemusela nikoho poslouchat, s nikým mluvit, víš.

Tehdy před rokem čekala matka stacionáře, kde byla Helena zaměstnána jako sociální pracovnice. Vnutila se jí do auta, se kterým objížděla staré lidi a nosila jim obědy, hodinu do ní hučela, Helena se na sedadle před volantem krčila jako oukropeček a výsledek byl ten, že pak, když matka konečně vystoupila a praskla dvířky starého služebního peugeotu, Helena Kláře zavolala, aby si jí v pláči postěžovala, že s tak strašným člověkem ještě nikdy nemluvila. Matka něco tušila a dobře mířenými otázkami se dozvěděla, co chtěla. Helena, která na tak sofistikovaně kladené otázky nebyla zvyklá, u nich doma se mluvilo přímočaře, a to většinou ve větách jednoduchých, jí nakonec řekla všechno. Matka přišla domů celá rozlícená, padaly jí z pusy výrazy „primitivní ženská, lesba“. Prý jí Helena slíbila, že se s Klárou přestane vídat. A pak den nato Kláře někdo z Heleniných spolupracovníků zavolal, Helena spolykala celou tubu prášků, co našla ve stacionáři, a Klára si pak pár dní připadala jako v jakémsi balónu, ve kterém přece musí být jen dočasně, to snad není možné, aby se ta věc doopravdy stala, ten balón se musí snést na zem, ona vystoupí a všechno bude jako dřív.

Ale jako dřív nic nebylo.

Odstěhovala se od matky, v hlavním městě by na nájem neměla, našla si podnájem v horském městečku a místo knihovnice ve zdejší maličké knihovně. Pro matku to samozřejmě byla rána, co asi říká svým přítelkyním docentkám, ta rezignace dcery na kariéru v akademickém prostředí, kterou jí za pomoci všech známostí už pojistila.

V té jedné místnosti, kterou místní knihovna představovala, se cítila „zašitá“ a to bylo přesně to, co potřebovala, nic neřešit, jen tak vegetovat. Občas nějakou knížku půjčila, občas něco přiojednala, většinou romány pro ženy, které si sem chodily půjčovat majitelky či spolumajitelky místních penzionů a domků s nápisy Zimmer frei. Sama se pak začítala do románů Philipa Rotha, nejdřív natruc matce, která, když ji poučovala o kvalitní literatuře, tak jí předem zakázala číst „toho misogynu a zvrhlíka“, a Karla vlastně dřív ani na čtení beletrie neměla čas, matka ji nutila „preferovat odbornou četbu“, jejíž znalost a citace „vedou k profesnímu úspěchu“. Matka pravidelně klikala na Google Scholar, jednak kvůli tomu, jestli ji samu někdo někde poslední dobou necitoval, jednak proto, aby zkontrolovala, jestli ji někdo z kolegů v počtu citací nepředběhl. Do Rothových románů se Klára zamilovala, skoupila všechny, co v knihkupectvích ještě zbyly, ostatní si půjčovala z krajské knihovny přes meziknihovní výpůjční službu.

Napila se kávy a z kabelky vytáhla Sabbathovo divadlo.

„Á, Philip Roth,“ pochvalně pokýval daddy, „škoda, že už nic nenapíše.“

„Hmm.“

Otevřela knížku, ale do příběhu Mickeyho se dnes nedokázala začíst, cítila na sobě pohled daddyho, vadilo jí to, jindy se do děje ponořila okamžitě, byla to pro ni droga, která ji odnášela do světa, kde jsou jiné problémy, jen ne ty její, kde lidé žijí ještě daleko komplikovanější životy, než je ten její, a stejně je odžijí...

Všední dny celkem šly, musela dost brzy ráno vstávat, z chalupy uprostřed horské stráně, měla tu pronajaté podkroví s příslušenstvím, do středu městečka do přízemního domku, kde se vedle sebe městnaly místnosti obecního úřadu, knihovny a půjčovny lyží, horských kol a koloběžek, to měla půl hodiny rychlé chůze, v zimě, když cesty namrzaly a klouzalo to, tak klidně ještě o dvacet minut déle. Večer si dělala ještě procházky, chodila domů různými oklikami, vybíhala nahoru do strání a pak po nich sbíhala dolů, ve svém podkroví se pak jen vykoukala a unavená usínala.

Zato víkendy byly zlé. Ze začátku je trávila v posteli, dělalo jí problém i vstát a dojít do koupelny. Kolikrát už sahala po krabičkách s antidepresivy a sedativy, které jí předepsal ten jízlivý psychiatr s masnými vlasy v ohonu a pichlavýma očima za kulatými kostěnými

brýlemi, dovlekla ji k němu matka, když se to stalo, ale nakonec je vždycky zase vrátila do šuplíku a zarovнала prádlem, aby je neviděla. Vzpomněla si, že když byla jako malá nemocná, házela prášky, které jí matka nosila na tácu spolu s čajem, do umyvadla, a pozorovala, jak s vodou odtékají.

Sice pro všechny případy měla dvě tabletky lexaurinu zabaleny v papírovém kapesníčku a připraveny v peněžence, jednou, to ze začátku, ji přepadla taková úzkost, když večer zamykala knihovnu a odcházela do chalupního pronájmu, že ani nemohla zvedat nohy, bylo to příšerná cesta, zvládla ji jen tak tak, večer pak krabičku s lexaurinem otevřela a těmi dvěma tabletkami se pojistila, kdyby se příště zase něco takového stalo.

Pak vyzpozovala, že o víkendu tak hodinu po probuzení se ještě dokáže vzchopit k nějaké činnosti, a když se jí podařilo rychle se obléct a vyjít před dům, vzmočila se nejdřív na kratší, postupně i delší výlety, oblíbila si nedalekou vesnici, rodiště známých bratří spisovatelů. Vždycky, když procházela kolem pamětní desky na jejich rodném domě, myslela na to, že měli také povedenou matku, jednomu z nich už jako malému předhazovala, že je k ničemu, tomu druhému, úspěšnějšímu, zase v dospělosti bránila, aby žil tak, jak chce. Párkrát se vydala i na delší cestu vlakem do některého z podhorských měst, podívala se do knihkupectví a pak šla nakoupit věci, co u nich v prodejně neměli, byla vegetariánka, teď už skoro veganka, tak odjížděla domů s batohem plným různých nejogurtů, nemléka a seitanů. Byla ponořená do svých myšlenek, ale občas útržky daddyho slov zachytila.

„Vy na horách bydlíte? A víte, že se teď budeme vídat častěji ... nové propojení mezi lyžařskými středisky ... vykoupíme pozemky... luxusní podnik s dívčím personálem ... s takovými půvabnými dívkami, jako jste Vy, slečno...“

Tak to je tedy taky tvoje zásluha, daddy, ty nové dřevěné krabice s předraženými apartmány, co se teď v horském městečku začaly objevovat, vadily jí, chodila kolem nich obloukem, nechtěla hlavně potkávat ty lidi, co je skupili, na pár dnů v roce se do nich nastěhovali a s těmi kozačkami na vysokém podpatku a frajersky značkovými bundami a overaly se k domorodým horalům z chalup i penzionů na stránkách naprosto nehodili.

„Jak dlouho se držíte, slečno?“

„Jedu hned zase zpátky.“

„No to přece ne, slečno, mohu Vás pozvat na večeři? Mohla byste jet zpátky až zítra, můžete u mě v domě přespat, mám dost rozlehlé bydlení, uvidíte, místa je tam dost.“

„Hmm.“

„Dáte si ještě něco, kávu, čaj, minerálku, plněné taštičky...“ pojízdný vozík tu byl zase. Klára nic nechtěla, daddy si objednal šípkový čaj.

„Omluvíte mě teď, na chvíli Vás opustím...“ S omluvným úsměvem se mezi sedadly kymácel, jak vlak drncal, na WC.

Co kdybych... Klára vytáhla z peněženky lexaurin a jednu růžovou tabletku mu hodila do čaje. Snad se napije a přestane tolik žvanit, třeba i usne, průvodčí ho pak na konečné vzbudí.

„Tak domluveno,“ daddy se přikymácel, dosedl a postavil si kelímek s čajem před sebe.

„Nejdřív půjdeme ke mně, trochu se opláchneme a pak si půjdeme dát něco dobrého, znám výbornou michelinskou restauraci.“

„Hmm.“

Daddy popíjel čaj, ještě jí sdělil, na čem si v michelinské restauraci pochutnal, když tam byl posledně, ale když na něj pak po chvíli Klára po očku koukla, viděla, že klimbá.

Zavřela také oči, teď ji žádné řeči nerušily, mohla si klidně přemýšlet a vzpomínat...

Napadlo ji, aby vystoupila o jednu stanici dřív, odsud přece také může jet metrem, nechá daddyho doklimbat se na konečnou.

Dojela na Strašnickou a odtud pěšky, na tramvaj čekat nebude, došla na Olšanské hřbitovy. V květinářství koupila jednadvacet rudých růží a pak procházela mezi náhrobky, až se dostala k jednoduché desce s Heleniným jménem. Dnes by jí bylo jednadvacet. Položila růže, kabelku dala na zem a usedla na ni se zkříženými nohama, takhle v tureckém sedu proti sobě často sedávaly, povídaly si, občas jedna druhou pohladila... Seděla tu tak asi hodinu, pak se vracela metrem, tentokrát na hlavní nádraží.

V nádražním bioobchodě si koupila špenátový koláč s tofu a evian, zašla do zdejšího knihupectví podívat se, jestli už mají poslední do češtiny přeložený Rothův román Žít jako muž, slibovali, že už bude v prodeji, sice byl, ale už ho doprodali, tak si prohlížela regály s knihami, a pak si tu v kavárničce dala jablečný fresh, koukla na hodinky, má ještě trochu čas, vyšla z nádražní haly, postála tu, chvíli dýchala začouzený vzduch velkoměsta, obrátila se a šla čekat před světelnou tabulí, až se na ní objeví číslo koleje s odjezdem jejího vlaku. Nádražním zřízencům, kteří kolem prošli se zakrytými nosítky, nevěnovala pozornost.

Předvolali ji na pražskou policejní stanici. Zjistili, že s advokátem Hroulíkem, který byl v horském středisku přítomen oceňování místních pozemků, jež plánoval skoupit spolu se známým finančníkem, jela ve vlaku.

Přiznala se, že mu do čaje hodila lexaurin.

„Ale on na lexaurin nezemřel, nebojte se.“ Kapitánu Leděčovskému jí bylo líto. Na té holce je vidět, že je nešťastná.

„Ne?“ hlesla.

„Byla tam kombinace dalších látek, teď probíhají laboratorní testy, ale to Vaše sedativum jeho smrt nezavinilo. Máme jiného podezřelého než Vás.“ Uklidňoval ji kapitán. Byla to pravda, vše nasvědčovalo tomu, že pachatelem trestného činu je Hroulíkův společník. „Jste tady jen pro doplňující svědectví, nic Vám nehrozí, nebojte se.“

Ostatně advokát Hroulík a jeho společník byli v hledáčku policie již delší dobu, měli tu několik hlášení od poškozených, kteří těm dvěma ve své naivitě prodali pod cenou pozemky, některé v hlavním městě, jiné na horách, Hroulík znal územní plány a chystané změny, ceny pozemků po úpravách plánů vždy několikanásobně vzrostly, ale policie s tím nemohla nic dělat, právně bylo vše v pořádku. Naposledy takhle napálil svoji sestřenici, sladkými řečmi ji donutil prodat svému společníkovi pozemek na kraji hlavního města, nevěděla ale, že díky tomu, že se nedaleko bude stavět metro, vzrostly ceny tamních pozemků čtyřikrát od té doby, co dostala v rámci dědického řízení znalecký odhad, tušil, že si nové ceny na internetu neověřila, u notáře pak sehrál divadlo, že všem je vše jasné, sestřenice teď na Hroulíka podává jednu žalobu za druhou, ale co jí je to platné, státní zástupkyně důvod k trestnímu stíhání neshledává. Pozemky na horách, to je další kapitola, místní se bouří, píší se petice, další trestní oznámení na Hroulíka a jeho společníka, teď snad se konečně našlo i právní pochybení, policie to zatím šetří, mezi společníky navíc prý došlo k jakési neshodě v právním výkladu.

„Vlastně jste nám pomohla, takhle jsme ho našli ve vlaku a mohli jsme hned zahájit vyšetřování a nechat udělat laboratorní testy,“ uklidňoval ještě roztřesenou Kláru kapitán Leděčovský.

Kdyby dojel až domů a zemřel tam, jak to podle prozatímních testů na kombinaci smrtících látek vypadá, časově to tak bylo propočítané, vystavili by mu běžný úmrtní list, uvažoval kapitán, v celé té kauze s pozemky figuroval také jeden lékař, známý Hroulíkova společníka, asi bylo domluvené, že vystaví úmrtní list, nikým nezaviněná srdeční zástava.

Klára nasedla do vagónu první třídy, zamířila k sedadlu u okénka, sundala si černou skoro letní koženou bundičku a nohy v bleděmodrých džínách si natáhla pod protější sedačku. Opřela si hlavu o opěradlo. Uvědomovala si, že se po dlouhé době cítí tak, jako by se vracela do života, do takového toho normálního života. Bylo to divné, přece zemřel člověk, přemítala, co mohlo to zklidnění způsobit, možná rozhovor s kapitánem, jiné prostředí, nová situace, na kterou myslela a která jí vytěsnila myšlenky, jež se jí na více než na rok uhnízdily v hlavě a ne a ne odlétnout...

Zastavil u ní chlapec s pojízdným vozíkem s občerstvením.

„Ano, dám si minerálku,“ usmála se na stevarda. „Anebo víte co, dejte mi k ní ještě třetinkovou láhev toho červeného vína, co máte tam dole v přihrádce.“

Poslední slovo

Skoro každé slunečné odpoledne s oblibou medituji na zápraží naší chalupy pod slunečníkem za pomoci džbánu piva. Častější je ovšem láhvové, protože jen občas mi synek přiveze z údolí čerstvé od čepu. Máme krásný výhled na údolí, slunce se kloní nad Bečovský zámek, za nic bych neměnil. Jenže není každý den svátek. Staré švarcvaldky v kuchyni právě odbily sedmkrát, čtyřikrát tence, třikrát hluboko. Ze zvyku jsem si povyhrnul rukáv saka a mechanicky se podíval na prázdné zápěstí. Tentokrát čas rozhodoval, jenže manželka si postavila hlavu.

„Marie, asi bys už měla jít,“

„Nikam nejdu! Zůstanu s tebou. Přece jsi říkal, že o nic nejde.“

„Máňo, asi nejde, jen pro každý případ. Tak budeš dvě hodiny pryč, nějací tři novináři - neznamenají nic.“ Ani Máňou se nedala urazit, hodila vzpurně hlavou.

Muslimové musí dodržovat spoustu nepříjemných pravidel, nedal bych se k nim ani za nic, nicméně jednu velkou výhodu jim závidím. Hodí přes ženu hadr a ta mlčí. Kam ji postaví, tam zůstane, kam pošlou – jde.

„Jo, a proč ty přípravy? Proč si bereš sako?“ Není nic horšího než přesvědčovat zabezčenou ženskou. Marný boj. Mlčky jsem odměřil do šálku půl lžičky kávy, zalil zlehka horkou vodou, a postavil doprostřed stolu. „No, a tohle? To uděláš kafe a nebudeš pít. Snad se vyhodí?“

„Néé. Schovám ho, zítra, nebo večer dopiju,“ v takové situaci se dá jen krčit rameny. Vzít ženě poslední slovo se rovná sebevraždě, zvláště v kuchyni, kde je mnoho ostrých nástrojů.

„Podívej, pro jednou nezlob. Včera si nás z protějšího svahu někdo obhlížel, nemám z toho dobrý pocit.“

„Všude něco vidíš. Třeba je to potencionální kupec.“ Jen jsem se nadechl. Potenciální, potencionální, nebo potentní. Z toho by se dala uplést vleklá hádka, zatímco čas nezadržitelně letěl.

„Co kdybys došla k Petrovi, podíváš se na vnouče, a tak za hodinku se tady zastavíte. Ještě lepší, když projdete okolo, zavoláte, já na moment vyjdu, a podle situace slíbíte, že se zastavíte až za půl hodiny?“

„A nechceš, abychom ti rovnou přinesli pivo?“ Tuhle podpásovku jsem si fakt nezasloužil. Neruda, mám na mysli Jana, kdyby se oženil, určitě by napsal nejslavnější fejeton – „Co s ní?“ Držet manželku pod krkem, nesvědčí o dobrém vychování, muslim by použil hadr. Konec argumentů.

„Tak teda zůstaň, ale nesmí o tobě vědět. Jako myška. Netuším, co to bude za lidi, chci, aby se mohli projevit. Běž si raději preventivně odskočit, abys nahoře nemusela na nočník.“ To byla zase podpásovka ode mne. Žena tyhle záležitosti bere jako intimní. Zmizela a po signálu tekoucí vody se objevila, jenže opět chtěla začít mluvit. Nesměl jsem jí dát šanci ani začít. Ostatně utnout vše v začátku je nejlepší.

„Sakra, už jdi. Zamkneš za sebou dveře, vyndáš klíč a v žádném případě nebudeš otvírat. Pro jistotu vyndej ze skříně brokovnici, v šuplíku jsou dvě krabice nábojů, a budeš zticha. Nesmí vrznout ani prkno. Neboj, určitě se nic nestane.“

„Proč bych se měla bát, jsem přece řezníkova dcera.“ Hodila nosem vzpurně nahoru. Tenhle defekt třídního původu jí nedovolil jít na školu, přesto se jím chlubila, kde se dalo. „A kdyby se na mě někdo dobýval?“

„Počkáš, až vyrazí dveře a vpálíš mu ránu do břicha.“

„To ho ale zabiju?“

„Ne, jsou to jen broky, ale bude ho to moc bolet.“ Další školení zarazil zvuk dieselového motoru nezadržitelně se přibližující. Následovalo skřípění brzd, čas vypršel. „Už jsou tu!“ žena hodila vítězný pohled a vyrazila do schodů. Zase bylo po jejím. Nahoře se stačila otočit, aby nepřišla o poslední slovo.

„Jardo, a kravatu si nevezmeš?“ Naštěstí poslechla mé klení, dvakrát za ní cvakla západka.

„Dobrý den, kde je kdo? Já jsem Novák!“ po dvorku se rozhlížel opálený týpek, krátké kalhoty a vyšisované tričko. Hovořil ke slepicím. Nezbylo, než se z hluboka nadechnout a vyrazit na dvorek s napřaženou rukou.

„Rád vás vidím, Jaroslav Janoš. Rád si vámi zkrátím chvíli. Tohodle si nevšímejte,“ sundal jsem sako. „Bál jsem se něčeho oficiálního. Zajeďte sem, neblokujte cestu. Ale jen kousek, na dvorku se neotočíte, ať nemusíte moc couvat.“ Příchozí, vypadal celkem sympaticky, typicky česká kulatá hlava, vyrazil klusem, a po chvíli vystoupil z vozu od volantu. Takže řidič, určitě nešéfoval.

„Donát, Miler,“ představili se druzí dva, dlouhé kalhoty, propocené košile, postavou i chováním úředníci. Saka přes ruku, černé brýle nevzbuzovaly důvěru. Jeden černovlasý, druhý blondák s úzkou tváří, i laik by si tipl Balkánce a Němce. Zůstali stát s diplomatickými kufříky v rukou a jen zírali.

„Máte to tu moc pěkný, pane Janoš,“ chválili a rozplývali se na dvorku podělaném od slepic, přesto nelichotili neprávem. Byl jsem na svou práci hrdý. Šindelová střecha, čerstvě natřené rámy oken, za truhlíky s petúniemi povlávaly načančané záclonky. „Jak z reklamy.“

„Pánové všechno ruční práce, ty šindele jsem se naučil štípat sám. Pojdte dál, jen se sehněte, nízká futra. Všechno je téměř původní.“ Hosté na krátkou chvíli oslepli při přechodu ze slunce do stínu. „Tady doleva,“ šli za hlasem. I v místnosti měli co obdivovat. Kachlová kamna, starý nábytek, sbírka předválečných zbytečností, které by dělaly čest každému starožitnictví. „Tady není slunce, můžete si odložit brýle.“ Není nad to, podívat se lidem do očí. „Potěšili jste mě, připravil jsem se na kamery, osvětlovače, z toho mám jen trému,“ sako jsem s potěšením pohodil na kanape a ukázal ke stolu.

„Posaďte,“ na stole trůnil připravený orosený džbán s vodou a sklenice. „Jestli se chcete po cestě opláchnout, zkuste to u pumpy. I když koupelnu tu máme také. O čem chcete hovořit?“ „Tak obecně. O vaší práci u policie, o životě tady, a zajímá nás váš první případ.“ Miler se chopil slova, ale mohl se klidně jmenovat Müller nebo Mueller. Zdál se mi povědomý, protože někdo hodně podobný bloumal včera s dalekohledem po protější stráni. Já ho viděl starým dělostřeleckým triedrem, on mě ne. Nic bych za tu podobu nedal.

„Máte na mysli ten z padesátého třetího?“ Hosté svorně přikývli.

„Jenže to nebyl můj případ. Starýho Bořka. A navíc, případ je neuzavřený. Pomníček, o těch by se moc mluvit nemělo. Dodnes z něj mám divný pocit.“ Podívali se zklamaně. Při následné slovní tahanici se ukázalo, že je zajímá jen právě ten jmenovaný případ. Práce a život šly mimo.

„Myslíme, že ve světle posledních událostí, je možné případ dořešit,“ pokračoval ve slovním nátlaku nordický typ. „Pokud by se vám zdálo, že může dojít k úniku informací, necháme reportáž schválit vnitřním oddělením.“

„Dobře,“ připustil jsem, „ovšem pokud mi chcete klást otázky a já budu odpovídat, tak to bude jak u výslechu. Dáme si cvrčka na rozprouzení krve a pokecáme. Klidně si zakuřte.“ Postavil jsem na stůl láhev jeřabinovice, popelník a čtyři odlivky.

„Ne, nebudeme pít,“ rozhodl za všechny nordik.

„Tak nic,“ ucukl jsem a dal do hlasu všechnu rozhodnost. „Vy něco chcete, i já chci - něco za něco. Pochopte, trčím tady sám. Když se chci rozšoupnout, musím dolů do údolí. Sám nepiju, vyrazíme teda do hospody?“ Nůž na krku by nepomohl dohodě lépe. Čtyři odlivky vrchovatě nalité.

„Já nemůžu, řídím,“ hlesl smutně Novák.

„Vezmu řízení na sebe,“ nabídl nordik. Jak se ukázalo, ne ze šlechetnosti, neměl v pořádku jaterní testy.

„No, přece nebudete pít vodu. To bych byl mizerný hostitel. Dáte si pivo. Desítku. Za dvě, tři, hodinky, co si budeme povídat, to vydýcháte.“ Sykl otvíraný korunkový závěr. „A zapíjejte vodou, je z mojí studny, přímo medicína.“

„Tak na padesátej třetí?“

„Tak jo!“ Souhlas kolem stolu, tři odlivky a láhev s pivem do sebe opatrně drcly.

„To je třída co?“ obdařil jsem hosty optimistickým úsměvem debila, „tu pálí soused odvedle. Žádný holport s továrnou na bílé hole. Má doma nerezovou destilační kolonu a umí.“

„Vy máte souseda?“ To jsme si nevšimli.“

„Jasně, když otevřete okno, vykloníte se směrem vpravo, uvidíte březový lesík. Tak za ním.

Půl kiláku mizerné cesty, ale pálí výborně. Kdo si dá repete?“ Okolo stolu šel zaražený pohled, kdo se ukáže. Nikdo si netroufl, hlídali se, na to bych dal krk. „To nic, je mi jasný,“ zvedl jsem ukazovák. „Jak říkají Moraváci, jíme proto, abychom nepili na lačný žaludek.“

V kredenci čekala mísa s nakrájeným špekem, sýrem a kousky chleba. „Ten musíte ochutnat, je domácí, pečený tady v peci. Špek je douzovaný v komíně a ovčí sýr. Kdo neochutnal, nežil. Vyrábí to naproti jeden soukromník jen pro známé. A počkejte, to ještě musíte ochutnat, zavolám synkovi. Ten je řezníkem, sušená šunka s bylinkami. Suší a udí, po půl roce se taková kýta upne do svěráku a hoblíkem se dělají tenké plátky. Po tom se můžu utlouct.“ Ovšem telefon schovaný na polici pod záclonkou mlčel. Nepomohlo ani rázné poklepání na vidlici, nezabralo fouknutí do mikrofону. „To je mě líto, zůstane u slibu, zase je to někde přerušeny.“

Hosté mávli nad poruchou rukou, šunku oželeli. Zdvořile sáhli do mísy, ochutnali a přidali si.

„Pane Janoši, buďte tak hodný, pusťte se do historie, nepřišli jsme se přece nacpat, i když dobrým.

„Vy si nebudete psát?“ Překvapili mě, mastnými prsty by těžko sahal po propisovačkách a papíru.

„Ne, máme diktafon,“ ukázali krabičku malého kazetového magnetofonu.

„To jsou vymoženosti. My jsme výslechy mastili do bloků obyčejnými tužkami, mazáci používali inkoustovou tužku. Ta se ovšem musela slinit, měli jsme od toho fialové jazyky. Kde jsme to přestali?“

„V třiapadesátým.“

„Výborně. Tak se na to napijeme.“

„Už jsme pili,“ přesto ten s česky kulatou hlavou nenápadně sáhl po odlivce. Jo, Novák.

„Dělám si legraci, vím. Začneme od úplného začátku. Třiapadesátý, to byla pěkná bída, to jste nemohli zažít, ani pochopit. Skončil lístkový systém, potud dobrý, jenže lidem vyvětrala kapsy měna. Kola první pětiletky se moc netočila. Osm let po válce, všeho nedostatek, slintavka, kulhavka a mandelinka bramborová. Znáte tuhle:

„Mandelinka bramborová to je americké brouk,

Kdyby na mě hajnej přišel, dal bych si ji za klobouk.“

„Koukáte překvapeně, co? Ta bída se svalovala na Američany, že sem ty mandelinky hází z balonů. Mě skončila vojna, o Čepičkovi jste také jen slyšeli? Tam jsem dostal nabídku na zajímavou, a dobře placenou práci. Vzali mě do kursu a po půl roce dali první frčku. A jak se tak čekám první den u vrátnice na Čtyřce, něco se strhlo, to mi nikdo nevysvětloval, vrátný se mi koukl do papírů, a už jsem seděl na lavici v zeleném furgonu. Dřevěný lavice, sedělo nás tam osm tvářemi k sobě a jeli. Vepředu řidič a velitel. To byl můj osud, Bořek, starý Bořek. Takový pardál se starý školy. Když si zavázal tkaničky, tak měl konce stejně dlouhé. Věčně nablýskané boty, učesanou šedou pěšinku. Bývalý štábní kapitán, kterého vylili z policejního ředitelství, nesnesitelný pedant a suchar.“

„Promiňte, že vás přerušuju,“ zvedl ruku Balkánský typ, Donát, „kam bych si mohl odskočit?“ Voda a jeřabinovice dělaly své dílo.

„Dveře hned přes chodbu, bývalý dřevník. I když já chodím nejraději na dvůr za bez.“ Hledat se mu nechtělo, zaplul do dřevníku, po chvíli spláchl. Při návratu jsem ho zarazil ve dveřích.“

„Pane Donáte, udělejte dva kroky vzad!“ Díval se vyvaleně, ale vrátil se.

„Vy to sám nevidíte, ale nad dveřmi právě svítí malé světýlko. Tenhle barák je celý původní, jen v těch dveřích jsou instalovány čtyři zkřížené cívky, průchozí detektor kovů. Když jste přicházeli, zablikalo každému, ale to jste měli kufříky, ty mají kovové výztuže. Jenomže vy jdete ze záchoda a máte u sebe větší množství železa. Endoprotézu asi ne, spíš pistoli. Vy jste policisté?“

Obvinění vážné, ticho rozpačité. Nakonec došlo na omluvy, museli s pravdou ven. Přiznávání zahájil Miler, na stole se objevily tři pistole. Policie.

„Pánové, já se vám divím. Vám je vidět na nose, že nejste novináři. Jestli vás zajímal tenhle případ, mohli jste si mě dát předvolat. Mohli jsme pohovořit stručně a jasně. Nemusel jsem se tady rozkecávat o epice života. Máte s sebou složku případu?“

Nordik poníženež podal ošoupané kartonové desky. Po otevření jsem natáhl lehkou vůni starého papíru a archivní plísně. Průklepová kopie, nespíš druhá, zcela bez překlepů nebo chyb. Tu tenkrát nedatloval repetent z obchodní školy. Dál složka obsahovala deset černobílých fotografií. Špatně ustálených, šly spíš do hněda, příloha chyběla.

„Takže začneme znova,“ nabídl jsem férový začátek. Viditelně se jim ulevilo. „Podívejte, průklepová kopie a na ní originální podpis starého. Snad abych hodil slzu. Napijeme se na tykání a na štábního kapitána Bořka.“ Nedovolili si odmítnout, Richard, Milan, ke kulaté české hlavě patřil Honza, Richard se procucal do poloviny láhve piva.

„Takže vítejte ještě jednou, jste tu správně, na místě činu. Přesně tady, vedle stolu ležel Vratislav Hájek. Na břiše, směrem ke dveřím, díru v hlavě. U pravé ruky browning.“ Sedm přinesených fotografií zachycovalo situaci v místnosti, tři snímky odlitků stop. „Tady první stopa patří mladému Vrchotovi - krmič v kravíně tehdejšího zemědělského družstva. Ráno na směně postrádal svého spolupracovníka, nakrmit musel i za něj.“ Nad hlavou se mi ozval podivný zvuk, všimli si i hosté. U srdce mi zatrnulo, že jsem na řadě s přiznáním trapasu.

„Jo, to bude náš kocour, mrcha zase něco shodil,“ napadlo mě bleskově. „Loni se producíroval po kredenci a svalil mísu, maisenský porcelán. Takovou,“ ukázal jsem na stoleček na krásný starožitný kus. „Asi pochází ze zámku.“ Vysvětlení návštěvníkům stačilo, na významný pohled směrem k láhvi s jeřabinovicí nereagovali.

„Před desátou se Vrchota odešel podívat, co se děje, protože Hájek nebyl předešlého večera ani v hospodě. Zpátky už běžel, nedával pozor, proto šlápl do bláta. Otisk je hluboký, v půl jedenácté doběhl na stanici veřejné bezpečnosti, my dorazili asi v půl třetí.“ Všichni nadšeně přikyvovali. Sáhl jsem do zásuvky stolu a vytáhl pistoli.

„Mimochodem, to je ten browning. Pěkná věcička.“ Chlapi sebou trhli, ale vrátil jsem zbraň zpátky, jen nechal zásuvku pootevřenou. „Nezlobte se, že mluvím telegraficky, ale podrobnosti znáte z protokolu. Starý Bořek nás musel honit a kontrolovat, co děláme, a jak. Otisky prstů, stěry na nitráty, vlákna. Mrtvého jsme otočili, měl velkou modřinu na lícní kosti. Mohla vzniknout pádem, vstřel na temeni, jenže očekávané místo výstřelu jsme nenašli, vstřelný kanál končil v krku. Později potvrdila patologie. Jednalo se prakticky o popravu. Rána šla v ose páteře. Kdyby Hájek ležel na zemi, musel by výstřel být veden tak deset centimetrů od podlahy. Co se týče zbraně nalezené na podlaze, daktýlky odpovídaly Hájkovým, v zásobníku chybělo pět nábojů. Našli jsme dvě kulky ve stěně, jednu ve futru a čtvrtou ve dveřích dřevníku. Z toho si sami odvodíte, že Hájek nemohl být při smyslech a páčil po někom stojícím u otevřených dveří. Osoba byla zřejmě na odchodu. Předběhnu děj, na stole stály dvě sklenice červeného vína, vzorek odebraný z té s Hájkovými otisky obsahoval jed.“ Na tuhle chvíli se hodila pauza. Napětí vrcholilo, alespoň pro mě.

„Pánové dáte si kafe? Ještě nás čeká dlouhá cesta.“ Návrh se setkal se všeobecným souhlasem. Každá zvláštnost potřebuje legendu.

„V padesátých letech u nás studovalo mnoho Jugošů a jednoho jsme dostali do vyšetřovací vazby. Vlastně se přihlásil sám. Bosánek. Jeho bratra někdo doma propíchl a on musel splatit krev krví tady. Tak se z něj stal vrah, jinak slušný člověk. Vařil nám kávu podle svého receptu. Jemně mletou kávu smícháte s cukrem, tak jedna ku jedné a ohřejete.“ Po půl minutě syčení propan butanového hořáku místnost naplnilo silné kávové aroma. „Cukr ve směsi karamelizuje, spéká se s kávou. Zalije se horkou vodou, ovšem opatrně, pražené kafe v hrnci má teplotu hodně přes sto stupňů. Musíte počítat s prudkým vzkypěním. Bosánek to nechával ještě pětkrát přejít varem. Ono stačí jednou, takže vám nabídnu kávu podle Bosenského vraha. Když přidáte trochu kakaa, teobromin srazí hořkost a na světě je lahůdka.“ Káva by stačila na pět šálků, ale nalil jsem jen tři.

„Ty si nedáš?“

„Ne, už jsem měl, než jste přišli,“ stačilo pohledem zavadit o šálek se sedlinou, aby nenaléhali. „Kofeinový dryák, rozházelo by mi to tlak. Ale zpět k padesátému třetímu. Takže jsme mrtvého naložili, rakev si odvezl patolog, hned se uvolnil plac. Vedle stolu ležela rozbitá láhev od vína. Etiketa ohromně zajímavá. Ručně malovaná, ročník osmnáct set padesát šest.“ Hosté mlčky srkali, nejpilnější posluchači. „Co jsem zapomněl, mrtvý měl ve vestě přišité pouzdro, do kterého přesně pasoval ten browning. Kůže ošoupaná od denního nošení. Představte si krmiče z kravína nosícího denně pistoli, který si večer otevře láhev archivního francouzského vína skoro sto let starého.“ Představovali si a stále mlčeli.

„No, a při sbírání střepů jsem si všiml tří červených fleků na podlaze, ovšem ne víno. Vůbec nebyly zaschlé, táhly se jako smůla, stejně jako krev u hlavy mrtvého. Laboratoř později potvrdila, že se jedná o jinou krevní skupinu. Starej Bořek se podíval na krev a na petrolejovou lampu na vahadle, a byl doma. Ta lampka totiž měla stažený knot a petroleje zbylo v nádržce na palec. Chytáte se? Ke střelbě došlo večer.“ Dal bych krk, že nechytali, přesto moudře přikyvovali.

„Postřelený pachatel se po činu vrátil, aby stáhl knot. Dlouho svítící lampka mohla přilákat nežádoucího svědka. Bořek nás vyhnal ven jako psy po stopě. Pěkná lekce trasologie, postupovat s proutkem u země, a sledovat jeho konec. Za barákem jsme našli další krev, ve svahu otisky podrážek. Odlitek uvidíte na téhle fotografii. Pachatel dělal dlouhé kroky, skončil nahoře v úvozu. Odlitek vzorku pneumatik, fotka číslo tři. Tady by pochopil i největší zbedněnec, že případ je ztracený. Lehce raněný pachatel nastoupil do auta, hodinu jízdy od hranic.“

„To bylo pěkně v pytli“, ozval se Richard. Honza začínal klimbat, Milan si protíral oči. „Určitě jste udělali pořádnou prohlídku baráku?“

„Jasně. Profilcovali jsme to od sklepa po půdu. Tady v rohu pod oknem jsme našli uvolněné prkno. Ve skryši zavařovací sklenice, v nich doklady a různé drobnosti. Hlavně vojenskou knížku a kenkartu na jméno Jorg Kruger a křestní list Vratislava Hájka.“

„Nic víc!“

„Vše je v příloze, kterou nemáte. Také se našel svazek klíčů, žádná rez, patřily k Bečovskému zámku. Léta se tam kastelán divil, jak jsou zámky a panty některých dveří stále pěkně promazané. Čekali jste snad ještě relikviář Svatého Maura nebo platinový diadém?“ Téma zajímavé, přímo strhující, měli ožít, jenže Honzovi upadla hlava na stůl. Richard si toho detailu všiml. Sám si uvědomil, jak mu je, a vytáhl svou pistoli, a řval: „Ty šmejde, vstávej, ruce nahoru. Tys nám něco nasypal do kafe!“ Přesedl si na mou židli, tím mi odřízl přístup k browningu. Trčel jsem několik nekonečných vteřin s rukama nad hlavou, svou služební čízu devítku zavřenou v kredenci.

„Hádej, vole,“ drzostí jsem už nemohl nic zkazit, „jsi na místě činu. Vše se opakuje.“

„Taxin?“

„To bych si nedovolil, na ten není známá protilátka. Malinko barbiturátu a drcená semínka durmanu. To Vratislav Hájek, alias Jorg Kruger měl taxin ve víně. V protokolu, je ale důsledně zmiňovaný jen jako alkaloid přírodního původu. Když jsme tenkrát stáli v úvozu s jistotou, že případ je pytlí, starý Bořek se stal prorokem a prohlásil se zvednutým prstem: „Oni se jednou vrátí“ a nechal vypracovat pro takový případ jiný protokol a přílohu uložil jinde. Tak jste tady?“

Richardovi došlo, jak málo má času, mě zase, že jedinou šancí je mluvit, a čas natahovat. Patovou situaci vyřešila Marie. Najednou stála ve dveřích, bosá, s brokovnicí u pasu podle filmových vzorů. Richard se asi lekl, prudce sebou trhl, a to byla jeho chyba, Marie reflexivně stiskla kohoutek.

Rána Richarda smetla, ze tří metrů broky udělají pěknou paseku. Nevsadil bych ani kačku, kdo se nezúčastní příštího sčítání obyvatel. Brokovnice Marii vyjela z rukou zpětným rázem, ale než se stačil vzpamatovat Honza nebo Milan, držel jsem svou devítku pevně v ruce. „Díky Marie!“

„To jsem přece musela. Sebeobrana. Dala jsem na podlahu vázu a slyšela každé slovo. Co nechápu, proč tenkrát zastřelili Hájka, já ho přece znala. Takovej věčně přiožralej ňouma. Vysvětlíš mi to?“ Očekával bych, že bude otřesená, ale zvědavost vítězila.

„Nejen kvůli vínu. Dlouhá historie a málo času. Chodil na panské. Skryš s Maurovým relikviářem znal, ale neměl z ní vybírat. Zřejmě on vynesl diadém kněžny Eleonory. Darebný strážce a nejmenoval se Hájek, měl jen jeho papíry. Jde o něco víc a tihle to hledají. Milane, dáš mi klíče od vozu,“ oslovený se kácel ze židle, ale do kapsy se ještě trefil. Marie, zajedeš na bezpečnost pro posily. Já tu počkám.“

„Stačí přece zatelefonovat?“

„To bys musela hodně nahlas. Ustříhli nám vedení.“ Sevřela klíčky v dlani, obešlo se bez použití hadru.

„Ale to auto vůbec neznám, pojedu pomalu!“ poslední slovo si vzít nedala.

Případ ztraceného prstenu

Z otevřeného okna se ozvalo nepříjemné ptačí štěbetání, které si vysloužilo pohoršené zamračení lorda Jarvise Hawleye. Starý muž vyhlédl ven a hubenou pěstí zahrozil do koruny stromu. Otravný pták mu kazil poslech hudby smyčcového kvarteta a rušil jeho soustředění. Místo vymýšlení a psaní správných formulací v důležitém dokumentu se mu hlavou honily myšlenky, jak se opeřence zbavit. Pohlédl na skleněnou vitrínu vedle dveří a škodolibě se usmál, když si představil, jak z ní bere pušku a skřehotání utne jedním výstřelem. Ve své africké haciendě by ani na okamžik nezaváhal, ale v Anglii se musel chovat jako gentleman.

Naposledy pohlédl do zahrady na hudebníky, kteří hráli pro hosty jeho dcery Mildred, odvrátil se a usedl k mahagonovému stolu. Nejraději by okno zavřel, jenže to by se odštíhl od té nádherné hudby.

Povzdechl si a pokusil se vytěsnit ptačí cvrlikání ze své mysli. Cítil se den ode dne slabší a doktor Moris mu při poslední prohlídce naznačil, že už mu nezbývá moc času. Musel dopsat novou závěť, aby se jeho nezdárné potomstvo nehádalo. Matně si vybavoval, že kdysi v mladické nerozvážnosti nějakou sepsal, to však bylo v době, kdy neměl žádné potomky a užíval si dobrodružného života. Uchechl se, když si vzpomněl, koho určil dědicem. Ani netušil, zda ji právníkovi nakonec dal, nebo ji zahodil. To by se děti divily, kdyby ji advokát po jeho smrti četl.

Ladnými tahy dopsal poslední větu a spokojeně si listinu přečetl. Mildred a Will budou mít radost.

Zazvonil zvonkem a po chvíli se ve dveřích objevila mladá služebná.

„Magdaleno, přiveď Falkuse, je někde na zahradě. Vyřid' mu, že mám pro něj novou závěť.“

„Ano, mylordě,“ odvětila tmavá dívka a odběhla pro advokáta rodiny Hawleyových.

Lord si z prsteníčku sundal pečetní prsten s rodovým erbem, nad svíčkou rozehrál rudý vosk a ukápl ho na dokument pod svůj zdobný podpis. Otiskl pečeť, odložil prsten na stůl a několikrát foukl na rudou placku.

Než přijde Jonathan Falkus, který platnost dokumentu stvrdí svým podpisem, dopřeje si skleničku dobrého bourbonu. Namáhavě se zvedl ze židle a s klapáním ebenové hůlky se dobelhal k sekretáři. Do sklenky odlil na palec lahodného moku, přičichl a s úsměvem upil. Vynikající!

Poválel hnědou tekutinu v ústech a pomalu ji polkl. Nepocítil v závěru zvláštní pachutí? Usrkl další doušek, jazykem si ho vychutnával a užíval si opojný vjem. Ne, byl opravdu lahodný.

Nejspíš se mu to zdálo.

Ještě jednu sklenku, rozhodl se, když ho vyrušilo škrábání na okenním parapetu. Prudce se otočil.

„Ty jeden, neřáde!“ vykřikl rozčileně a zahrozil holí.

Náhle mu hrudí projela nepředstavitelná bolest. Tvář mu zhyzdila trýznivá grimasa, upustil sklenku a chytil se za srdce. Hůlka podklouzla a než se stačil zachytit sekretáře, tvrdě dopadl na zem.

Přerývavě dýchal a snažil se přestát mučivou trýzeň. Oběma rukama si svíral hrudník, ale bolest neustávala. Začínal vidět rozmazaně a plicím se nedostával kyslík. Pokusil se zavolat o pomoc, ale hlas ho zradil a místností se ozvalo jen zachrčení.

Nohama několikrát kopl do skříňky, aby na sebe upozornil, ale marně. Upuštěná sklenička se rozjela k okraji desky a zanechávala za sebou stružku lahodného bourbonu. S třesnutím padla na podlahu a rozbila se na tisíc střepů.

Lord vytřeštěnýma očima pohlédl na křišťálový lustr. Leskl se a jednotlivé skleněné částičky o sebe v průvanu jemně narážely. Cinkání přehlušilo smyčcové kvarteto i otravné ptačí cvrlikání. Sklíčka zářila, jako kdyby se měnila ve světelný tunel. Zaslechl třepetání křídel. Andělé?

Nesouhlasně zachroptěl.

Ještě nechtěl do nebe!

Advokát musí převzít sepsanou závěť.

S nadějí v očích pohlédl ke dveřím a doufal, že Magdalena s Falkusem přijdou, než naposledy vydechne.

Vrzly panty.

Bůh vyslyšel jeho prosby! Rozmlženým zrakem zamžoural na dveře a pokusil se zaostřit.

Dovnitř vstoupila mohutná postava, skrývající ve stínu svoji tvář. Zastavila se a pohlédla na lorda, který se třásl a klepal na podlaze.

„Konečně.“

Lord Hawley v posledním záchvěvu vědomí spatřil, jak muž přistupuje k psacímu stolu.

Natáhl k němu ruku a pokusil se nesouhlasně zakřičet, ale z úst mu vyšlo jen zachrčení a na bradu vyprskla sprška slin.

Návštěvník pohlédl na závěť, přeložil ji a schoval do vnitřní kapsy saka. Aniž by na umírajícího pohlédl, beze slova odešel.

Starcovo tělo se prohnulo ve smrtelné křeči, natažená ruka dopadla na zem. Smyčce na zahradě se v triumfálním závěru zastavily a v místnosti se rozhostilo ticho, doprovázené cinkáním skleněných ozdob křišťálového lustru.

*

„Pane?“ zavolala služebná a otevřela dveře do pracovny, když na zaklepání neodpovídal.

„Prosím, mladá dámo, pojďme dovnitř,“ popohnal ji netrpělivě starší prošedivělý muž v černém fraku.

Magdalena bázně vešla. Nechtěla se jí, protože věděla, že lord vyrušování a neposlušnost rád trestá. Rozhlédla se po zešeřelé místnosti, kterou osvětlovalo pouze odpolední slunce z otevřeného okna.

Hudební nástroje spustily další melodii.

Dívka pohlédla ke stolu, ale když lorda nespatriila, postoupila do pokoje.

S hrůzou v očích strnula, vyděšeně zaječela a přikryla si obličej dlaněmi. Roztrásla se a zastavila se na místě. Jonathan Falkus vběhl za ní a všiml si, že zírá na ležícího lorda Hawleye. Útroby mu sevřel děs, přesto se přemohl a k muži odhodlaně došel.

Stařec třeštil vykulené oči a posmrtná grimasa hyzdila jeho seschlý obličej, takže se šklebil jako pekelný démon.

Advokát se oklepal a přiklekl k lordovi. Rozpačitě mu položil na krk dva prsty. Necítil tep.

Sklonil se k jeho obličejí a zaposlouchal se. Žádný dech.

Vyjekl leknutím, když se za ním ozvala dutá rána. Prudce se otočil a vynadal si do strašpytlů, když spatřil, že to jen černá služebná omdlela a upadla. Ještě si poslechl hrud' starého muže, ale došlo mu, že tady již není pomoci.

Zkontroloval dívku. Byla v pořádku, tak ji nechal na místě a seběhl do přízemí. U dveří do zahrady odchytil černého sluhu v livreji, který z kuchyně přinášel ták s občerstvením. Ukázal na vysokého plešatého muže a drobného mužíka s knírem, kteří se zaujetím poslouchali smyčcové kvarteto. Mladý černoch úslužně přikývl a vydal se splnit advokátův pokyn.

Jonathan Falkus vyběhl zpátky do patra a postavil se před pracovnu.

„Mon ami, copak pro nás máte, monsieur Falkus?“ zeptal se právníka muž v obleku a pěstěnou rukou si upravil majestátný knírek. Spolu s ním na odpověď nedočkavě čekal jeho přítel a plešatý lékař.

„Lord Jarvis Hawley je mrtev,“ sdělil rozechvěle věhlasnému belgickému detektivovi, otevřel dveře pracovny a ukázal do tmavé místnosti, kde na podlaze ležela dvě těla.

„To je vážná věc, monsieur Falkus, ale rozhodně to není důvod, abyste o sebe nedbal,“ zhrozil se Poirot a se zavrtěním hlavy upravil právníkovi povolenou kravatu. Kapitán Hastings jen omluvně pokrčil rameny, protože přítelovo pedantství mu bylo známé.

„A co ta mladá dáma?“ zeptal se detektiv a hůlkou s rukojetí ve tvaru labutě ukázal na ležící služebnou.

„Omdlela, když jsme lorda Hawleye našli,“ odpověděl Jonathan Falkus a začal dívku křísit.

„Můžete sem pustit více světla?“ dotázal se plešatý muž, podal advokátovi lahvičku s čpavkem a sám přiklekl k mrtvému starci.

„Milerádi, monsieur doktor, opravdu je tu tma jako v hrobě,“ odvětil Poirot a pokynul Hastingsovi, který s tmavým sluhou rozhrnul závěsy na ostatních oknech.

Černoch potom pomohl vstát rozechvělé Magdaleně a oba se postavili k vchodovým dveřím, aby byli panstvu k dispozici. Služebná stiskla ozdobný vypínač a pokoj zalilo blýskavé světlo z křišťálového lustru.

Detektiv vykoukl z okna do zahrady a smutně si povzdechl, že si nevychutná celý koncert. Ostatní hosté spořádaně seděli, aniž tušili, že kousek od nich skonal otec hostitelky. Lékař započal prohlídku mrtvého muže a Poirot naposledy pohlédl na vynikající houslistku, která ho svým výkonem okouzila.

Nepříjemné zacvrlikání mu okamžitě požitky z dokonalé hudby zkazilo. Zaostřil do koruny blízkého stromu a zamračil se na ptáka, který to měl na svědomí. Zahrozil na něj prstem a okno zavřel. Tohle slyšet nechtěl, taková chyba v dokonalé melodii! Celý předchozí zážitek z koncertu se vytratil jako pára nad hrncem.

„Tak, co jste zjistil, doktore? Zemřel lord Hawley přirozenou smrtí nebo byl zavražděn? Možná otráven?“ vyzvídal kapitán Hastings, protože ho zaujala pokroucená poloha a strašidelný zjev mrtvého.

„Abych byl upřímný, nejsem si jistý. Provedu pitvu, abych zjistil přesnou příčinu,“ povzdechl si zklamaně doktor Moris. „Musím zavolat do márnice, aby mi poslali zřízence.“

„Nedá se nic dělat. Navrhuji zatím k úmrtí přistupovat jako k možné vraždě, souhlasíte, monsieur Falkus?“ Poirot se zadíval na advokáta a lékař mezitím odběhl zařídit vše potřebné k převozu zemřelého.

„Asi to bude v danou chvíli nejlepší,“ souhlasil. „Je to hrozná náhoda, že si mě lord Hawley dnes pozval, abych ověřil pravost nové závěti a převzal ji do úschovy.“

„A učinil jste tak?“

„Bohužel nikoliv. Lord závěť sepisoval, a jakmile byla hotová, poslal pro mě služku,“ ukázal na tmavou dívku, která stála po boku statného černocho.

„Tak se po ní podíváme? Může skrývat motiv případné vraždy.“

„Ano, rozhodně,“ souhlasil advokát a všichni tři se vydali k psacímu stolu.

„Nic tady není. Třeba ji nakonec nedopsal,“ zapochyboval Hastings a sledoval, jak Poirot bedlivým okem prohlíží desku mohutného stolu. Tušil, že je přítel svým pozorovacím talentem opět překvapí.

„Není, ale byla tady. Na podložce jsou ještě čitelné otlaky slov, vidíte? Také jste, mon ami, přeslechl, že lord poslal služku se vzkazem, že závěť je sepsaná.“ Detektiv přičichl k rudé tyčince a ohmatal ji prstem. „Použil vosk, aby pod svým podpisem otiskl pečeť.“

„Ale, kde dokument je? A nikde nevidím ani lordův pečetní prsten,“ podivil se Falkus, když pohlédl na prsty mrtvého.

„Máte pravdu, pachatel odcizil závěť i s prstenem,“ zahloubal se Poirot a zádumčivě sledoval dvojici černošských sluhů. Vyhlédl z okna a přelétl zrakem zbytek služebnictva. Překvapeně nadzvedl obočí a zamyšleně si uhladil knír. Tak přece se nepřehlédl.

„Pane Poirote, můžeme odvézt tělo?“ vyrušil detektiva z přemýšlení lékař.

„Ale jistě, monsieur. Budte tak laskav a zpravte nás co nejdříve o příčině smrti,“ požádal doktora Morise a sledoval, jak dvojice zřízenců na nosítkách odnáší zakrytou mrtvolu.

„Uvědomil jste lady Mildred a její bratry o smrti otce?“ obrátil se na Falkuse, který zavrtěl hlavou a vydal se to napravit.

„Ponechte nás, prosím, o samotě,“ požádal Poirot sloužící, kteří odešli a ponechali místo činu jemu a kapitánu Hastingsovi.

Detektiv ze středu pokoje pečlivě přehlédl celé vybavení. Pracovna lorda Hawleye se honosila cestovatelskými a loveckými úspěchy rodiny napříč temným kontinentem. Zdi byly dekorovány trofejemi ulovených zvířat, kterým nad sekretářem vévodila lví hlava.

„Úctyhodná sbírka. Ten muž byl v Africe víc než doma,“ komentoval nadšeně Hastings vystavené úlovky, předměty a zbraně.

Poirot mlčky pokýval hlavou a rozvážně obcházel kolem stěn, kde si prohlížel vybledlé fotografie a obrazy. Historie rodu Hawleyů byla působivá. Mnoho mužů se pyšnilo vojenskými a námořními hodnostmi či vyznamenáními. Identifikoval několik význačných politiků a na nejstarších rytinách se seznámil s prapředky mrtvého lorda Jarvise.

„Nejen on byl v Africe, prohlédněte si fotografie, mon ami,“ navázal Poirot na Hastingsovu poznámku. Několik předků na obrazech pózovalo v lovecké výstroji s domorodými nosiči a úlovky. Pár fotografií zachycovalo pyšnou rodinu, obklopenou černošským služebnictvem, před honosným bílým domem.

„Gambie,“ přečetl Hastings pod jedním z obrázků.

„Jedna z vašich kolonií, pokud se nepletu,“ konstatoval detektiv, přistoupil k sekretáři a opatrně se vyhnul rozbité skleničce. Přičichl k rozlité tekutině, která zasychala na desce stolu, a postupně otevřel několik lahví, dokud nenašel shodný pach. Zapamatoval si bourbon, aby ho nechal prověřit, kdyby se prokázala otrava. Zatím však nenabyl dojmu, že by byla příčinou smrti.

Nahlédl do sekretáře. Mezi svazky knih a drobných skříněk nespátl nic, co by připomínalo sepsanou závěť.

„Posílá mě slečna Mildred, zda něco nepotřebujete,“ ozvala se od dveří Magdalena. Poirot se na ni usmál, zavrtěl hlavou a preventivně si srovnal bezchybně uvázaný motýlek. Dívka se uklonila, dodala, že panstvo čeká v jídelně, a tiše zavřela.

Detektivův pohled padl na silnou knihu v kožených deskách. Opatrně ji vytáhl a se zájmem pohlédl na erb namalovaný na přední straně. Stejný znak viděl na staré rytině s obrazem lorda Francise Hawleyho. Dva černí bojovníci s oštěpy stáli kolem štítu s vyobrazením slona, nesoucího věž. Na vrcholku se skvěla rytířská přilba s bočními křídly a lodní kotvou.

„Poznáváte tento erb, Hastingsi?“

„Ale jistě Poirote, všiml jsem si ho na některých obrazech. Mezitím, co flirtujete se služebnou, zapátral jsem v paměti a nahlédl do encyklopedie v knihovně, takže vím, komu patří,“ ušklíbl se Hastings, potěšen, že má nad detektivem navrch.

„Myslím, že mi chcete odpovědět, že je to znak Královské africké společnosti, nemýlím-li se?“ usmál se shovívavě na přítele a pokračoval v přednášce: „Pokud si pamatuji, zanikla před dvěma sty lety. Podívejte,“ prolistoval před Hastingsem několik stránek knihy.

„Takže odtud pochází bohatství Hawleyových,“ pochopil bývalý voják, když si pročetl jednotlivé kolonky účetní knihy. „Možná proto nemají žádné bílé služebné.“

„Vy mě překvapujete, mon ami. Všiml jste si?“

„Jistě! Nejsem přeci slepý,“ rozhorlil se vysoký muž. „Nikde jinde jsem tolik černých lidí neviděl.“

Poirot zamyšleně přešel k oknu. Místa v hledišti zela prázdnotou a hudebníci balili své nástroje. Několik sloužících sklízelo ze stolů a vracelo zahradu do původního stavu. Tolik tedy k příjemnému hudebnímu odpoledni. Kývl na přítele a vydali se do jídelny za pozůstalými.

*

„Domníváte se, že otec byl zavražděn?“ oslovil detektiva netrpělivě prošedivělý mohutný muž s jizvou na čele.

Hastings ho dopoledne představil Poirotovi jako Jamese Hawleye, nejstaršího syna zesnulého lorda, který byl podle kuloárových řečí černou ovčí rodiny. Při svých avantýrách prohýřil značnou část rodinného jmění a údajně stále dlužil v kasinech v Monte Carlu. Říkalo se, že lord Jarvis měl v plánu jej v závěti vydědit. Většinu majetku měla získat nejmladší dcera Mildred a syn William. Oba jmenovaní seděli mlčky a se zachmuřenou tváří viseli detektivovi na rtech.

„Možné to je. Během večera dorazí doktor Moris a sdělí nám výsledek pitvy,“ odpověděl Poirot.

„Brání něco dědickému řízení? Otec by si jistě přál, aby se to vyřešilo rychle,“ obrátil se James na Jonathana Falkuse.

„To je spěchu. Něco se mi na tom nezdá,“ zašeptal detektivovi do ucha Hastings. Poirot přisvědčil a zaposlouchal se do rozhovoru.

„Dobře, takže pokud se závěť v pracovně nenašla, domnívám se, že majetek a titul zdědím já, jako nejstarší syn, případně se bude dělit mezi nás tři. Je to tak, Falkusi?“ dožadoval se odpovědi James.

„Samozřejmě by to tak bylo, ale v držení naší advokátní kanceláře je platná závěť, kterou lord Jarvis Hawley sepsal v minulosti,“ odpověděl advokát.

„Cože? Existuje závěť? O tom nám otec neřekl,“ rozčílil se a podezřívavě pohlédl na sourozence, které zpráva také překvapila.

„Ano. Zřejmě neměl potřebu se zmínit nebo zapomněl.“

„Tak na co čekáte? Dojedte pro ni!“ poručil a jizva na jeho čele zrudla. Advokát rozpačitě pohlédl na Poirota, jako kdyby u něj hledal radu, ale v detektivově kamenné tváři se nepohnul ani sval. Hastings horlivě přikyvoval.

„Do hodiny budu zpátky,“ omluvil se právník a spěšně odešel.

„Opravdu neexistuje nová závěť? Otec kvůli ní pozval pana Falkuse,“ podivila se Mildred.

„Neexistuje!“ odsekl James a pohledem střelil ke krbu. „V pracovně nebyla, nebo se pletu, Poirote?“

„Ano, monsieur, žádná závěť se nenašla,“ souhlasil detektiv a pohlédl stejným směrem.

„Magdaleno, podávej čaj!“ poručil James dívce, která čekala u dveří. Poirot si všiml, jak se zachvěla, než odběhla do kuchyně. Za chvíli přinesla podnos s konvicí a šálky. S úderem páté hodiny podávala lahodný nápoj.

*

„Lord Jarvis zemřel na infarkt. Nikdo ho neotrávil,“ sdělil doktor Moris, když celý zadýchaný dorazil.

„Věděl jsem to,“ zaradoval se James. „Otec neměl nepřátele, byl jen starý a nemocný. Kde je ten zatracený Falkus s tou závětí?“

„Určitě jste to tušil, Poirote?“ zeptal se Hastings ironicky detektiva, který odložil šálek čaje, utřel si knírek a samolibě odpověděl, že to netušil, ale věděl.

Hodiny na krbové římse odbily šestou, když se dovnitř přiřítíl advokát. Poirot využil nenadálého shonu a prohlédl ohniště. Spatřil ohořelý kousek kvalitního papíru a rozteklý červený vosk.

„Nová závěť? Někdo ji spálil!“ zašeptal překvapeně Hastings, když si všiml detektivova pohledu.

„Touché, cher ami.“

„Víte, kdo to udělal?“

„A vy ne?“ podivil se Poirot.

„James, černá ovce rodiny,“ vydechl Hastings. Detektiv přikývl.

Hluk v místnosti přitáhl jejich pozornost.

„To mi tvrdíte, že veškerý majetek a titul zdědí člověk, který vám předloží pečetní prsten rodu Hawleyů?“ rozčileně se na advokáta obořil James.

„Ano, váš otec byl tehdy nerozvážný mladík a závěť sepsal po návratu z jedné africké expedice. Nenechal si vymluvit, že to není rozumné.“

„Ta závěť platí?“

„Samozřejmě. Je označena pečetí vašeho rodu a ověřena svědky, což vidíte pod lordovým podpisem,“ ukázal na zahnědlý dokument. „Váš otec mi dnes hodlal předat novou závěť, ale zatím se nenašla.“

„Ani nenajde, když neexistuje!“ odsekl James.

Poirot se v duchu bavil.

„Hastingsi, mohu vás o něco požádat?“ naklonil se ke kapitánovi. Ten horlivě přisvědčil a vyslechl pár instrukcí.

„Za Magdalenou?“ podivil se. „Tou černou dívkou?“

„Ano, běžte to zjistit a nezdržujte se,“ popohnal ho.

Zmatený Hasting zamířil do kuchyně. Dívku našel v hloučku černých sloužících a znovu se podivil, kolik jich na panství je.

„Takže kdo má prsten? Kdo všechno zdědí? Ty Wille?“ James se výhružně obrátil na mladšího bratra, který zbledl a zavrtěl hlavou. „Ty jsi ten prsten sebrala?“

„Nemám žádný prsten!“ odsekla rozčileně Mildred. „Možná se ztratil jako ta závěť.“

„Co se stane, když prsten nikdo nepředloží?“ otázal se James advokáta.

„Podle závěti se dědictví po roce rozdělí mezi žijící potomky,“ přečetl neochotně právník.

„Takže musíme čekat rok.“ James zlostně práskl dlaní do stolu.

„Mám dojem, že jsem ráno lordstvo s prstenem na ruce viděl. Nejspíš ho ztratil v domě nebo na zahradě. Nebylo by špatné se po něm podívat,“ navrhl do nastalého ticha Poirot.

„Skvělý nápad, Poirote, přece jen tu nejste zbytečně,“ pochválil ho sarkasticky James, ale okamžitě vyrazil z pokoje. Oba sourozenci ho následovali.

„Co jste zjistil, příteli?“ otázal se detektiv Hastingse, když se posadil ke stolu.

„Měl jste jako vždy pravdu! Všichni sloužící jsou původem z malé gambijské vesnice, která patří Hawleyovým.“

„Ano, vypadají jako rodina. Zjistil jste od služebné vše, co jsem chtěl vědět?“

„Sakra! Ne. Hned za ní zaběhnu.“ Hastings se zvedl, ale Poirot ho zarazil a zašeptal mu ještě několik dotazů.

*

Do jídelny vrazil naštvaný James Hawley a postavil se nad právníka. Za ním tiše a nenápadně vešli sourozenci.

„Prsten nikde není. Takže opravdu musíme čekat rok?“

„Bohužel ano, přesně podle závěti,“ odpověděl chladně Falkus.

„Sakra!“ zaklel James, přesunul se k baru a nalil si pořádnou sklenku brandy. Jeho plány na uhrazení dluhu a získání majetku se pomalu rozplývaly.

„Nepočkáme, monsieur? Třeba ho najdou sloužící, než si stačíme pochutnat na zvěřině podle vyhlášeného receptu vaší rodiny“ navrhl Poirot, když si k němu přisedl Hastings, dychtící mu vypovědět svá zjištění.

„Dobře, počkáme a povečeříme,“ souhlasil odevzdaně James.

„Tak povídejte?“ vyzval Poirot Hastingse, který mu svěřil, že od dob Francise Hawleye jsou všichni z kmene ve službách rodiny a vůbec netuší, že mají nárok na mzdu.

„Takže jsme se nemýlili, mon ami! Hawleyové byli významnými členy Africké obchodní společnosti, která profitovala z prodeje otroků. Gambijce i po zákazu nadále využívají,“ pohoršil se Poirot.

„Přesně tak,“ souhlasil Hastings a dodal, že Magdalenin otec je vůdcem kmene a tady pracuje jako zahradník.

*

Večeře spěla ke konci a James Hawley pohledem probodával Poirota. Docházela mu trpělivost a usoudil, že slovutný detektiv si chtěl pouze naplnit břicho. Nadechl se, aby ho zesměšnil, když se střetl s jeho pohledem.

„Dámo a pánové, dovolil bych si ještě naposledy vyzvat držitele prstenu, aby se odhalil a stal se dědicem majetku Hawleyových,“ pronesl Poirot poté, co si zacinkáním na skleničku zjednal klid.

„Víte, kdo ho má?“ vykřikl James.

„Ano, vím.“ Poirot požádal černou služebnou, aby přivedla zahradníka.

„Cože, pachatel je zahradník?“ rozčílil se James.

„Nikoliv v tomto případě,“ odpověděl Poirot a bělovlasému černochovi zašeptal do ucha několik slov. Ten kývl hlavou a odběhl. „Pokud vydržíte několik minut, identifikuji zloděje a představím vám dědice,“ pohlédl na zvědavé tváře kolem stolu.

Starý černoch se po chvilce vrátil a ukázal detektivovi otevřenou dlaň. Poirot se vítězoslavně usmál a zvedl pečetní prsten nad hlavu.

„Takže ho ten černý ukradl!“ James vstal prudce od stolu, aby se vrhnul na staříka. Hastings mu nekompromisně zastoupil cestu.

„Monsieur Ogamuwe prsten pouze donesl ze skryše zlodějky,“ nesouhlasil Poirot a pokračoval: „Zloděj je opravdu černý, ale i bílý a trochu modrý.“

„Cože?“

„Straka obecná neboli straka zlodějka. Otevřeným oknem vlétla do pracovny, lesklý šperk sebrala ze stolu a odnesla do hnízda,“ triumfoval detektiv a podal prsten starému černochovi. „Monsieur Falkus, tady pan Ogamuwe předkládá pečetní prsten Hawleyových. Pokud se nepletu, stává se dědicem?“

Překvapený právník se zmateně rozhlédl po potomcích lorda Jarvise. „Máte pravdu.“

„Negr je můj, a tedy i prsten,“ rozohnil se James.

„Opravdu se přiznáváte, že jste otrokář a dopouštíte se zločinu?“ podivil se Poirot.

Pytel peněz

Mládí je ostrov plný touhy. Touha je široká řeka s mnoha přítoky. Někdo touží po vlastním autě nebo motocyklu, po konkrétní ženě či konkrétním muži, po výstupu na himalájskou osmitisícovku nebo potápění v moři, po vlastním bydlení nebo po slušně placeném zaměstnání, ale téměř vždy se někde v pozadí skrývá vidina peněz. Plný pytel, pokud možno. Mládí se touží prosadit, proslavit, být úspěšné. V komerční společnosti je úspěšný ten, kdo plný pytel vlastní. A nemusí zůstat u jednoho.

Také Hynek Nor měl velkou touhu. Vlastnit pistoli. Nejraději rovnou devítku, plus plný pytel nábojů. Ten mu podvědomě splýval s plným pytlem peněz. Jako kluk kdesi četl, že správný muž u sebe nosí pistoli pro případ, že by jej přepadli bandité a toaletní papír pro případ, že by jej přepadla akutní potřeba. S druhou alternativou se vypořádal snadno, sehnat funkční zbraň bylo podstatně obtížnější. Jeho zájmy byly velice úzkoprofilové. Televizi téměř nesledoval, ze sportovních přenosů někdy biaton, protože se tam střílelo, četl pouze Střeleckou revue, vystačila mu na celý měsíc. Okouzleně prohlížel fotografie starodávných i supermoderních zbraní, revolverů a pistolí především. Vlastnit takovou DW Discretion, Dan Wesson 715 Pistol Pack nebo pistoli HP 35 s celoplošnou rytinou Renaissance, to by byla paráda! To by všichni zírali!

Nenapadlo jej, že by mohl pracovat, šetřit a získat pistoli legálně. A pokud ano, pomyšlení na psychotesty odrazovalo, měl s nimi zkušenosti. Ve dvaceti letech nezískal ani řidičský průkaz. Holku měl, Kamilu, ve městě. Tušil, že ji mají i jiní. Nečetl, proto neznal výrok Blaise Cendrarse o ženách s rozkrokem k pronajmutí. Když se s ním v papírně rozloučili vzhledem k jeho nepravidelné docházce, zůstal na krku mámě, která se doma moc nezdržovala, v kravíně měla stále co dělat. Na jaře se chytil na stavbě dlouhého mostu pro dálnici. Sešla se tam různorodá společnost. Co Evropa dala. A nejen Evropa. Domluva nebyla jednoduchá, ale hodně opotřebovanou pistoli a dvě krabičky nábojů získal za první výplatu. Byla to maďarská FÉG P9R-DA s dřevěnou stěnkou, která evidentně prošla mnoha rukama. Vyzkoušel ji v rokli za vsí. Na vzdálenost deseti kroků zasáhl dvě z pěti dvoulitrových petlahví. Připadal si jako westernový pistolník.

Na stavbu mostu již nešel, ale matce to nepřiznal, raději časně ráno odcházel z domova. Neudělal však krok bez pistole. Splynula s vidinou pytle naplněného penězi.

„Věčně chodíš zakaboněný, Hynečku,“ pravila matka Norová. „Dneska máš nějakou náladu. Takového tě už ani neznám!“

„Však se cítím jako uhlobaron,“ odpověděl hrdě a zasedl k nedělnímu obědu, aniž by podal bližší vysvětlení. Také nebylo očekáváno, na to se matka a syn znali příliš dobře, jeden i druhá si nechávali ledacos pro sebe. Matka to, že se často vymlouvala na kravín a trávila čas s traktoristou, který kdysi sedával s Hynkem ve školních škamnách.

V pondělí se vypravil do města. Autobus zaspal, po ními cestami to měl dva kilometry. Kráčel a hvízdal si s vidinou, jak pistolí oslní Kamilu, ta mu začne zobat z ruky. Potom se rozhlédne po vhodném kšeftíku s jednočlennou dámskou obsluhou.

Rusovlasá Kamila bydlela v paneláku na okraji Jižního sídliště. Otevřela až po delším vyzvánění. Přišla bosá a měla na sobě pouze zanedbatelné kalhotky. Tak Popelce do oříšku. Rozhodně jej nevítila s otevřenou náručí.

„Přijď za hodinu, raději za dvě,“ pronesla nevrle štěrbínou, dveře nechala zajištěné řetízkem. Z obličeje přítelkyně na jednu noc, případně i na kratší časové úseky, hleděly netečné zelené oči, které tolik obdivoval, připomínaly mu oči jejich kočky. Urážlivě dodala: „A nemusíš kvaltovat!“

„Chci ti něco....“

„Potom!“ Zabouchla mu před nose.

Uslyšel ještě několik slov, jimž nerozuměl, lichotivě však nezněla. Pár minut zvažoval, co Kamile přeletělo přes nos. Pravdy se nedobral. Loudal se městem. Potkal kamaráda Lojzka z papírny, také tam byl za poskoka, takový *hej podej přines zameť*, pozvání na pivo odmítl. Měl pocit, že Lojzek je pod úroveň muže s pistolí.

Obhlížel menší obchody a obchůdky. Věděl, že mnohde instalovaly kamery, ale pořádně nevěděl, jak taková kamera vypadá, představoval si ji jako filmovou kameru ze starých časů. Jako kluk dostal takové ořezávátko, moc se mu líbilo, ačkoli neořezávalo.

V úzké Hrnčířské uličce za divadlem se tísnilo několik menších obchodů. Staré domy, skromné výlohy, úzké vstupní dveře. Beznadějné pokusy o přežití. Možná spíš o dožití. Kosmetika, antikvariát, kloboučnictví, jehož výlohu zdobil nápis K pronajmutí, galanterie, trafika. Do oka mu padl zachovalý obchůdek s nápisem Galanterie. Ze dveří vyšla šedovlasá žena s koštětem. Měla na sobě starodávný modrý pracovní plášť.

„Abych vás nepodmetla, mladý pane, neoženil byste se,“ navázala konverzaci, zákazníci žádni, musela se nudit. Tak to viděl.

„Žádný strach,“ řekl, cítil potřebu něco prohodit, zároveň si pomyslel, že obrat takovou vetchou třasořitku nebude složité, rozklepou se jí kolena, sotva uvidí pistoli.

Na rohu se ohlédl. Žena zametla chodník a vrátila se do obchodu.

Hynek Nor se obrátil a s odhodláním sokolíka na strahovských hradbách kráčel vstříc vytčenému cíli, hnán představou hromady peněz. Plného pytle peněz, jimiž oslní Kamilu a uspokojí věčně naříkající matku. Vůbec jej nenapadlo, že mládí je sice ostrov plný touhy, ale břehy soustavně pustoší dravé vlny života, ostrov se pozvolna ztrácí a všechny touhy jsou redukovány na snahu překlepat nejbližší dny.

- - -

Když se blížil k vytčenému cíli, v kapse dlouhé bundy sevřel pistoli pevněji.. S konfesí smolaře musel od slibného záměru upustit, do ulice vjelo policejní auto. Policista za volantem, policistka na vedlejším sedadle. Přejeli, zastavili před trafikou. Policistka vystoupila, ale trafiku přehlédla, vstoupila do protějšího domu.

Hynek Nor Hrnčířskou uličku opustil.

Poseděl v hospůdce pod náměstím, poobědval dršťkovou polévku a tři rohlíky, vypil malé pivo a nešlo mu na rozum, proč snad každý druhý host míří rovnou do dveří označených jako soukromý byt. Většinou už předem vytahovali z kapes cigarety.

Nespěchal, usoudil, že šedovlasá obchodnice s nitěmi, jehlami, knoflíky a stuhami drží polední pauzu, objednal si ještě jedno malé pivo. Ze dveří soukromého bytu občas pronikl oblak cigaretového dýmu.

Do Hrnčířské uličky vstoupil krátce před třetí hodinou. Nikde nikdo. Ticho, prázdno. Domy na jižní straně vrhaly stín přes celou uličku. Odněkud doléhala plechově řinčivá pochodová melodie. Ve výloze galanterie převažovala pestrobarevná klubíčka vlny. Vypadala unaveně a opotřebovaně. Jako zaprášená, protože byla zaprášená. Na skle dveří stálo vybledlé jméno, s jeho čtením se neobtěžoval.

Vstoupil s pistolí v ruce. Teprve v té chvíli jej napadlo, že si mohl přes obličej uvázat šátek, ale pozdě bycha honit. Dokonce se mihl nápad, že by si mohl napřed nějaký koupit a uvázat, události však nebraly netušený směr. Šedovlasá žena v pracovním plášti stála za pokladnou s nechápavým výrazem a pootevřenými ústy, nemohlo jej napadnout, že si zpívala, zezadu však do těsného prostoru obchůdku vstoupil Golem.

Hynku Norovi mladý muž tak připadal. Měl na sobě bílé tričko s obrázkem jakéhosi vlasatce. Určitě mu scházelo jen pár centimetrů do dvou metrů a v boxerském ringu by účinkoval v supertěžké váze. Úsměv v jeho obličeji ztuhl, nahradilo ho překvapení a vzápětí hrozivý výraz.

Polekal se i Hynek Nor. Stisk spouště, zazněl výstřel, hromotluk zakolísal, opřel se oběma rukama o hranu pultu, na jeho čele se objevila červená skvrna.

Žena za pokladnou vykřikla a instinktivně si zakryla ústa dlaní.

Hynek Nor stále zíral na kymácející se tělo. Vystřelil ještě jednou, pootočil se, zamířil na ženu a stiskl kohoutek potřetí. Hromotluk dopadl na podlahu, pod ženou se podlomily nohy a zmizela pod pultem.

Přeskočil ho, otevřel pokladu a trochu zklamaně sebral několik stokorun a jednu dvoustovku. S drobnými se neobtěžoval. Když překračoval ležícího muže, spatřil ve zadní kapse jeho kalhot vyčnívající peněženku. Nezdržoval se prohlížením, strčil ji do kapsy a vyběhl na chodník. S vypětím se donutit k volné chůzi, za rohem však zrychlil a nejkratší cestou zamířil k Jižnímu sídlišti. Pár minut se zdržel ve vinotéce a koupil láhev vína. Kamila měla ráda červené. Zastavil se ještě v trafice. Koupil dvě krabičky cigaret značky Davidoff. Název si zapamatoval, protože jeho otec se před rozvodem jmenoval David a kdesi v širém světě patrně používal to jméno dosud. Kamila dávala značce Davidoff přednost před všemi ostatními.

Když vycházel z trafiky, rodiny na zámecké věži sdělovaly občanům, že právě nastává šestnáctá toho jarního dne. Zájem Hynka Nora upoutali chodci. Téměř všichni stanuli se zvednutými hlavami. Nízko nad městem letělo v sevřeném klínu početné hejno divokých husí. Hlasitě kejhaly do taktu pohybuujícím se křídly.

- - -

V šestnáct hodin padesát osm minut přijala policie hlášení, že v Hrnčířské uličce leží dva mrtví. Objevila je náhodná zákaznice, uličkou si krátila cestu k domovu.

„Dopravní nehoda?“

„To ne, leží uvnitř!“

„Uvnitř čeho?“

„Uvnitř obchodu s galanterií. Paní Okálová a její syn.“

Nejblíže Hrnčířské uličce se nacházel policista Boudník. Přijel v několika minutách, vyslechl vyděšenou ženu, sedící na obrubníku, vstoupil do obchodu, obhlédl situaci a podal poněkud zmatené hlášení.

Inspektor Čemus obdržel informaci, že v Hrnčířské ulici byli zavražděni majitelka galanterie Okálová a Che Guevara. Zeptal se: „Kdo tam je?“

„Boudník.“

„Aha,“ řekl Čemus. „Už jedeme.“

Než došli, došlo k nečekanému vývoji situace. Muž v tričku s vlasatcem na hrudi se probral k vědomí. Navzdory dvěma zásahům pronesl k záchranářům větu, kterou nestačil dokončit, měla však cenu zlata.

„Nor. Dělá na stavbě mos...“

Neboť na dálnici pracoval jako specialista na stavbu mostů. Jeho matce však již nebylo pomoci. Vysvětlila se i záhada s Che Guevarou Ernestem. Jedna ze sester v nemocnici poznala v zakrváceném obličeji na tričku letitého zpěváka, dlouhé roky tvrdohlavě popírajícího spolupráci se Státní bezpečností.

Označení Nor budilo rozpaky jen kratičce, nejednalo se o cizího státního příslušníka, ale dvacetiletého Hynka Nora, trvale hlášeného v obci Lipka,

Inspektor Čemus setrval v Hrnčířské uličce, inspektor Just s doprovodem vyrazil za pachatelem nestoudného zločinu. S nulovou užitečností vyzpovídal policistu Boudníka, jehož by už dávno superarbitrovali pro blbost, kdyby neměl vlivné zastání na ministerstvu. Za pozornost stálo zjištění, že zatímco Okálová usmrcena jediným výstřelem, její syn postřelen také pouze jedním, ale ve vedlejší trafice slyšeli tři výstřely hned čtyři lidé, ale žádného nenapadlo vyhlédnout na ulici.

„Statečnost neprokázali,“ usoudil Čemus, „ale možná udělali dobře. Mohli jsme mít o jednoho nebožtíka víc.“

„Pokladna je vyrabovaná,“ upozornil Boudník.

Čemus se rozhlédl. „Člověče nešťastná, kolik tam mohlo být?“

„To se dá snadno zjistit,“ ozval se jeden z techniků. „Elektronická evidence tržeb nám to prozradí.“

Prozradila a vyvolala povzdechy. O odcizené peněžence postřeleného zatím nevěděli. V dřevěném obložená stěny však našli třetí, nepoškozený projektil.

„Netrefit chlapa ze dvou tří metrů, to už je kumšt!“

„Třeba ani nechtěl střílet, se starou ženou by si poradil, ale Okálova přítomnost ho zaskočila a roztřásla se mu ruka.“

U toho zůstalo. V ulici nenašli jediného svědka čehokoli pozoruhodného.

V Lipce inspektor Just neuspěl, domek Norových byl zamčený, sousedé toho dne neviděli matku ani syna, museli odejít časně. Norová se v kravíně nevyskytovala, jedna z věkovitých krmiček však ukázala k nedalekému seníku, neskrývajíc poťouchlý úsměv. Nazí jak přišli na svět vezdejší si tam na rozložené plachtě opakovali známé gymnastické prostocviky dvacetiletý traktorista, mládeneček jako za groš kudla, a již poněkud znavenými vнадami vybavená padesátiletá Norová, která ovšem nebyla úplně nahá, na pravé noze měla dřevitou ponožku.

Po Hynku Norovi bylo vyhlášeno pátrání.

Centrální registr vydal pozoruhodné svědectví. Zásluhou zajištěného projektilu vešlo ve známost, že stejnou zbraní byl zastřelen doručovatel ve Svinově a lehce zraněn ostravský policejní motocyklista, pronásledující prchající lupiče, kteří si přišli na předměstskou poštu vyzvednout cizí peníze.

Znamenalo to prověrku všech zaměstnanců na stavbě dálnice. Kde jinde mohl Hynek Nor získat profláknutou pistoli! Profesionál by se zbraně definitivně zbavil, možná ještě nebezpečnější amatér na ní ještě vydělal a patrně si zároveň podepsal rozsudek. S mlčenlivostí Hynka Nora počítat nemohl a protože se nepodařilo shánku po Norovi utajit, ještě v noci nastoupil dlouhou cestu do vzdálené vlasti.

Sotva Hynek Nor vstoupil do domu, v němž bydlela milovaná Kamila, málem jej porazili dva urostlí cizozemci, které znal od vidění ze stavby. Ani napodruhé nebyl uvítán s nadměrnou vřelostí.

„Jsem celá utahaná, Hynku,“ pronesla sklesle, nikdy nevyhlížela jako čerstvě rozkvetlá růžička, ale toho dne působila hodně povadle. Zkusil to s červeným vínem, ale příliš nezabralo. Vytáhl dvě tisícovky, v odcizené peněžence jich zůstalo ještě pět. Bankovky ji naladily, vyladila tvář a svedla slibný úšklebek. O půl hodiny později se malátně ubírala do koupelny. Než stihla očistu těla, přílišnou péči jí nevěnovala, Hynek Nor usnul. Podle svého letitého zvyku prohrábla jeho oblečení. Nejprve ji zarazila peněženka s doklady na jméno inženýra Jaroslava Okála. Zabavila další tisícovku, ale když v kapse bundy nahmátla cosi

těžkého a vytáhla pistoli, bankovku vrátila, přidala obě, které dostala od Nora a chvatně se oblékla. Na kus papíru načmárala *šla jsem pro chleba* a šla. Po špičkách. Nikoli pro chleba. Spěchala rovnou na policii.

- - -

Z městské služebny pořádkové policie přijal inspektor Čemus telefonické pozvání k okamžité návštěvě. Neváhal a opustil Hrnčířskou ulici, kde se již na šetření stejně podílel pouze pasivně.

Nepořádně oblečená, rozcuchaná a viditelně vyděšená Kamila Kudláčková nebyla pro policii neznámou v rovnici, zatím však proplouvala kalnými vodami bez úrazu. Neváhala přispěchat s informacemi, které pokládala za zajímavé a nejednou tomu tak skutečně bylo. Znali hlavní zdroj jejích příjmů. Nejstarší řemeslo stále vynášelo, nepodléhalo elektronické evidenci. Cesty spravedlnosti se nejednou ubíraly podivnými pustinami, výsledek zastiňoval způsob jeho dosažení.

„Kde je?“ zajímal se inspektor Čemus.

„U mne,“ pravila Kamila. „Copak jste hluchý? Kapku jsem ho utahala. Chrápe! Nemusíte kvaltovat, slíbila jsem, že může zůstat do rána. A neshodte mě, stále jsem ještě holka k světu a mám se dost ráda.“

O druhém se nedalo pochybovat.

Hynek Nor ovšem již nespál. Probudil se krátce po jejím odchodu. Zavolal ji jménem. Prošel byt. Potom našel vzkaz *šla jsem pro chleba*. Nebyl myslitel, ale jiskřička podezření se vloudila. Nahlédl do špajzu. Ležela tam téměř celá večka. Zesinal a v návalu zlosti jej napadlo zdemolovat byt a škrtnout zápalkou, nápad však havaroval hned v zárodku, přednost dostala racionální úvaha. Bleskově se oblékl, dobil zásobník pistole a opustil byt stejně tiše, jako to učinila proradná Kamila.

Před domem jej zaskočilo nemilé překvapení. Trochu stranou parkovala dvě policejní auta, nikde nikdo, pouze několik maskovaných policistů se nelítostně blížilo. Vybavení a ozbrojení připomínali kohortu, pověřenou zajištěním kompletního generálního štábu.

Pistole mu dodala odvahy. Vytáhl ji a položil prst na spoušť. Uvědomil si, že nereaguje, zůstávala zaseknutá. Ve stejném okamžiku ucítil nepříjemný tlak na páteři.

„Na vašem místě,“ pronesl za jeho zády inspektor Čemus nepříliš hlasitě, jen tak pro dvoje uši, ale s nekompromisní přísností, „bych pistoli pustil a zvedl ruce hodně vysoko nad hlavu. Takový postup vám vřele doporučuji.“

Hynek Nor uposlechl.

- - -

Mládí je ostrov plný touhy. Toho večera ztratily všechny touhy na významu, pociťoval jednu jedinou: Být někde jinde. Neboť seděl v cele.

Rekonstrukce pod pijákem absintu

"Přijdu, ale jen na chvíli, večer jsem slíbila hlídat vnučku."

"To jsme na tom stejně. Krátce posedíme na kafi a vzpomeneme na staré časy. Máš kontakt ještě na někoho?"

"Snad na Jardu Pulíře."

"A já na Bohouše Káru a na Lomcováka. Tak jim zavoláme, že se sejdeme ve čtvrtek v pět ve Slavii. Zarezervuju stůl pod tím obrazem pijáka absintu."

"Moc se těším. Ahoj, Pavlínko."

"Ahoj, Jano."

Obě dámy vymáčkly telefony a zalil je stejný smíšený pocit. Jeho pozitivní složku tvořilo očekávání, že se sejdou s dávnými kolegy. Negativní složku obava, že hovor se nemůže vyhnout jedné hrozné události, která se stala před pětadvaceti lety a ve které všichni účinkovali.

Energická bruneta Pavlína Horká i drobná tichá blondýna Jana Sedláčková, fešné dámy kolem pětapadesáti, současně zvedly ruku a mávaly dvojici mužů procházejících mezi stoly.

"Sešli jsme se u šatny," hlaholili pánové místo pozdravu, ale vzápětí to napravili polibky na tvářích obou žen. Sotva usedli, Pavlína zvolala: "Podívejte, tamhle jde Lomcovák! Jsme kompletní!"

Šedesátník v džínách a parker bundě přezdívaný Lomcovák, vlastním jménem Stanislav Kolečko, roztáhl ve vousatém obličejí úsměv. "Je to možné? Takový sklerotik jako já a všechny vás poznávám!"

"Nepřisuzuj zásluhy svému intelektu, ale stálému sexappealu našich kolegyň, "napomenul ho vysoký hladce oholený elegán, jehož hlavu zdobily husté šedivé vlasy a který se jmenoval Jaroslav Pulíř. "I já je hned poznal. A s pamětí na tom určitě nejsem líp než ty. Představte si, že tuhle jsem na poště nepoznal bejvalku. Trapas. Což neklamně svědčí o tom, že vy jste mi přirostly k srdci víc. Na tom nemůže nic změnit ani těch dvaadvacet let."

"No jo, holky, vypadáte skvěle," přidal se třetí z mužů, menší plešatý tlouštík jménem Bohumil Kára, jehož vizáž se za dvaadvacet let asi změnila ze všech nejvíc.

"Já vím, jsme kočky," smála se Pavlína Horká. "Zvlášť ráno před zrcadlem."

"Nesmíte všemu naletět, pánové. Kosmetika dnes dokáže divy," doplnila ji s potutelným úsměvem Jana Sedláčková.

Všichni se usadili a pány sedící čelem ke zdi samozřejmě zaujal obraz Piják absintu.

"Má oči jen pro tu zelenou vílu," komentoval ho Lomcovák, "a přitom pod ním sedí takové dvě štabajzny."

"No jo, vždyť je na mol," zabručel Bohouš Kára na adresu muže na obraze, který s hlavou v dlaních hleděl na svůj zelený přízrak. Naše společnost ovšem hleděla už do nápojové části menu, zejména do nabídky různých druhů kávy.

"Mně Vídeňskou," hlásila se jako první Pavlína Horká, když ke stolu přišla usměvavá servírka

"Lungo a decku Chardonnay," pokračovala Jana Sedláčková.

"Já si dám Alžírskou, a doufám, že ty pramínky vaječného koňaku se na mě budou usmívat tak hezky, jako vy slečno", zahlaholil Jaroslav Pulíř. "A perlivou minerálku."

"Vyřídím to," mrkla dívka směrem k šedovlasému švihákovi.

"No, mě si na vaječňák neužijou," bručel mezi vousy Lomcovák, "takže dám přednost Irské. A abych lry neurazil, tak ještě jednu tulamorku navíc a k ní sodovku s ledem."

"Mně Plzeň," doplnil stručně objednávku Bohumil Kára a pohládl si bříško.

"Na tu sis mohl zajít do hospody," okomentovala to Pavlína Horká, ale hned jí došlo, že Bohouš Kára už v jejich někdejším podniku i při narozeninových oslavách pil jen pivo. A jak jí ta vzpomínka proběhla hlavou, mimovolně se jí zachvěl ret, protože si vzpomněla na tu hroznou událost před pětadvaceti lety. Ta se totiž stala právě na narozeninové oslavě.

"Bohouš sem taky nepřišel kvůli pivu, ale kvůli nám, že?" zastal se bývalého kolegy Jaroslav Pulíř. Ten jen zabručel své "no jo" a zjevně už myslel spíš na ten mok.

"Tak lidičky, co jste celou dobu dělali?" otočila hovor Pavlína Horká. "Víte, že akorát dnes je to dvaadvacet let, co naše fabrika skončila?"

"Na to se nezapomene," tiše pronesla Jana Sedláčková. A Pavlínu napadlo, jestli opravdu myslí zánik podniku nebo tu událost o tři roky dřív. Jany se totiž dotkla víc než ostatních, protože jednou z obětí a současně i údajným pachatelem byl další tehdejší kolega David Mach. Muž, kterého Jana milovala. Pavlína s ní seděla v kanceláři a byla asi jedinou osobou, které se Jana svěřovala.

"Já odešel do školství, na průmyslovku", spustil svou historii bývalý technolog Jaroslav Pulíř.

"Pár let jsem učil technické předměty a když ředitel odešel do důchodu, zkusil jsem se přihlásit do konkursu a představte si, ti hlupáci mě vybrali. A už patnáct let se trápím s učiteli, žáky i rodiči, až mi z toho jde má šedivá hlava šejdrem. Skoro jako tomu pijákovi na obraze. Jenže ten má aspoň pěkné přeludy."

"Ještě děláš ochotnické divadlo?" vzpomněla si na Jardův dávný koníček Pavlína Horká.

"Prosím tě, kde bych na to vzal čas. A co ty Pavlíno?"

"Úřednice na finančním úřadu," hlásila někdejší mzdová účetní. "Celou dobu. Kariéra veškerá žádná."

"Dobrá známost, tebe si budu hýčkat," navázal Lomcovák, původním povoláním konstruktér.

"Já jsem už přes dvacet let na volné noze, prostřídal jsem všechno možné, od lektorování, přes technické expertízy, psaní scénářů k odborným filmům až po obchodování se psími granulami."

"Jsi moc skromný. Nedávno jsem tě viděla v nějaké televizní reklamě," podotkla Jana Sedláčková. "Takže mediální hvězda."

"A jestlipak se pamatuješ, na co ta reklama byla? Já ti to povím. Na důchodové pojištění. Asi to jediné, v čem já můžu být mediálně zajímavý. A lepší už to nebude. Co ty Janičko?"

"Já se stala tím, čemu se říká manželka podnikatele. Jenže on si pak našel ženu mladší a chápavější. A já se před padesátkou rekvalifikovala na pedikérku a manikérku. Nevyskakuju si, ale vlastně mi nic nechybí."

Lomcovák si ji vybavil, když jí bylo sotva třicet, byla ještě svobodná a chlapi se za ní mohli ubíhat. Ale jí se tenkrát líbil jen David Mach. Po jeho smrti se uzavřela do sebe a nikdo o ní nic moc nevěděl. Po čase se říkalo, že má známost s nějakým úspěšným privatizérem. To se ještě neužíval pojem tunelář. No, pomyslel si, osudy s těmito krásnými blondýnami někdy zamávají.

Všichni se otočili ke zbývajcímu členovi pětice, bývalému zkušebnímu technikovi Bohumilu Károvi.

Napil se piva a neochotně řekl: "Stojí to - no škoda řečí. Byl jsem řidičem v jednom podniku, nejdřív jsem vozil ředitele, opak už jen zboží v dodávce. Momentálně jsem na podpoře."

"Nebude vám vadit, když si zapálím," přerušila trapné ticho Jana Sedláčková. "Ani nevím, jestli někdo z vás ještě kouří."

"Já toho musel nechat, v té škole to prostě nešlo" reagoval Jaroslav Pulíř, kterého všichni znali jako silného kuřáka, který tím tenkrát tlumil starosti se svou psychiatricky nemocnou matkou. Vzpomněl si, jak s Janou občas chodíval před budovu na trávník kouřit. Dokonce si

dával pozor, neuslyší-li přes dveře nezaměnitelný klapot jejích bot a pak jakoby náhodou šel na cigaretu taky. Když venku přšelo, chodilo se kouřit do jeho malé kanceláře, kde se pak mohl vzduch krájet. Ale Jana k němu nechodila, což ho mrzelo.

"Já v tom lítám pořád," přiznal Bohumil Kára. "Když všechno na tom světě stojí za prd, tak si aspoň pochutnám na cigárku," dodal a jeho ruka se zapalovačem vylétla směrem k Janě. Kolikrát jí tenkrát takhle zapaloval? Jeho zrak se přitom střetl se zrakem Pavlína Horké. Věděl, že ona jako tehdejší Janina nejbližší kolegyně ví, jak o Janu tenkrát po smrti Davida Macha usiloval. A že marně.

"No, pokud se pamatuju," řekl Lomcovák, "tak nejsilnějším kuřákem byl Mařanovský. Když ho pak zabili, před barákem ubyla polovička vajglů."

A bylo to venku. Proč o tom ten vůl začal mluvit, vztekala se v duchu Pavlína Horká. Věřila, že téma té tragédie tu nepadne. A už se tu vznášelo jak temný duch. Chudák Jana. Protože z vraždy jejich kolegy Mařanovského byli tehdy obvinění David Mach se svým bratrem Robertem. A podle všeho to nejspíš udělali. Což se nikdy ovšem plně neprokázalo. Protože oba taky záhy přišli o život.

Ostatním šlo hlavou asi totéž, ale možná by to vyšumělo, kdyby Bohumil Kára spolu s vyfouknutým kouřem neprocedil mezi zuby: "No jo, chudák Mařanovský."

"Já vím, že nás tohle téma bolí," pomalu promluvil Lomcovák, "ale možná bychom se na to s odstupem času dokázali podívat s větším nadhledem a třeba by nás něco napadlo."

"Tomu bych moc nevěřila," oponovala Pavlína Horká.

"Myslím, že to není špatný nápad," nečekaně se ozvala Jana Sedláčková. "Malý pokus o rekonstrukci." Aha, napadlo Pavlínu, holka si od toho slibuje, že tu zpochybníme Davidovu vinu.

"Vy všichni dobře víte," pokračovala Jana, "že mě to zasáhlo ještě víc než vás. Nechci pateticky říkat, že se mi zhroutil svět, ale skoro ano. Minimálně pro mě od té doby už nikdy nic nebylo jako dřív. Takže mě debata na tohle téma nemůže ublížit."

"OK," pravil Jaroslav Pulíř, "pojdme na to. Mě se to totiž taky týkalo jaksi nadprůměrně. Protože se to stalo na oslavě mých třicátin. Jak všichni zajisté víte. Tak kdo má nejlepší paměť a začne? Pavlíno?"

"S nechutí. Ale budiž. Jako při každé oslavě jsme seděli kolem sražených stolů v zadní části místnosti konstrukce. Začínalo se, jako obvykle při těchto akcích, ve dvě hodiny. Na začátku tam bylo snad patnáct, možná dvacet lidí, ale většina si jen připila, chvíli poseděla a odešla. Takže brzy tam zůstalo jen nás pět a oba bratři Machové.

"Což bylo zdravé jádro většiny oslav," podotkl Lomcovák.

"Proto si to pamatuji," navázala zase Pavlína Horká. "Pak přišel Mařanovský. To byla jeho specialita. Jakoby přijít s důležitým papírem na nějakou oslavu, a dělat překvapeného, kdo že tu co slaví. A oslavenci nezbylo, než mu nalít."

"Jo," souhlasně přitakal Jaroslav Pulíř. "Ovšem tentokrát nepřišel s papírem, ale s výplatami pro podnik."

"Přesně tak. A říkal, že si zapomněl klíče od kanceláře, kde na to byl trezor, takže to bude muset dovézt domů a ráno zase přivést. Nevím, proč to vůbec vykládal. A proč si nemohl aspoň v téhle situaci odpustit oslavu."

"Protože to byl Mařanovský. On se při vši úctě někdy choval jako blb," neodpustil si Bohumil Kára. "A vždycky mu, klikařovi, všechno prošlo."

"Jenže ten den ho klika opustila. Ale to předbímám," pokračovala zase Pavlína Horká. "Kabelu s penězi dal do kovové skříňky, co bývaly u stolů."

"A zamkl ji a klíč si dal do kapsy u košile," doplnil ji Lomcovák. "To si pamatuju."

"Ano," souhlasila Pavlína. "A hodovalo se. Tedy hlavně se pilo. Víno. Seděli jsme tam, naše sedmička plus Mařanovský. Ne pořád všichni, protože vy kuřáci jste odbíhali. Nejvíc Mařanovský, ale i vy ostatní. Někdy kolem šesté nás většina odešla a zůstal jen Mařanovský a oba bratři Machové. Všechno ostatní jsme se dověděli až druhý den. To už byste mohl převzít zas někdo jiný."

"Dobrá," zhostil se role referujícího Jaroslav Pulíř. "Ráno tam našla uklízečka Mařanovského mrtvého s rozbitou hlavou, přičemž vražednou zbraní údajně byla láhev od Bohemky, a jak sdělili policajti, bez otisků prstů. Prachy samozřejmě fuč."

"Ale pozor," opět se hlásil Lomcovák, "Skříňka, kam je Mařanovský uložil, byla zamčená, klíč zůstal ve dvířkách, a jediné otisky, které na něm policie našla, patřily Mařanovskému."

"Což byla záhada," vzala si zase slovo Pavlína Horká. "Když někdo praštil Mařanovského, vzal mu z kapsy klíč, odemkl skříňku, sebral prachy, jak mohla být pak skříňka zamčená Mařanovským, když už byl mrtvý? I kdyby se třeba ještě probral, proč by zamykal skříňku?"

"Policajti to pak vysvětlili tím, že vrah asi schválně držel klíč ne za plochy, ale za hrany," pokračoval Jaroslav Pulíř. "Na hranách by se otisky prý asi neidentifikovaly. Sice krkolomné vysvětlení, ale prý se nedalo vyloučit."

"I když nikdo nevysvětlil, co vraha motivovalo skříňku zamykat. Snad jen smysl pro pořádek," rýpl si Lomcovák.

"A protože na oslavě s Mařanovským pak už zůstali jen bratři Machové, policie podezírala je," pokračoval Jaroslav Pulíř. "O dva dny později byli oba ve svém bytě nalezeni mrtví. Robert v kuchyni s několika bodnými ranami nožem, na němž byly Davidovy otisky. David ve vaně s podřezanými žilami, a boulí na hlavě. Závěr policie byl, že se pohádali o kořist, došlo ke rvačce, Robert praštil Davida paličkou na maso do hlavy, ale neomráčil ho, David Roberta ubodal a pak, když si všechno uvědomil, spáchal sebevraždu."

"No, já už si takové detaily o té rvačce nepamatuju, ale fakt je, že to všechno sedělo," ozval se Bohumil Kára.

"Ale peníze se nikdy nenašly," zasáhla do "rekonstrukce" Jana Sedláčková. "A nezmínili jste se o tom neznámém pobudovi. Že někdy kolem deváté, což měl být čas Mařanovského smrti, byl spatřen zarostlý pobuda v černé bundě, jdoucí areálem fabriky k našemu baráku. Přes vrátného, co tam býval, nebo spíš spával, nebyl problém dostat se dovnitř."

"No jo," zapochyboval Bohumil Kára. "Jenže jak mohl někdo zvenku vědět, že zrovna v naší místnosti jsou ty prachy?"

"Ledaže to nebyl neznámý pobuda," pronesla s úsměvem slečny Marplové Pavlína Horká, "ale někdo z podniku, kdo se za pobudu vydával. Ovšem o těch penězích jsme věděli jen my. Tedy pokud to Mařanovský někomu nevykládal když byl venku kouřit. Blížil se ale konec pracovní doby, kdy už ven moc kuřáků nechodilo. Navíc bylo ošklivo."

Machové podle píchaček odešli v devět. Podle jejich výpovědi se Mařanovský rozhodl, že tam přespí. Převlečený pobuda mohl čekat někde schovaný a když viděl, že Machové odcházejí sami, měl volné pole. Původně si třeba myslel, že Mařanovského obere někde na zastávce. Ale teď si spočítal, že zůstal sám v naší místnosti."

"Ten pobuda s tím nejspíš neměl nic společného," reagoval Lomcovák. "Mě tam ale pořád lavíruje ten klíč. Jak mohl Mařanovský zamknout skříňku, když byl mrtvý?"

"Jdi už s tím klíčem do háje," pustil se do něj Bohumil Kára. "Mohlo se to semlít tak, že Mařanovský už chtěl odejít, skříňku odemkl, vzal peníze a bezmyšlenkovitě skříňku zase zamkl. A pak ho vzali flaškou přes hlavu, sebrali mu prachy a odešli."

Všichni zmlkli. Protože tak to opravdu mohlo proběhnout. A pokud proběhlo, nemohl být vrahem nikdo jiný než Machové. To bylo všem asi zřejmé.

Pavčina Horká přesto cítila vztek na Bohumila Káru. Protože tuto "rekonstrukci" vnímala hlavně jako šanci zpochybnit vinu Machů. Samozřejmě kvůli Janě Sedláčkové, kterou měla ráda a které jí bylo líto. A teď tenhle uslintaný tloušťík všechno shodil. Otočila se k Janě a viděla, jak i ona se s nechutí dívá na Káru.

A najednou jí splynul s tím pobudou. Najednou si ho uměla představit, jak se v černé bundě motá areálem jejich podniku. Vždyť už tenkrát byl negativisticky založený, pořád nadával na "pracháče", toužil po nějakém "fáru", toužil po pěkných ženských, které ho jaksi přehlížely. Ty peníze by pro něj určitě moc znamenaly.

A navíc byl zblázněný do Jany Sedláčkové. Zabil by dvě mouchy jednou ranou. Získal by na tehdejší dobu pohádkovou sumu a zbavil se soka v lásce, který by skončil jako vrah. A není podezřelý, jak tu řekl, že details o rvačce v bytě Machových si sice nepamatuje, ale že to přesto sedělo? Jakoby chtěl zdůraznit, že on o tom nic neví, ale že to tak určitě bylo. Co když Machy sprovodil ze světa v jejich bytě on? Znovu zabrousila pohledem k Janě. Přitom se podívala nahoru na pijáka absintu. Ten v sobě taky vlastně kombinoval slušňáka i pobudu. "Zkusme si představit, čistě hypoteticky," vzala si Pavčina znovu slovo, "že to Machové neudělali, že to udělal někdo jiný převlečený za pobudu, který si pak ale uvědomil, že Machům se vina bude těžko dokazovat a že kdyby se jako vzájemně povraždili, nebylo by pochyb. Ptám se, bylo by reálné, že v bytě u Machů to všechno někdo nastrojil a oba je zabil?"

"Tak tohle se mi honilo hlavou několik let," vzrušeně reagovala Jana Sedláčková. "Ano, bylo by to reálné. Tisíckrát jsem si tu scénu v duchu přehrávala. Jen jsem si nikoho neuměla dosadit za vraha."

"Tak nám to pověz!" zaznělo z několika úst.

"David s Robertem mohli vědět, kdo je vrahem, protože na oslavě zůstali tak dlouho. Možná ho nechtěli udat. Možná ho pozvali k nim domů, aby ho dotlačili k přiznání, protože jinak v tom litali sami. On to mohl očekávat a připravit se na to. Mohl říct, že jde na záchod, v kuchyni si vzít nůž a nějakou tu palici, či co to bylo. Pak šel do pokoje, a než stačili zareagovat, praštil Davida přes hlavu a Roberta ubodal. Pak omráčeného Davida odtáhl do vany a podřezal mu žíly. Než se probral z mrákot, vykrvácel."

Pavčina Horká přikyvovala. A v duchu si jako vraha představovala Bohumila Káru. Odjel domů, převlékl se za pobudu, vrátil se a počkal si. Navíc tenkrát nosil vousy. A pak to "zařídil" u Machů.

"Já si na to snad budu muset taky zapálit," nezvykle nervózně pravil jinak klidný Lomcovák a zamyšleně opřel obličej o dlaně.

Vždyť vypadá jako ten piják absintu, napadlo Pavčinu, jen ty vousy má navíc. A najednou si Lomcováka představila jako pobudu klátícího se fabrikou. Vždyť on by na to seděl líp než ten Bohouš Kára! Je chytřejší i odvážnější. Kára jenom nadává, ale on je mužem akce!

Mezitím Kára Lomcovákovi nabídl a zapálil cigaretu. Lomcovák mlčel a zdálo se, že horečně přemýšlí. Pavčina cítila žaludek v krku.

Přišla servírka. "Máte nějaké přání?"

"Což takhle jednu rundu něčeho ostřejšího?" zeptal se Jaroslav Pulíř. Na vzniklé napětí neexistoval lepší lék a tak záhy měl před sebou Lomcovák whisky, Pulíř koňak a obě dámy s Károu becherovku.

"Na zdraví!"

Pavčina Horká opět úkosem pohlédla na Janu Sedláčkovou, jestli náhodou její nezvykle tvrdý pohled, který před chvílí směřoval na Káru, nezměnil směr k Lomcovákovi. Bylo jí jasné, že Janě běží hlavou podobné myšlenky jako jí, ale asi ještě mnohem intenzivněji.

Jana se skutečně dívala do tváře Lomcovákovi. V jejím pohledu však nebyla tvrdost, ale otázka. A pak se podívala směrem k Pulířovi, pak zase zpátky k Lomcovákovi a zase tam byla ta otázka. A v tom Lomcovák sotva zřetelně přikývl.

Co to tu hrají za dorozumivací pantomimu?

"Musím si odskočit," řekl Bohumil Kára a zvrhl do sebe zbytek Becherovky.

"Já taky," přidal se Jaroslav Pulíř.

"Tak, co," zeptal se Lomcovák, když odešli. "Kdo to udělal?"

"Bohouš?" nesměle zašeptala Pavlína Horká.

"Ale kdepak," s jistotou v hlase řekl Lomcovák. "Jarda Pulíř."

Jana Sedláčková přikyvovala a po tváři jí tekly slzy.

"Jarda Pulíř?" nedůvěřivě opakovala Pavlína.

"Palička na maso," odtušil Lomcovák. "Bohouš správně poznamenal, že na to si nepamatuje. Ani já ne. A vsadím se, že ani vy. Takhle sdílní policajti nebyli. On to věděl, protože ji použil a protože ten scénář pro policajty si takhle připravil. Tak, jak přesně nám ho tu popsal. Asi si ho mockrát v duchu opakoval, až mu splynulo, co řekli policajti, co sám zažil a hlavně jak chtěl, aby to bylo vysvětleno. Bohužel mu to tenkrát vyšlo."

"Těch věcí, které na něj ukazují, je víc," přidala se Jana Sedláčková. "Dělal to ochotnické divadlo a uměl hrát různé role. Mohl mít doma i různé rekvizity jako nalepovací vousy a podobně. Ztvárnit neznámého pobudu pro něj určitě byla hračka."

"Už taky chápu, jako to bylo s tou zamčenou skříňkou a s klíčem jen s Mařanovského otisky," ťukl si na čelo Lomcovák.

"Skříňku totiž zamkl sám Mařanovský," navázala Jana, "ale před tím z ní ty peníze vyndal a vzal je s sebou, když šli s Jardu kouřit. My pařili, nevšimli jsme si toho."

"Ale proč by je s sebou bral?" nechápala Pavlína.

"Už tu zaznělo, že bylo ošklivo," řekl Lomcovák. "A to se nechodilo kouřit ven, ale do Jardovy kanceláře. Je pravděpodobné, že Jarda mu nabídl možnost zamknout výplaty u něj ve stole, kde budou do zítřka v bezpečí."

"A pak, když se vrátil jako pobuda a viděl odcházet oba bráchy, vydal se za opilým Mařanovským, bacil ho a odešel domů. Druhý den si v klidu vyzvedl peníze ve svém stole," dokončila výklad Jana Sedláčková.

Pavlíně už taky všechno došlo. "A možná," doplnila své kolegy, "Mařanovskému dal do vína nějaký prášek, aby spal. Víme přece, že měl duševně nemocnou matku, které určitě nosil z lékárny psychiatrické léky. Mohl je mít zrovna u sebe." Odmlčela se. "Ale co teď?"

"Dnes už nic," rozhodl Lomcovák. "Už o tom nemluvme. A zítra zase tady na kafi v pět? Musíme si to pořádně probrat a něco vymyslet."

"A očistit bratry Machy," řekla tiše Jana Sedláčková.

Stalking na druhou

Stalking, čili nebezpečné pronásledování, je v České republice trestným činem teprve od roku 2010, a to podle § 354 trestního zákoníku. A právě vzhledem k jeho dosti opožděné kodifikaci se s ním exkomisař Karel Houdek během své policejní praxe nikdy nesetkal. Takže když mu poprvé přišel z neznámé adresy e-mail, který měl jako předmět sdělení uvedená slova „Přátelské upozornění“ a jehož text tvořila jediná věta: „Měl by sis zjistit kdo je vlastně otcem tvýho kluka ty Šerloku!“, mávl nad tím rukou a zahodil ho do koše. Virtuálního, samozřejmě. Na výhrůžky různých magorů byl zvyklý a většinou si z nich nedělal žádné vrásky. Pokud se ovšem neukázalo, že mu vyhrožuje někdo, komu v minulosti pomohl za katr a koho mezitím ze státního zaopatření zase propustili.

Tohle ovšem vypadalo spíš na něčí snahu pořádně ho otrávit. Anebo jen na pitomý vtíp. Případně obojí. Adresa, ze které byl mail odeslán, zněla: moriartysparty@seznam.cz, a exkomisař samozřejmě věděl, že profesor Moriarty byl legendární protivník Sherlocka Holmese. Ale to, že on sám byl fanouškem fotbalové Sparty, věděl jen málokdo. Takže se dopustil dedukce, že uvedená adresa nemá znamenat protivníka Sparty, ale nějakého pseudogénia zločinu z nejmenované party, darebáka, který má problémy nejen se zákonem, ale také s češtinou. Jenže takových nedouků byla mezi vrahy, které v životě usvědčil, většina. Maily s více méně totožným obsahem mu ze stejné adresy sice chodily dál, ale nějakou dobu se spokojil s tím, že je hned mazal.

Pak mu však přišel jeden s předmětem „Nápověda“ a s textem: „Tak co Šerloku už víš kdo ti tenkrát s tím tvým otcovstvím píchnul? Kdo za tebe zadělal na malýho Kájínka? Já za to žádnéj vděk nečekal ale že mně kvůli tomu pošleš do báně taky ne. Teď jsem ale z Borů zase zpátky a mám chuť srovnat skóre!“

To už exkomisaři nepřipadalo jako pouhá snaha zkazit mu náladu. Tady už ten pitomý anonym operoval se jménem jeho syna Káji a s datem jeho početí. A co bylo ještě horší, uvedl i jméno věznice, která je ve městě, kde jeho exmanželka se synem už nějakou dobu žila a pracovala. Začínal si být skoro jistý, že jeho první dedukce byla správná. Že jde o nějakého grázla, kterému se spolu se soudem postaral o byt a stravu na nějakých patnáct až dvacet let, protože jeho Kája oslavil nedávno šestnácté narozeniny. Pokud ovšem prošel jeho rukama a kanceláří, znamená to, že se dopustil vraždy, nebo alespoň pokusu o ni. A kdo zabíjel jednou, může zabíjet i podruhé. Karla Houdka uklidňovala jen jedna věc. Kdyby ten magor chtěl zlikvidovat Kláru, Káju, nebo jeho samotného, sotva by mu psal ty anonymy. Ne, ten si ho chce vychutnat jinak. Ale pak mu najednou blesklo hlavou: „A co když je to pravda?“ Exkomisař se s Klárkou seznámil v práci, když mu jeho nadřízení přidělili mladou praporčici jako holku pro všechno, aby se zatím především dívala a učila tomu, co ji na Policejní akademii naneučili. Jenže Klárka byla nečekaně iniciativní a pramálo submisivní. Nakonec se sblížili natolik, že když se po čase dozvěděl, že dítě, které porodila, je jeho, moc ho to nepřekvapilo. Vlastně o tom vůbec nepřemýšlel. Ale možná že měl. Konec konců, byl pro ni příliš starý, což léta jejich manželského soužití potvrdila. Jenže když si to konečně uvědomil, bylo už pozdě. Rozvod byl jen logickým vyústěním problémů, které přinášel jejich věkový rozdíl a měnící se životní preference.

Jindy by se nejspíš obrátil s prosbou o pomoc na svého žáka a nástupce ve vedení pražské mordparty Ríšu Tesárka, ale protože se za svou opožděnou žárlivost styděl, oslovil raději mladého ajťáka ze sousedního domu.

„Myslíte, pane Bukáčku, že byste mi mohl zjistit jméno a adresu člověka, kterej mi posílá anonymní maily?“ zeptal se mladého souseda.

„A jakou má jeho mailová adresa doménu?“ zeptal se soused ajťák.

„Co tím myslíte?“

„Kdo je poskytovatel. Co ma za zavináčem? Seznam, gmail, nebo něco jinýho?“

„Seznam tečka cé zet.“

„Jasně,“ zasmál se ajťák. „Seznam - najdu tam, co neznám! To by měla bejt brnkačka. Záleží ovšem na tom, jaký má heslo a jak často svůj účet využívá. Běžnej ajťák by do toho možná nešel, ale máte štěstí, že já jsem spíš hacker. Když člověk ví jak na to, tak dokáže vystopovat i počítač, ze kterýho se píše a hacknout ho. Teď jedu do práce, ale napište mi tu adresu na kousek papíru a hodte mi to do schránky. A připište svý telefonní číslo. Já vám zavolám, až budu něco vědět.“

„Super,“ řekl exkomisař.

Doma našel svou málokdy používanou vizitku, na které se pod jeho jménem stkvěla nejen slova odborný konzultant Policie České republiky, ale i požadované údaje a šel ji hodit do schránky, na níž stálo: Pavel Bukáček, IT specialista.

Už následujícího dne večer mu zazvonil v kapse mobil a když přijal volání z neznámého čísla, ozvalo se z telefonu: „Zdravím! Tady Bukáček. Máte to hotový.“

„Skvělý. Tak jak, komu ta adresa patří?“

„No, já bych to do telefonu nerad říkal. Nechcete přijít na kafe? Anebo můžu přijít já k vám.“ Exkomisaře jeho návrh zarazil, ale vybral si rychle: „Tak já zajduu k vám, jestli nebudu rušit.“

„Není koho. Jsem slaměnej vdovec. Manželka je s malým v dětský léčebně.“

„Dobře. Budu u vás do deseti minut.“

Zazvonil na zvonek u branky, ohlásil se do mikrofону, a za chvíli byl uvnitř.

Astronomicky už sice bylo jaro, ale rtuť teploměru na domě se krčila jen kousek nad nulou. Exkomisař proto uvítal, že v přízemním obývacím pokoji hoří v krbu pár březových polen.

Karel Houdek dával ohni přednost před televizí. A neodmítl ani panáka irské whisky.

„Na zdraví!“ řekl a přitukl si s nečekaně pohostinným IT specialistou. „A někdy na revanš u mě! Já jsem sám skoro pořád, protože jsem šťastně rozvedenej.“

„Já vím,“ řekl ajťák a v jeho hlase se ozvalo něco mezi soucitem a závistí.

„Vy to víte?“ zeptal se exkomisař trochu škrobeně. „A odkud? Vždyť mě tady skoro nikdo nezná.“

„Možná. Ale já toho už o vás vím celkem dost.“

„Neříkejte. A odkud?“

„Z netu. Tu adresu totiž podle všeho občas užívá vaše bejvalá manželka.“

„Děláte si ze mě kozy?“

„To bych si nedovolil,“ řekl ajťák Bukáček. „Už proto ne, že teď vím, s kým mám tu čest. Proto jste mi přece hodil do schránky tu svou vizitku, ne? Aby mi došlo, že máte u policie určitě pořád dost známých, na který jste se moh klidně obrátit. Ale vy jste se obrátil na mě. Zřejmě nestojíte o to, aby o tom vaši známí věděli. A já zase nestojím o žádný zbytečný potíže. Proto jsem o tom s váma nechtěl mluvit po telefonu.“

Karel Houdek mlčel a koukal se do plamenů v krbu. Tancovaly tam jak striptérky u tyče.

„Ale co je to za nesmysl?“ zeptal se po chvíli. „Proč by mi má bejvalá žena psala takový maily? Navíc z tak dementní adresy?“

„Na to si budete muset odpovědět sám. Konec konců, je to vaše profese, ne? Já vám můžu poskytnout jenom vodítko.“

„A jaký?“

„Takový, že jsem k tomu dospěl ze dvou důvodů. Zaprvé se ta adresa občas používá na jejím notebooku, ale ne vždycky. Čas od času se z ní píše z jedné internetové kavárny v Plzni. A za druhý ji používá někdo, kdo diskutuje na Novinkách cé zet. Tam se musí člověk uvádět jméno a místo, který uvedl při registraci. A podmínkou registrace je uvedení poštovní adresy, na kterou se pak posílá ověřovací dopis. Když někdo uvede falešný jméno nebo adresu, tak dotyčným registraci nedaj. Jenže ono stačí připsat si na schránku falešný jméno a po čase ho zase odstranit a můžete klidně diskutovat anonymně, respektive pod krycím jménem.“ Exkomisař se podrbl na hlavě: „Teď jsem z toho jelen. Chcete tím říct, že tu adresu užívá při psaní mailů z počítače můj bejvalky nějaký anonym?“

„Možný by to bylo. Já našel na Novinkách diskutéra, kterej si říká Moric Marty z Plzně a má mailovou adresu moriartysparty.zavinac.seznam.cz. Zkoušel jsem najít někoho takovýho i na facebooku, jenže tam jsem bohužel neuspěl.“

„Ale jak by se někdo cizí dostal na počítač můj bejvaly ženy?“

„A jsme zase u toho. To už si musíte zjistit sám. Mým revírem jsou compy a sítě.“

„Slovo kompa znamená na Slovensku přívaz,“ namítl exkomisař.

„Kompa s ká a na Slovensku ano, ale já mluvím o compech s cé na začátku. A tak se dnes běžně říká computerům, kterejm se u nás kdysi bůhvíproč říkalo počítače.“

Po dvou dnech usilovného přemýšlení a zvažování všech pro a proti odložil exkomisař falešnou hrdost a zavolal svému někdejšímu zástupci a pozdějšímu nástupci komisaři Richardu Tesárkovi a všechno mu vyklopil. Říša Tesárek byl pro prověření, koho z delikventů, na jejichž odhalení, zatčení a usvědčení se Karel Houdek v minulosti podílel, bylo v poslední době propuštěno nejen z Borů – protože název věznice mohl být úmyslně zaměněný – ale i z jiných nápravných zařízení, ve kterých trávili svůj zasloužený odpočinek pachatelé vražd a pokusů o ně, zatímco exkomisař se přikláněl spíš k hlídání plzeňského bytu Kláry Houdkové v době její nepřítomnosti.

„To by nešlo, Karle,“ řekl Říša Tesárek, „a ty to dobře víš. Plzeň není Praha. Já tam nikoho hlídat Klářin kvartýr poslat nemůžu a kdybych to chtěl jako kolegiální výpomoc po Plzeňákách, Klára by se nám asi poděkovala. Co kdyby ses tam vypravil sám pod záminkou, že se jedeš podívat na synka? A kdyby snad něco nevyšlo, budu tě krejt.“

Nakonec se dohodli, že udělají hned dvě věci: Říšovi lidé prověří případné propuštěné kriminálníky, kteří by mohli mít na Houdka těžký srdce, a exkomisař zajede do Plzně.

„Aspoň si uděláš vejlet,“ uzavřel debatu komisař Tesárek.

Klára Houdková měla z příjezdu svého exmanžela nečekanou radost. Jejich syn Kája, postpuberták, který trval na tom, aby se mu říkalo Čarlí, si totiž zlomil při fotbale nohu, měl na ní sádku a nesměl na ni šlapat.

„Nadarmo se neříká, že všechno zlý je pro něco dobrý,“ zauvažovala nahlas. „Aspoň se trochu užijete a já nebudu v práci tak nervozní, co se děje doma. Spát budeš s Kájou na rozkládacím gauči.“

Houdkův syn z otcovy návštěvy už tak nadšený nebyl. Ale neprotestoval. Jen trochu svažil čelo, když se exkomisař své exmanželky zeptal, jestli by mohl na počítač.

„Jasně,“ řekla Klára, „proč ne? Já mám laptop ve svém pokoji na psacím stole a Čarlí má ten svůj treť v posteli, protože na něm celý dny hraje počítačové hry.“

„Takže můžu jít do tvýho pokoje na tvůj notebook?“

„Neptaj se mě na takový blbosti,“ řekla Klára nepatrně podrážděným tónem. „To, že jsme rozvedení, přece neznamená, že jsme si úplně cizí. Nebo snad jo?“

„To musíš vědět ty. Ty ses chtěla rozvíst, ne já. Pro mě nebudeš cizí nikdy.“

„Aha,“ řekla překvapeně. „Já slyšela něco jiného.“

„A co jako?“

„Že už máš nějakou novou přítelkyni.“

„To na věci nic nemění.“

„Takže máš?“

„Občas se vídám s jednou zdravotní sestrou. A nejen v ordinaci. Copak ty nikoho nemáš?“

„Sem tam si s někým vyjdu, když nemám službu. Kája o mou společnost už nestojí. Ale domů si nikoho nevodím, pokud ti jde o tohle. Takže můžeš být v klidu, k žádný nežádoucí konfrontaci tu dojít nemůže.“

Na druhý den po příjezdu Karel Houdek posnídal se svým lehce nesnesitelným protože postpubertálním synem, načež si zalezl do Klářina pokoje, zavřel za sebou dveře a otevřel její počítač. Přes firefox (lišky bývají dobrými stopaři) si otevřel seznam a pak rubriku s hlavičkou Email. Kliknul na řádek Jméno a nápověda mu nabídla hned tři adresy:

karelhoudekjr@seznam.cz, klara.houdkova@seznam.cz, charliehoudini@seznam.cz a clariskaH@gmail.cz. Ty první dvě znal z minulosti, třetí a čtvrtou ne, ty byly podle všeho založeny později, ale ty ho nezajímaly. Exkomisaře zajímala adresa, kterou mu nápověda nenabídla. Což ovšem nic neznamenalo, dobře věděl, že elektronická suflérka napovídá jen adresy často používané. Začal tedy psát „moriar...“ a hned po prvních písmenech se na monitoru objevila adresa, ze které měl už nějaký ten pátek těžké spaní. A protože heslo k ní mu Pavel Bukáček poskytl spolu s opovrhlivým dovětkem, že prolomit ho by dokázalo i malé dítě, vyfukal do příslušného řádku „serlokuvkonec2018“. A v tu ránu měl před očima hezky pohromadě všechny maily, které mu za poslední dva měsíce z dané adresy přišly.

V první chvíli mu zatrnulo. Že by ty maily přece jen psala Klára? Bylo by vůbec možné, aby se před ním dokázala tak přetvařovat? Ale vzápětí se za svou profesionální podezřivost okřikl: Hrabe ti, ty starej blázne? Proč by to proboha dělala? Vždyť je evidentně v pohodě! Tohle bude mnohem sofistikovanější záležitost než nějaká opožděná žárlivost či uražená ješitnost. Ale hlavně – proč by některé maily z téhle adresy chodila psát a odesílat do internetové kavárny?!

A tak zavřel krám s anonymním epistolárním brakem a šel si do kuchyně uvařit kafe. A protože při hledání kávy narazil i na rum, uvařil si vylepšeného českého turka, kterému se kdysi říkávalo černá s šutrem.

Zrovna si ho sladil sacharinem, protože cukr mu zakázali doktoři, když uslyšel z předsíně zvuk odemykaných dveří. Že by se Klára nečekaně vracela domů? Že by nějaká přepadovka? Kontrola, co tu vlastně dělá? Ale dříve než stačil své úvahy rozvinout, objevila se ve dveřích kuchyně asi tak pětatřicetiletá zrzka s dlouhými vlnitými vlasy a ještě delšíma a vlnitějšíma nohama.

Těžko říct, kdo z nich byl překvapenější, ale rychleji se vzpamatovala ona.

„Co vy tady?“ zeptala se a o krok couvla. „Kdo vy?“

Ukrajinka, blesko exkomisaři hlavou. Nebo Ruska.

„Houdek, jméno mé,“ řekl a vstal ze židle. „Jsem bývalý manžel Kláry Houdkové. A kdo jste vy?“

„Já? Světlana Semečenko. Já tady pani trochu pomáhám. Normalně chodím v pátek. Ale pani Klára mi řekla, abych se teď, když malčik doma, stavila každý den. Jestli on něco nepotržebuje.“

„Aha. Asi mi to zapoměla říct a vám taky. Přijel jsem včera, takže kdyby syn něco potřeboval...”

Ale nestačil doříct, co chtěl, protože dveře Kájova pokoje se otevřely a do kuchyně vhopkal o berlích a po jedné noze Čarlí. Zářil jako měsíc v úplňku.

„Ahoj, Sweety!” zavrkal. „To je fajn, že jsi tady. Já bych kouřil, až bych plakal, ale došly mi cigá.”

„Já dneska taky nemám,” řekla Světlana řečená Sweety a nejistě zašilhala po vetřelci, z jehož šálku se linula nejen vůně kávy, ale i nezaměnitelné rumové aroma.

„A neskočila bys pro krabičku do hospody na rohu? Dal bych ti na ně!”

„Ty nemusíš mi dávat nic. Já mám peníze. Ale ty bys kouřit neměl. Jsi na to ještě moc mladý!”

Karla Houdka napadlo, na co všechno je Čarlí ještě moc mladý a co všechno mu asi tak ta ukrajinská lištička poskytuje. Na jednu stranu pocítil otcovskou hrdost na to, že jeho syn má správné instinkty, ale na druhou stranu měl co dělat, aby tomu všemu dokázal přihlížet bez protestů. Ale zvládl a dokonce se vzmožil i na to, že řekl: „Víte co, vy dva? Já do té hospody zajdu sám. Potřebuju si trochu protáhnout kostru. Dám si tam od cesty jednu nebo dvě točený plzně a pak vám přinesu jedny marlbora. Doufám že to tady beze mě a bez cigaret tu chvíli vydržíte.”

Zamířil do předsíně, ale koutkem oka zaregistroval bleskovou výměnu pohledů mezi synkem a zrzavou samaritánkou.

„Jestli se ti tati, chce,” řekl Kája alias Čarlí, „tak by to bylo super.”

„Ale nevychladne vám vaše káva?” starala se zrzavá lištička. „Nechcete si ji nejdrživ vypít?”

„Klidně ji někdo vypijte za mě! Já se jí ještě ani nedotkl. A můžete si k ní přidělat druhou. Kde je kafe a rum, víte jistě oba. Já si dám radši pivo.”

Když se – pro jistotu až za hodinu - vrátil, povšiml si, že v odkapávači u dřezu jsou dva umyté šálky, Sweety má trochu zvlhlé vlasy, jako kdyby se sprchovala a v rychlosti fénovala, a že z Čarlího tryská energie jako při sluneční erupci.

„Můžeš mluvit, Karle?” ozval se z Houdkova mobilu o tři dny později hlas Říši Tesárka.

„Jak se to vezme,” odpověděl. „Ale ty klidně hovoř, jsem jedno ucho!”

„Chvíli to trvalo, propuštěnejch darebáků je hafo, ale teď už asi jméno toho dobráka, co mu leží na srdci tvý otcovství, známe.”

„Neříkej! No tak povídej, nenech se prosit!”

„Moh by to bejt nějakej doktor Koriandr, kterej dostal před patnácti lety - a to i tvou zásluhou – patnáct let za vraždu svý milenky a kterýho naše humánní a korektní spravedlnost pustila před pár měsíci za dobrý chování na svobodu.”

„Ale ne!” řekl exkomisař Houdek.

„Ale jo!” řekl komisař Tesárek. „Jenže to není všechno. On opravdu seděl na Borech a po svém propuštění se usalašil v Plzni. Dokonce se tam přihlásil na plzeňský práva. Takže bych byl na tvým místě hodně opatrněj! Je to ukázkovej magor, i když úřadně uznanej za svéprávnýho. Možná ještě neví, že mu teď pytláčíš v revíru, ale co není, může bejt.”

„Díky za varování,” řekl exkomisař. „Stejně nemám v úmyslu zdržovat se tu nějak zbytečně dlouho.”

„No, v každým případě jsme ten tvůj případ vzali za svůj, vedeme tě jako osobu ohroženou nejen stalkingem, ale dost možná i fyzickou likvidací a požádali jsme plzeňský kolegy o diskrétní spolupráci. Slíbili nám, že tvou exmanželku z toho vynechají, aby se zbytečně nevyděsila.”

„Fajn, Říšo, to nemá chybu. Ten doktůrek, co by chtěl bejt doktor na druhou, si evidentně myslí, jak je chytřej, ale je není. Už proti němu máme důkazů, že nebude věřit svejm očím.“

Karel Houdek junior, který si stěžoval, že už mu to doma leze krkem a že z toho začíná mít ponorkovou nemoc, což je prý horší než zlomená noha, se toho večera odbelhal o svých francouzských holích na údajnou oslavu narozenin spolužáka ze sousedství, zatímco Klára, která měla za sebou noční službu a přes den ntoho moc nenaspala, zalezla do postele hned po televizních novinách. Karel Houdek se rozhodl, že s ní bude solidární. Vypnul televizi a rozvalil se v Kájově pokoji na rozloženém gauči. Asi po třech hodinách se však probudil, protože se mu chtělo na záchod a navíc měl žízeň. Právě když spustil nohy z gauče, uslyšel z předsíně zvuk klíče opatrně se otáčejícího v zámku. Myšlenku, že by se takhle opatrně a ohleduplně choval jeho postpubertální syn, okamžitě zavrhl. A stejně tak možnost, že by se pár minut před půlnocí vkrádala do bytu občasná pomocnice v domácnosti Světlana, aby tu poklidila. Ale kdo tedy? Že by nějaký zloděj, který vyčoroval jeho synovi z kapsy klíče a teď se krade do domněle prázdného bytu?

Exkomisař se opatrně zvedl a tiše se přikradl ke dveřím pokoje, které nechal večer pootevřené právě proto, aby slyšel vracejícího se Čarlího. Okny, na kterých nebyly stažené žaluzie, pronikalo do malého bytu pouliční světlo a ředilo v něm tmu. Díky tomu uviděl exkomisař i svým jediným okem, jak se do předsíně centimetr po centimetru otevírají dveře bytu a skrz ně opatrně vchází a pomalu, skoro jako kočka, klade na plovoucí podlahu nejprve jednu a pak i druhou nohu postava v černých kalhotách a bundě, s černou punčochou na hlavě a s pistolí v pravé ruce.

Karel Houdek byl přesvědčený, že vetřelec jde po něm, a protože sám žádnou zbraň neměl, couvl od pootevřených dveří pokoje a rychle se pokusil svým zdravým okem najít v šeru něco, čím by se mohl bránit. Jeho pohled padl na orientální vázu, která stála na peřině. Mohla měřit o něco víc než mírová štika, tedy pár centimetrů přes půl metru, byla z tepané mosazi a hrdlo měla úzké jako labuť. Akorát tak do ruky. Ale sotva že ji uchopil, zahlédl černý stín, který dveře jeho, respektive Kájova pokoje minul a zamířil ke dveřím Klářiny ložnice. Zvedl těžkou mosaznou vázu nad hlavu jako kyj a skočil zpátky ke dveřím.

Jenže dřív než je stačil trhnutím otevřít dokořán, ozval se z předsíně dusot dvou párů nohou a ženský křik: „Policie! Odhodte zbraň!“

Vetřelec se otočil, ale místo aby pistolí odhodil, zvedl ji proti dvojici genderově vyvážených policajtů v civilu. Vystřelil však už nestihl. Zazněla rána jako zápráskání bičem, načež svou zbraň upustil a pomalu se sesunul na kolena jako slon v cirkusové manéži.

Vzápětí se za ním otevřely dveře ložnice a v nich se objevila Klára v bílé noční košili, s rozčuchanými vlasy kolem hlavy a nechápavě vytřeštěnými očima.

Po svém návratu do Nupak a Prahy se Karel Houdek ze všeho nejdřív sešel s komisařem Tesárkem.

„Tak ten Moriarty už zase sedí,“ řekl komisař s dobře slyšitelným uspokojením. „Vlastně leží. Ve vězeňský nemocnici, kam ho převezli, když mu v normálním špitálu ošetřili čistej průstřel pravý ruky, kterej mu způsobila ta plzeňská policajtko. Zatím je to sice jen v rámci vyšetřovací vazby, ale pevně doufám, že mu soud brzy zajistí nějaký dlouhodobější ubytování. Třeba na Mírově. Z Mírova se dostal ven jen ten pochybněj, i když fyzicky zdatnej a něktejma lidma milovanej Kájínek. Ale na to náš doktor nemá.“

„Taky doufám,“ řekl exkomisař. „Protože chybělo málo a ten šmejda Kláru dostal.“

„To těžko, protože měl už pár dní naše plzeňský kolegy v zádech. Proto taky byli na místě včas. Akorát že netušili, že má klíče od bytu. Ale i kdyby byl za sebou zavřel dveře, tak by je okamžitě vyrazili.“

„Takže celá ta komedie s těmi maily měla jedinej cíl – vyrobit mi motiv, abych byl podezřelej já?“

„Přesně tak. Sehnal si na inzerát tu Ukrajinku, nechal ji u sebe grátis bydlet a nasliboval jí společnou budoucnost, aby mu zobala z ruky, na počítači vyrobil jejím jménem letáček s tak výhodnou nabídkou občasný výpomoci v domácnosti, jaká se prostě neodmítá, a hodil ho Kláře do schránky. A ta nejen že zabrala, ale doslova to spolkla i s navijákem. Tý holce dala klíče od bytu, takže k nim měl přístup i on. A tím pádem i ke Klářinu počítači. Toho, že jsi k nim nečekaně přijel na návštěvu, náš domnělej génius zločinu pohotově využil. Akorát že musel svý plány trochu urychlit. Semečenkový, která mu řekla, že váš mladej je na tom už líp, takže jde večer na nějakej mejdan, vzal z kabelky už po několikátý klíče od Klářina bytu – údajně vždycky bez jejího vědomí – a když usnula, vyrazil na místo činu. Jenomže netušil, že má v patách dva stíny.“

„Zaplat' pámbu za ně!“ řekl exkomisař procítěně a zvedl půllitr s prazdrojem všech piv. „Takže na zdraví dvounohejch stínů a jejich přesný mušky! Konec konců, jak říká klasik: Co je to štěstí? Muška jenom zlatá!“

Tajemství černého mstitele

Tak a je to za mnou, všechno jsem to zvládla a nebylo to ani tak hrozné, jak jsem si původně myslela. Stačilo vymyslet plán, držet se ho a neustoupit ani o krok. Dokázala jsem si zachovat chladnou hlavu, udržet nervy na uzdě a úspěch se dostavil. Samozřejmě jsem taky riskovala, ale nakonec mně hodně přálo štěstí, odvážnému totiž štěstí přeje a to se mi potvrdilo na sto procent.

Zabila jsem svého manžela, tedy vlastně jsem ho úkladně zavraždila, abych se vyjádřila přesně. Od jeho smrti uplynul rok a kousek a na mě nepadl ani stín podezření. No, vlastně ten vyšetřovatel, myslím, že se jmenoval Ludvík Možný, mě určitě podezříval, hloupý nebyl, i když vypadal jako neškodný páprda. Neměl ale proti mně jediný důkaz, takže se celý případ uzavřel jako nešťastná náhoda. Teď je ze mě bohatá vdova, dokonce velmi bohatá, a mám celý život před sebou. Záleží jenom na mně, jak s ním naložím, a já už mám plno plánů, to je jasné.

Sem, do manželovy, tedy teď už vlastně mojí chaty, ukryté uprostřed křivoklátských lesů, jsem dnes přijela bilancovat. Sedím na terase před chatou, popírám velmi drahý a velmi kvalitní koňak, protože můj ubohý zesnulý manžel by ani jiný nepil, na kvalitu si on vždycky potrpěl, a sepisuji tento elaborát.

Píšu ho čistě pro sebe a moc dobře vím, že ho nikdo jiný nikdy nebude číst, protože zítra ráno, až zatopím v krbu, ho spálím, aby po něm nezůstala ani památka. O tom, co se stalo, nesmím do smrti smrtících s nikým promluvit, je to tajemství, které si musím vzít s sebou do hrobu. Toto je moje jediná a taky poslední možnost, jak se někomu, vlastně něčemu, tedy papíru, svěřit, popsat, jak se všechno odehrálo, pak to v sobě navždy uzavřít a už se k tomu nikdy nevracet. Mám totiž takovou divnou, možná trochu morbidní potřebu, pochubit se svým úspěchem a zamyslet se nad tím, co jsem dokázala.

Zvláštní je, že vůbec nemám výčitky svědomí nebo něco podobného, jak se o tom píše v knihách. Tohle to mě naštěstí úplně minulo, všechno, co se stalo, mi připadá naprosto přirozené, skoro normální. A to je právě to zvláštní, protože někoho zavraždit, tak úplně normální není.

Já jsem svého manžela původně zabít nechtěla, dokonce jsem si ho vzala proto, abych se o něho vzorně starala, ale nakonec to tak nějak vyplynulo ze situace. To se ví, taková chudá, obyčejná holka, jako jsem já, se o sebe musí umět sama postarat, jinak to zkrátka nejde. A tak jsem se o sebe postarala.

Jako chudý sirotek jsem to v životě neměla lehké. Rodiče mi umřeli zrovna, když jsem končila základu a udělala zkoušku na zdravotní školu. Já jsem na zdravotku jít nechtěla, to byl mámin sen, mít doma zdravotní sestřičku, a nakonec se jí podařilo mě přemluvit.

Rodiče jeli na dovolenou a já jsem měla jet s nimi, jenže v té době se mnou cloumala puberta a postavila jsem si hlavu, že nikam nepojedu. A tak naši jeli sami. Na dálnici do nich vrazil nákladák, řidič byl opilý a nezvládl řízení, oba byli na místě mrtví. Pokud vím, tak ten řidič vyvázl jen s lehkým zraněním, pár let si odseděl a vůbec bych se nedivila, kdyby už zase řídil nákladák. Tato tragédie ovlivnila můj další život.

Odstěhovala jsem se z vesnice do Prahy k tetě, mámině sestře. Teta byla docela hodná, ale v té době už hodně nemocná, nemohla pracovat, a tak jsme se protloukaly, jak se dalo. Když jsem byla ve druháku, teta umřela a já jsem zůstala úplně sama. Teta měla dluhy, které se musely zaplatit a státní byt s vysokým nájemným.

Přestala jsem studovat, začala pracovat v nemocnici jako pomocná síla a po večerech jsem si dálkově dodělávala školu. Bylo to moc těžké období, vrchní sestra, která mě nemá ráda, mi

to dávala sežrat a pořád mě sekýrovala. Ale dokázala jsem to, nakonec jsem odmaturovala a dál pracovala v nemocnici, ale už jako kvalifikovaná sestra. Práce mě docela bavila a vrchní se po mně přestala vozit.

No a v nemocnici jsem poznala svého budoucího manžela, který se u nás na oddělení zotavoval ze svého, v pořadí už třetího, infarktu. Byl starý, nemocný, osamělý a hlavně hodně bohatý. Pro mě dokonalá kombinace, která mi mohla zajistit skvělou budoucnost.

A tak jsem ho, tak říkajíc, klofla, ostatně nebylo to nic těžkého. Jsem mladá, docela pohledná a udělat ze sebe hodnou, starostlivou puťku nebyl žádný velký problém. Zpočátku jsem opravdu chtěla se o manžela vzorně starat, trpělivě čekat, až umře a mně jeho tučný majeteček spadne do klína. Pak se to ale všechno nějak zamotalo. Manžel se nechoval zrovna jako trpělivý pacient, pořád mě honil a komandoval, a když jsem někam šla, dělal žárlivé scény. Nejhorší ale bylo, že se z něj vyklubal hrozný lakomec, pořád kontroloval, za co utrácím, a vyčítal mně každou korunu.

V té době se u nás v nemocnici objevil mladý, moc hezký doktor, Pavel Hradecký, a já jsem se do něho bláznivě zamilovala. Naznačil mi, že má nějaké finanční problémy a nutně potřebuje peníze. A tak jsem je vybrala z našeho společného konta a dala mu je. Když to manžel zjistil, udělal hroznou scénu, pak už to šlo s naším manželstvím rychle z kopce.

Netrvalo dlouho a já se rozhodla, že manžela zabiju, najednou mi to připadalo jako jediné východisko. Veškerý majetek mi spadne do klína a já budu zase volná. Vše jsem naplánovala tak, aby manželova smrt vypadala jako nešťastná náhoda a doufala, že to vyjde. A ono to skutečně vyšlo, dokonce líp, než jsem čekala.

Manžela jsem otráвила muchomůrkou zelenou. To je totiž pěkně zákeřná houba, obsahuje jed, který vám úplně zničí játra. Já, jako holka z vesnice, se v houbách vyznám, s tátou jsme do lesa chodili často, a tak najít muchomůrku zelenou pro mě nebylo těžké. A pak jsem ji přidala do polévky. Samozřejmě jsem hodně riskovala, ale to už jsem, myslím, říkala. Musela jsem se taky otrávit, tedy přiotrávit, to je jasné, jinak by na nešťastnou náhodu nikdo nespočil.

Šla jsem na to pěkně od lesa, a to doslova. Nejdřív jsem asi měsíc dávala manželovi o polovinu menší dávku léků na srdce, než měl brát. Ničeho si nevšiml, protože jako zdravotní sestře mně naprosto důvěřoval a poctivě polykal to, co jsem mu dala. Také jsem přestala vařit dietní jídla, jaká se mají vařit při nemocech srdce, a začala jsem přidávat hodně tuku. Nebyla jsem si jistá, jestli to bude mít nějaký efekt, ale za pokus člověk nic nedá. Stejně to asi nějaký efekt mělo, když všechno dopadlo tak dobře, tedy myslím pro mě.

No a pak jsem manžela pořádně rozrušila, to bylo taky snadné. Naznačila jsem mu, že se od něho chystám odejít. Byla to pro něho rána, kterou nečekal, a pěkně ho to sebralo. Byl bledý jako smrt a několikrát se chytil za srdce. Už jsem pomalu začínala doufat, že dostane na místě infarkt a vše se vyřeší naráz, ale zase takové štěstí mě nepotkalo, musela jsem pokračovat dál.

Naoko jsem se s manželem smířila, ale pořád jsem ho nechávala v nejistotě ohledně mého odchodu. Na víkend jsme odjeli na chatu, přesně na tu, kde teď sedím na terase a píšu, jak to všechno bylo. No a tady jsem začala uskutečňovat hlavní část mého plánu.

Na chatu jsme přijeli v pátek a já jsem se šla sama projít, protože manželovi nebylo moc dobře. To se mně samozřejmě hodilo, abych si mohla v klidu najít muchomůrku zelenou, což se mi taky snadno podařilo. Vše probíhalo hladce, jen mě trochu zarazilo, že v lese pobíhal černý pes, který neměl obojek ani náhubek, a pořád šel za mnou, jakoby mě sledoval. Byl to moc hezký pes, urostlý a silný a vůbec nevypadal zanedbaně. Asi se někde zatoulal a hledal svého pána.

Druhý den dopoledne se mi podařilo manžela přemluvit, aby šel se mnou na houby. Moc se mu nechtělo, ale namluvila jsem mu, že mu procházka udělá dobře, a tak nakonec šel. Vzali jsme si košík a vyrazili do lesa. V lese bylo krásně, ptáci zpívali o sto šest a slunce příjemně hřálo. Docela bych si tu procházku užívala, kdybych nemusela myslet na to, co se chystám udělat.

Našli jsme pár hub a pomalu se vraceli domů. Na zpáteční cestě jsme potkali nějaký starší manželský pár, který se taky vydal do lesa na houby. To mně pak při vyšetřování dost pomohlo, když ti lidé dosvědčili, že nás v lese potkali s košíkem hub, a potvrdili tak moji výpověď. Také jsme zase zahlédli toho černého psa, který proběhl kolem nás a rychle zmizel mezi stromy, připadalo mně to trochu divné, ale měla jsem jiné starosti, a tak jsem to pustila z hlavy.

Když jsme se vrátili na chatu, manželovi nebylo dobře, což mně samozřejmě hrálo do karet. Prášky, které měl manžel brát na srdce, jsem jako zapomněla doma, ale nevzala jsem je schválně, byla to součást mého plánu. Manžela jsem ujistila, že to nevádí, když si prášky přes víkend nevezme, i když moc dobře vím, že se ty prášky musí pravidelně užívat a jakékoliv přerušení není dobré. Manžel mi ale důvěřoval a takovou prkotinou se vůbec nezabýval, sedl si do křesla a odpočíval.

Já jsem se pustila do vaření houbové polévky, která měla mého manžela zabít a já jsem měla její konzumaci přežít bez větší újmy. To se snadno řekne, ale mnohem hůř uskuteční. Musela jsem nás oba přiotrávit a doufat, že manžela zradí jeho nemocné srdce, a ono se to tak doopravdy stalo, to bylo pro mě velké štěstí. Vlastně jsem ani tolik neriskovala, protože kdyby manžel neumřel, všechno by vypadalo jako nešťastná náhoda a otrava houbami by mu na zdraví rozhodně nepřidala. Já bych pak buď mohla v klidu čekat na manželovu smrt, nebo se pokusit o něco jiného.

Té polévky jsem snědla jenom trochu, zato manželovi jsem dala plný talíř. Polévka mu moc chutnala a snědl ji do poslední kapky. Jíst polévku, o které víte, že je otrávená, je dost zvláštní pocit, ale s trochou sebezapření se to dá překonat. Udělala jsem ostatně několik bezpečnostních opatření.

Po obědě jsem vypila minerálku a pak ještě několik sklenic hodně slané vody, což má zmírnit následky otravy a vyvolat zvracení. Manželovi jsem naopak nalila víno, protože alkohol průběh otravy urychlí, aspoň tak jsem se to dočetla na internetu a doufala, že to bude fungovat. A ono to skutečně fungovalo, za pár hodin se nám oběma udělalo hrozně špatně a já jsem začala zvracet. Na nic jsem nečekala a zavolala sanitku, která nás okamžitě odvezla do nemocnice s podezřením na otravu houbami.

Vypumpovali nám žaludek a já jsem šla za dva dny domů v pořádku a bez jakýchkoliv následků. Manžel za tři dny v nemocnici zemřel, zradilo ho jeho nemocné srdce, jak jsem předpokládala a tajně doufala. Můj poněkud riskantní plán vyšel do puntíku.

Po manželově smrti sice proběhlo vyšetřování, musela jsem jít na policii, kde se mnou sepsali protokol a vše uzavřeli jako nešťastnou náhodu. U výsledku byla i vrchní sestra od nás z nemocnice, ta, co mě dřív neměla moc ráda. Vyšetřovatele ale ujistila, že jsem velmi pracovitá a spolehlivá sestřička, se svým manželem že jsem vycházela dobře a že vůbec nepochybuje, že jsem se o něho vzorně starala. Samotnou mě překvapilo, jak hezky o mně mluvila, a tomu vyšetřovateli to vzalo vítr z plachet.

Celý rok po manželově smrti jsem se chovala vzorně a vyřizovala všechny záležitosti ohledně pozůstalosti. Moc jsem neutrácela, nikam nechodila, a dokonce jsem se přestala stýkat s tím hezkým, mladým doktorem, abych nevzbudila podezření, kdyby mě náhodou někdo sledoval. Ten doktor si mezitím našel jinou sestřičku, ale mně to nevádí, já si teď můžu vybírat a

snadno si najdu někoho lepšího. Mám krásný, prostorný byt na okraji Prahy, chatu v křivoklátských lesích a ještě pěkně kulaťoučkou sumičku na kontě, co víc si přát.

No a teď po roce, který jsem si určila k truchlení jako nešťastná vdova, jsem opět zavítala na místo, kde se to všechno odehrálo. Pachatel se vrací na místo činu a tak jsem se vrátila. Chata je pěkná, bude se mi tady moc líbit, jen to bude chtít nějaké opravy. No co, peněz mám dost, šetřit nebudu a zařídím se tady podle svého.

Tak jsem všechno sepsala, teď si to po sobě přečtu, uložím hluboko do paměti, papír si dám na noc pod polštář a ráno ho spálám. Do ohně hodím i nějaké fotky, dopisy a dokumenty a zničím i to poslední pouto s mým minulým životem, abych mohla začít znova od začátku.

Koňak jsem dopila a budu se muset přesunout do chaty, venku už začíná být chladno, zvedá se vítr a vypadá to na bouřku. Snad se tady nebudu sama v noci bát.

Tu noc se přihnala velmi silná bouřka. Blesky protínaly oblohu jako zářící meče a hromy burácely, až zaléhalo v uších. Romanu Pavlatovou, která spala sama v chatě ukryté v hloubi lesů, bouřka nevzbudila, spala příliš tvrdě. Vzbudil ji až podivný šramot, který se ozýval zvenku. Bylo to krátce po půlnoci, v době, kdy už bouřka pomalu ustávala.

Romana se posadila na posteli, rozespale mžourala do tmy a poslouchala. Šramot nepřestával, naopak, byl stále hlasitější. Někdo škrábal na dveře. Romana, která nebyla nijak bojácná, náhle dostala strach. Ke škrábání se přidalo slabé zakňučení a po něm následovalo táhlé, hluboké vytí.

Romana sebrala odvahu, slezla z postele a bosky se šourala ke vchodovým dveřím. Opatrně pootevřela a to, co uviděla za dveřmi, jí vyrazilo dech. Stál tam velký, silný, černý pes, celý promočený a vytrvale kňučel. Romana si oddychla, toho psa už přece v lese několikrát zahlédla. „Ty jsi mě vyděsil, kamaráde, málem jsem z tebe měla smrt,“ řekla Romana a postrčila psa dovnitř. „Takový liják a ty se touláš v noci po lese, to nemáš žádného pána?,“ divila se Romana a hladila psa po mokré srsti. Ten se v chatě začal chovat jako doma a spokojeně vrtěl ocasem.

Romana našla starý ručník, psa otřela, do misky mu napustila vodu a ze spíže vytáhla masovou konzervu. Pes se hltavě pustil do jídla, pak vypil vodu a natáhl se vedle Romaniny postele. Romana si lehla, zakryla se až po bradu, protože v chatě začínalo být chladno. Dívala se na psa, který spokojeně odpočíval, a přemýšlela. „Ten pes se vážně ztratil a nikoho nemá, to bych si ho mohla vzít s sebou do Prahy,“ uvažovala a ta myšlenka se jí začínala líbit. Romana měla psy moc ráda, vyrůstala na venkově ve velkém domě a tam pes nikdy nechyběl. Vlastně měla psy mnohem raději než lidi, na lidech jí moc nezáleželo, za to na psech ano. „Asi jsem neměla být zdravotní sestrou, ale veterinářkou, na tu bych se hodila víc,“ pomyslela si a cítila, jak se jí klíží oči. Nejlepší bude se pořádně vyspat a ráno se uvidí, pohladila Romana naposled podřimujícího psa a zavřela oči. Se psem, ležícím vedle postele, se cítila dokonale klidná a v bezpečí.

Ráno ji vzbudilo krátké naléhavé zaštěkáání. Chvilí jí trvalo, než si uvědomila, že má v chatě psa a že to, co se stalo v noci, nebyl sen, ale skutečnost. Pes stál u dveří a chtěl jít ven, naléhavě potřeboval vyvenčit. Romana ho nechtěla pustit samotného a tak se rychle oblékla a vyrazila s ním.

Po cestě si vzpomněla, že chtěla spálit nějaké papíry, ale pomyslela si, že to udělá, až se vrátí. Byla ráda, že jde se psem ven, a dokonale si to užívala. Po dešti bylo v lese ještě trochu mokro, ale vzduch krásně voněl a ptáci začínali zvolna prozpěvovat. Romana se cítila šťastná a uvolněná a tato procházka jí připadala jako dokonalý začátek nového života.

Pes kráčel poslušně vedle ní a občas pečlivě očuchal nějaké místo. Když se přiblížili k vysokému strmému srázu, pes náhle zavětřil a prudce se rozběhl dopředu, Romana vyrazil za ním. „Počkej, kam se tak ženeš, nestačí ti,“ snažila se psa chytit. A pak se to stalo, Romaně uklouzla noha po mokrému jehličí a po hlavě se zřítěla ze srázu dolů. Hlavou narazila na kámen, rozrazila si lebku a byla na místě mrtvá.

Odpoledne našli její mrtvolu nějaký turisté, kteří procházeli kolem. Upozornil je černý pes, který stál nad srázem a vytrvale štěkal. Zavolali policii a rozběhlo se vyšetřování, vše nasvědčovalo tomu, že došlo k nehodě.

Kapitán Luděk Možný pečlivě pročítal hlášení, které mu dal na stůl jeho mladý spolupracovník Radim Karvánek. Při čtení nespokojeně kroutil hlavou, a když dočetl, otřel si zpocené čelo kapesníkem a hluboce zavzdychal. To, co si přečetl, se mu vůbec nezamlouvalo. Na případ Romany Pavlatové si dobře pamatoval, byl si téměř jistý, že svého manžela zabila, ale dokázat jí to nemohl, neměl v ruce jediný důkaz.

A teď po roce je Romana Pavlatová mrtvá a on má plné doznání, které se našlo v její chatě. Soudní pitva neprokázala cizí zavinění, všechny šrámy a podlitiny, co se na těle našly, byly způsobeny pádem ze srázu. Vyhodnotit to jako sebevraždu se nedalo, protože z jejího doznání jasně vyplývalo, že něco takového rozhodně neměla v úmyslu, naopak, chystala se pořádně si užívat nového života.

Takovéto zapeklité případy plné otazníků neměl kapitán Možný rád. Měl rád jasné, přímočaré případy s pachatelem, který se ke všemu dobrovolně dozná, podepíše přiznání a pěkně poslušně, bez zbytečných průtahů putuje za mříže. Teď sice doznání má, ale o smrti Romany Pavlatové neví skoro nic, může si jen domýšlet, jak to asi bylo.

„Tento případ mi byl čert dlužný, a ještě k tomu teď před důchodem,“ pomyslel si Možný a znovu zhluboka vzdychl. Na důchod v poslední době myslel skoro pořád, dny, které mu zbývaly do odchodu z práce by mohl spočítat na prstech jedné ruky. Měl z toho smíšené pocity, na jedné straně se na důchod těšil, na druhé se ho obával. Jako bezdětný vdovec vedl hodně osamělý život a nedokázal si představit, jak vyplní tu spoustu volného času, která na něho čeká.

„Budu to muset zase uzavřít jako nešťastnou náhodu, ale těch náhod je v tomto případě nějak moc, vůbec se mi to nechce líbit,“ přemýšlel Možný nahlas a znovu si pročítal zprávu svého podřízeného. Najednou ho něco zaujalo.

„Ten pes to přece všechno viděl, je to očitý svědek, škoda, že neumí mluvit, kdoví, co bych se od něho všechno dozvěděl. V té chatě byl, našla se miska od žrádla a plno blátivých šlápot na podlaze. Vypadá to, že šel s tou Pavlatovou do lesa, ona uklouzla a zřítěla se ze srázu. Ano, tak by to mohlo být, ale kde se tam ten pes vlastně vzal? Jak to, že nikomu nepatří? Je to celé divné.“

Možný si zase otřel čelo kapesníkem a najednou se cítil strašně starý a unavený, vůbec se mu nechtělo nad případem dál přemýšlet. Dlouhá léta služby u policie si vybrala svoji daň. Vstal a přešel do vedlejší kanceláře, kde seděl jeho podřízený Karvánek. „Radime,“ řekl mu, „já jdu domů, není mi dobře, to bude asi tím počasím.“ Karvánek zakýval hlavou na znamení souhlasu a dál se věnoval svojí práci.

„Ty, Radime,“ vzpomněl si náhle Možný, „co se stalo s tím psem?“ „S jakým psem?“ zarazil se Karvánek a překvapeně se na Možného podíval. Vzápětí si ale uvědomil, co má Možný na mysli a pokračoval: „Aha, ty myslíš toho, co pobíhal v lese, kde našli tu Pavlatovou. Tak ten skončil v útulku, včera ho tam odvezli z veteriny. Je mně ho líto, ale co se dá dělat, to víš, já

psa mít nemůžu, vždyť jsem v práci od rána do večera. Ale teď mě napadá, ty jdeš přece do toho důchodu, to by se ti takový pes zrovna hodil.“

Možný něco neurčitého zabručel a rychle odešel z kanceláře. Nechtěl to dát před Karvánkem najevo, ale ten nápad se psem se mu zalíbil. Pes by se mu skutečně hodil, aspoň by doma nebyl pořád sám. Dlouho se nerozmýšlel a vydal se do útulku. Pes ležel odevzdaně v kotci a vypadal docela spokojeně. Možnému se moc líbil a tak podepsal nějaké papíry a psa si mohl hned odvést. Úplně zapomněl na obojek a vodítko, ale pes se k němu připojil a šel vzorně vedle něho.

Možný byl rád, že si psa vzal a najednou se mu jeho budoucí důchod začal jevit v daleko lepších barvách. „Tak pojd', kamaráde, u mě se budeš mít dobře, líp než v útulku, já se ti teď můžu věnovat od rána do večera. Jen ti musím vymyslet nějaké pěkné jméno, to bude tvrdý oříšek,“ mluvil Možný se psem jako se starým známým. a zdálo se, že pes rozumí každému jeho slovu. Pak ho poplácal po hřbetě a oba se pomalým krokem vydali domů.

Vražda na Krejcárku

Dne 11. května roku 1899, ke druhé hodině odpolední, všiml si Josef Šváb, tovární dělník vracející se z Libně na Krejcárek, že v jetelišti asi 380 kroků od strážního domku České severní dráhy leží ženščina. Usoudil, že je to nějaká opilá poběhlice. Několik místních lidí se tam proto vypravilo. Ano, ležela tam na onom místě. Když se občané přiblížili až k ní, stanuli ohromeni. Spatřili před sebou mrtvolu děvčete, tváří obrácenou k zemi, spočívající na levém boku, zkrvavenou. Odebrali se pro policejní stráž. V bezprostředním místě mrtvoly byla ušlapaná zem a odtud pak stopy vedoucí do Libně. Asi po čtvrt hodině poté přišel na místo nějaký člověk, který neustále obcházel kolem mrtvoly. Záhy na to se dostavila stráž, která místo uzavřela a setrvala v jetelišti do příchodu soudní komise. Jistá Marie Šmídová, která se na mrtvolu přišla také podívat, našla pojednou, shýbnuvší se pro kus žabince, v jeteli hodinky bez řetízku. Odevzdala je četnickému strážmistru Markovi a ten označil místo, kde byly nalezeny, hůlkou. Na místo samé přijela soudní komise, aby provedla zajištění a ohledání místa činu. Komisi řídil soudní tajemník dr. Šabata od trestního soudu, vrchní rada Morstadt, soudní lékař Slavík, přednosta bezpečnostního departmentu vládní rada Olič, vrchní komisař Vaněk, komisař Pobuda a jeho koncipista dr. Rybička. Policejní stráž a četnictvo v širokém okruhu zavřelo místo vraždy, aby přčetní zvědavci místo nepošlapali. Místo vraždy je odlehlé, nalézá se na svahu a je možné se k němu dostat z Karlína od Štrasburku směrem k Žižkovu. Bylo zjištěno, že mrtvola ležící na břiše má nohy v kolenou ohnuté. Levá noha obuta střevícem, pravá vězela jen v punčoše. Na hrdle zela hluboká přes celý krk otevřená rána. Na pravé straně krku byl vtlačen uříznutý konec prstu. V levé polovici krku byla nalezena uříznutá část druhého prstu. Živůtek dívky byl roztržen pod paží, rovněž tak roztržena byla i zástěra. Pod hlavou a krkem nalezeno tratoliště krve, Ve vzdálenosti dvou metrů nalezen druhý střevíc. Dvacet čtyři metrů od hlavy směrem ku Chmelnici nalezena bleděmodrá stužka, kterou si dávají děvčata do vlasů, o kus dál dětský obloukový celuloidový hřeben. Po komisionelním ohledání a fotografování byla mrtvola dopravena do Patologického ústavu k pitvě. Bezprostřední příčinou smrti bylo proříznutí šíjové míchy a vykrvácení. Sami soudní lékaři se přesvědčili, že ubohé děvče bylo zavražděno hrůzným a nad pomyšlením ukrutným způsobem, že takové to doposud při jiných zločinných aktech konáno nebylo. Na místě samém rozdělil přednosta bezpečnostního departmentu dvorní rada Olič úkoly a to:

„ Oni, Vaněk se svým týmem projdou kartotéky na policejním ředitelství a najdou všechno, co by se o podobném činu mohlo kde nalézt.“

„ Jistě pane vládní rado,“ přikývl vrchní komisař Vaněk.

„ A oni, Pobuda dostanou práci v terénu a zjistějí totožnost zavražděné. Je to přece v jejich karlínském distriktu.“

Komisař Pobuda by sice mohl namítnout, že místo činu, jetelové pole je již za hranicemi policejního obvodu, ale neučinil tak.

„Zítřka na poledne chci mít od nich na Prezidiu v Bartolomějské výsledky.“ Na to se obrátil jako na obrtlíku a odešel.

Komisař Pobuda se podíval na vrchního komisaře Vaňka a oběma to bylo jasné. Olič se ze všeho, tak jako vždy vyvlékl. Budou-li výsledky, slávu dostane on, v opačném případě to budou hromy a blesky. Ale to už je osud rakouskouherských úředníků. Proč neřekl rovnou přinést vraha na stříbrném podnose. Snad si nemyslí, že se mu někdo takový přihlásí sám.

Poté když byla mrtvola v truhle odvezena, soudní komise se rozešla, zůstali na jetelišti komisař Pobuda s koncipistou dr. Rybičkou sami.

„Tak co si o tom myslejí, Rybička, jak se to stalo?“ zeptal se komisař svého podřízeného koncipisty, i když sám to věděl. Koncipista Rybička byl mladý a komisař si na něm cenil mnohdy neobvyklého a výstižného úsudku.

„Tohle místo je dosti odlehlé, pane komisaři, ale podle mého mínění, to musel být nějaký úchylný vrah, perverzní zločinec, který sem na Balkán vlákal mladé děvče, aby je zneužil. Po vykonaném aktu, to aby ho nemohla prozradit, ji zabil.“

„Zabil, jistě, proč jí ale musel proříznout hrdlo takovým bestiální způsobem, že jí odřízl i konečky prstů. Nic ale nenasvědčovalo, že by jí zneužil, jak to v podobných případech bývá. Musel to být muž, nemohla to být žena? Nějaká silná žena, která se prostě chtěla tohoto děvčete zbavit. Řeknou mi, které děvče, tak mladé se nechá vylákat sem do těchto pustých míst?“

„To maj pravdu, pane komisaři, i když mě připadá reálnější ten první případ,“ dodal koncipista. Nikdo z místních, co se zde zvědavě shlukli, jí nezná a nikdy předtím neviděl. Což jí nikdo neviděl přicházet?

„Třeba to stalo po setmění či v noci a tohle místo je opuštěné.“

„Oni teď, pane koncipisto, musí zjistit, o koho se vlastně jedná.“

„Třeba se bude jednat o osobu pohřešovanou. Já bych se, pane komisaři, pokud dovoluji, já bych se, pro jistotu, do hlášení podíval,“ namítl koncipista Rybička

* * *

Na poledne se koncipista Rybička vrátil z policejního ředitelství v Bartolomějské

„Ono to nebylo až tak obtížné, pane komisaři. To by nevěřili, kolik se v Praze a na předměstí do týdne zmizí osob. Ale v tomhle seznamu se nalézají také jméno Barbary Smrčkové. Hlášení o zmizení podal hned ráno kancelista trestního soudu Josef Kabátník, její pěstoun. Tak jsem si, pane komisaři, dovolil, při té příležitosti a na místě samém naložit pana Kabátníka do bryčky a odvézt ho do patologického ústavu.“

„To udělali zcela správně, a co bylo dále“ dodal zvědavě komisař Pobuda.

„Josef Kabátník tam se vši určitostí svou pohřešovanou svěřenku poznal. Po tomto vzrušujícím setkání jsem odvezl pana Josefa Kabátníka do Bartolomějské ulice, aby tam u vládního rady Oliče učinil výpověď.“

„Čímž je úkol zadaný splněný, pane komisaři a dívka je identifikována. Pro jejich informaci jak jsem zjišťoval cestou to, že nešťastná dívka Barbora Smrčková se narodila v Obecnici u Příbrami. Otec její Václav Smrčka a jeho žena Petronila mají osm dětí, a poněvadž z chudické penze nemohli rodinu uživit, dal svojí dceru Barboru na vychování svému švagrovi Josefu Kabátníkovi, který bydlí v Karlíně. Pěstoun pozoroval na dívce, že není duševně zdráva. Občas byla stížena prudkými křečemi a po každém takovém záchvatu zůstala strnule stát, oči obrátila v sloup a hlavu stočila na stranu. Jednalo se o to, aby děvče bylo dáno do ústavu choromyslných. Smrčková měla zálibu v tom, že utíkala z domova. Po několikadenním pobytu v přírodě s buď vrátila a nebo byla vypátrána.“

„Takže ona v ten den nejspíš opět utekla,“ dodal komisař a pokynul Rybičkovi, aby pokračoval.

„ Poslední útěk učinila 10. května o desáté hodině, když si žena Kabátníka odskočila na nákup. Ona toho využil, aby opět utekla. Smrčkové bylo 11 let a na svůj věk byla velice vyvinutá, takže lékaři, kteří jí ohledávali se domnívali, že jde o dívku 15 či 16 let starou. Kabátník jí líčil jako děvčátko velice milé, hodné, rádo se mazlilo. Ke každému i k docela cizímu člověku jevilu velikou přítulnost a mělo ve zvyku každému říkat „tetičko“ a „strýčku“. Kdo se na ní usmál a promluvil s ní vlídné slovo, s tím šla. Tak to je vše co jsem od pěstouna Barbary Smrčkové dozvěděl.“

„Zřejmě v tohle duchu učinil svojí výpověď u dvorního rady Oliče,“ podotkl komisař Pobuda. „A ten jistě dá další příkazy k pátrání,“ namítl Rybička a dodal, „a to, že se to týká našeho komisariátu.“

„ Zcela jistě. Vlastně se neví, kde se Barbora Smrčková od desáté hodiny ranní do půlnoci nacházela. Lékaři předpokládají, že k úmrtí mohlo dojít k jedenácté hodině noční.“

„Takže oni předpokládají, pane komisaři, že by se mohla skrývat právě tady na Balkáně?“

* * *

Rozeběhlo se velké pátrání. Podle dobrozdání lékařů mohla být Smrčková zavražděna velkým břitkým nástrojem, snad vojenským bodlem a proto bylo konáno šetření v karlínských kasárnách. Všechno mužstvo bylo bráno k důkladnému výslechu to však nedokazovalo, kde se ono jedenáctileté děvče od desáté hodiny ranní zdržovalo.

Na rozluštění této otázky bylo třeba bezpečnostním úřadům veškerou píli. Byl nasazen veškerý policejní aparát detektivu a postupně šetřením bylo zjištěno, že podobné stejně oděné děvče bylo spatřeno 10. května před 11tou, hodinou dopolední v Dlouhé třídě před hostincem „U zlaté štiky“ a sice šla ve společnosti muže asi třicetiletého, který k ní horlivě něco mluvil. U hostince děvče vešlo beze slova do domu a onen muž odešel. Svědek Jan Petrbok prohlásil podle podobizny zavražděné, že to Smrčková určitě byla. Rovněž tak jí označili dle podobizny tři dělníci v Holešovicích na silnici zaměstnaní, kterak k nim mezi druhou a třetí hodinou odpolední směrem od Jatek přišla a na písku si tam hrála. Dali se s ní do řeči a ona jim vyprávěla, že byla na Jatkách, že bydlí na Hradčanech a asi po šesté hodině se vzdálila směrem k Malé Straně. O půl páté jí svědek Jan Bočan ji viděl zase v Dlouhé třídě. Šla po chodníku a něco k sobě hubovala a pak nahlas sobě říkala: „Ten neřád za mnou pořád jde.“ Totožnost její osoby v Dlouhé třídě byla prokázána neboť její vlastní bratranec Jan Smrčka, je „U zlaté štiky“ zaměstnán jako sklepník. Stvrdil, že Baruška k němu před pátou hodinou přišla a vyprávěla, že jí jeden mužský honí a chce jí zabít, že se bála. Lidé naslouchali jejím řečem, ale nevěřili vědouc, že Baruška je slabomyslná a že bezpochyby mluví nesmysly. Bratranec Smrček jí vyvedl na ulici, na její žádost jí dal pět krejcarů na pomeranč a více se o ní nestaral. Od té chvíle o ní stopa mizí.

„Je to dost podivné, pane komisaři z Dlouhé třídy na „Krejčárek“ je to přece kus cesty.“

* * *

Následující den byla policejním ředitelstvím vydána vyhláška a ta vylepena na nárožích: *Dne 11. května v odpoledne byla nalezena v jetelišti náležející k libeňskému katastru na výšině nalezena 11 roků stará Barbora Smrčková. Zavražděná bodnými ranami do krku. Táž byla poněkud slabomyslná, 145cm vysoká, na své stáří velmi vyvinutá, takže činila dojem 14-16 roků starého děvčete. Vlasy měla plavé, podlouhlého obličje, úzký špičatý nos, zdravé zuby. Byla oděna v růžově kvítkovanou a bílými krajkovými proužky zdobenou blůzou s černou bíle tečkovanou dětskou zástěru. Spodničku tmavomodře a šedě vzorkovanou a nošené tmavozluté střevíce Krátce na to chybí vše, až do nalezení mrtvoly, co by vedlo k zjištění jejího*

dalšího pobytu. Tyto okolnosti je nutné sdělit bezodkladně bezpečnostnímu úřadu c.k.policejnímu ředitelství. Na místě samém byly nalezeny niklové hodinky soustavy Roskopf, které patrně pachateli náležejí. Osobě, která by něco podobného udala, náleží zaručená odměna 100 rakouských zlatých. Šaty zavražděné budou vystaveny na vyvěšené tabuli v průjezdu policejního ředitelství v Bartolomějské ulici.

* * *

Vrchní komisař Vacek zatím prověřoval kartotéku lidí, kteří by daném případě mohli přijít v úvahu. Vrchní komisař by od dalšího zkoumání kartotéky ustoupil, když si ale zjistil, že právě takový zlosyn byl před třemi dny z káznice propuštěn na svobodu a zatím ještě nebyl o tom učiněn zápis. Měl tedy štěstí. Tohle byla hauptrefa. Vrchní komisař Vacek nebyl žádný útlocita, tohle povolání ho naučilo jisté dávky otrlosti. Jednat se zloději, vrahy, tuláky vyžaduje jistou dávku cyničnosti, ale v tomhle případě to bylo jiné. S vraždou dítěte se nemohl smířit nikdy. Vždyť jí bylo teprve jedenáct let, i když vypadal starší a vyspěle a zvláště pak, když nebyla plně zdráva a tudíž ke všem lidem důvěřivá. Tomu přímo zvyšovalo srdeční tep. Prikázal tedy zlosyna ihned zatknout a převést na komisařství. Ze policejního spisu o něm vrchní komisař Vaněk zvěděl téměř vše. Jmenoval se František Zima a přezdívali ho také jako „Hájek“ Je stár 35 let. Povoláním je strojník, bydlí v Libni. Byl trestán pětkrát, dvakrát pro zločin násilného smilstva, jednou pro veřejné násilí a dvakrát pro těžké ublížení na těle. Doba celkem odpykaných trestů tvoří 8 let těžkého žaláře. Když stanul Zima před vrchním komisařem, díval se mu klidně do očí a nejevil žádné obavy. Byl mužem střední, dosti slabé postavy. Na pravé straně tváře měl znatelný šrám po jizvě. Kadeř černých vlasů mu splývala na čelo, pod nosem nakroucený knír. Pohled měl ale pronikavý.

Na otázku zdali se dopustil zločinu vraždy nezletilé dívky, kterou vylákal na Krejčárerk odpověděl klidným hlasem: „Jsem nevinný, ničeho takového jsem se nedopustil, pane komisaři“

„Byl jste ale viděn právě tam, ještě než přišla vyšetřovací komise.

„Chodím tudy dosti často z Libně na Žižkov.“

Vy jste tam hledal spíše hodinky, niklové Roskopfy, které jste tam po činu ztratil, Zimo.“

„Nikdy jsem žádných takových hodinek neměl,“ odpověděl Zima.

„Oni mají to místo na „Krejčárku“ v oblíbě. Všechno jsou to Zima lži a já vám nevěřím ani slovo. “

* * * Nová pražská porotní síň nebyla doposud dějištěm procesu, který tolik pobouřil. Kdo je oným netvorem, který tak odporným způsobem vraždil. Dle lékařského dobrozdání byla Barbora Smrčková ještě pannou a svědci, kteří nejprve tak horlivě přisuzoval přítomnost Zimovou jak v Dlouhé třídě, tak i v místě zvaném na „Krejčárek“ byli náhle bezradní. Klasickým byl výslech svědka Taufmana, který tvrdil, že u Zimy viděl hodinek, které byly nalezeny opodál místa vraždy.

„Byly to hodinky stříbrné nebo roskopfy?“ zeptal se soudce.

„Roskopfy,“ odpověděl svědek.

„A jak jste je poznal, vždyť těch hodinek jsou tisíce.“

Svědka Vobořil, jež byl Zimovým kamarádem vypověděl, že žádných hodinek u obžalovaného neviděl a tudíž neměl, protože Zima před rozchodem se zpravidla chodil dívat na hodiny nárožní. Matka Zimova, Anna Hájková, Václav Souček a bratr obžalovaného dosvědčují souhlasně, že Zima v kritické noci byl doma již o osmé hodiny večerní.

Porotcům pak byly položeny dvě otázky ve směru žaloby a po playdorech veřejného žalobce vrátili se po poradě s tímto verdiktem na otázku příčině zločinu vraždy jedenácti hlasy záporně.

* * *

Na karlínském policejním komisařství panoval při pondělků až neobvyklý klid. Lidé jako by snad „modřil“ ten dnešní den. Policejní koncipient dr. Rybička si zatím četl v Národní politice a ve vedlejší kanceláři seděl komisař Pobuda za stolem.

„Četli už dnešní noviny, pane komisaři?“ otázal se koncipient Rybička, který se objevil ve dveřích komisařovy kanceláře.

„Představěj si, pane komisaři, oni snad toho Zimu, co je obviněný z vraždy té malé Smrčkové pustějí na svobodu.“

„Na svobodu? Jak to myslíš?“

„Ano slyšel jsem o tom, ale to je rozhodnutí soudu. Nenalezly se pádné důkazy.“

„Stejně, mně se to nezdá, takový člověk, který má už dva podobné delikty a o mnohých se snad ani neví,“ řekl pobouřeně Rybička.

„Právo musí být zajištěno. Je skutečně nevinný a snad jen proto, že má za sebou dřívější delikty, byl zadržen neprávem. Vždyť jeho rodina přísahala na kříž, že František Zima nebyl na „Balkáně“, ale doma v Libni, pod peřinou.“

„Já stále nemohu věřit, že ten Zima je nevinný, pane komisaři.“

„Méně citu, více rozumu. My nemůžeme rozhodovat srdcem, to bychom potom každého druhého lumpa propustili z basy.“

„My nemáme důkazy, ti kteří je měli, si náhle nejsou jisti. Tady to čtu, pane komisaři, v novinách. Když dojde na přísahu tak je to všechno jiné.“

Po chvíli co koncipient Rybička se vrátil do své kanceláře, komisař Pobuda o tom dál přemýšlel. Pro soudce je to vyřízená věc, pro policii nikoliv. Skutečně není vyřešeno, kdo zavraždil oni dívčinu. Komisař vytáhl ze šuplete svého stolu hřebínek, mašli a hodinky, artefakty, které mu zůstaly poté co, provedli ohledání na místě činu. Tehdy si všiml, že dívka měla hezké kaštanové vlasy svázané do copu. Dříve byly utažené touto fialovou mašlí. Na temeni zatknutý celuloidový okrouhlý hřebínek, jímž si vlasy pro rozpletení vyčesávala. Dále hodinky niklované, systému Roskopf. Ty ovšem nepatřily mrtvé dívce, i když za předpokladu, že by je zcizila. Ta dívka nebyla příčetná a mohla je komukoliv vzít a domnělý vrah právě v tomhle možná hráli svojí úlohu. Konání dívky nebylo vždy normální, jak si komisař Pobuda ověřil. Přesto si nezasloužila skonat tímto způsobem.

„Pane koncipiente, jdou sem na moment,“ zavolal do vedlejší místnosti

„Věděj co to je?“ řekl a ukázal na hodinky na stole. Pro koncipistu divná otázka.

„Ale jistě, pane komisaři jsou to niklované remonterky, systému Roskopf. Zrovna o tom čtu v dnešních Národních listech. Tady prosím,“ řekl a ukázal na stránku s inzeráty

Nejlepší hodinky vyznamenané zlatou a stříbrnou medailí dodává první továrna hodin v Mostě . Hanuš Konrád c.k. dvorní dodavatel Od niklových remonterek za dvě zlatky po stříbrné dvouplášťové za deset zlatých. Komisař otevřel zadní plášť hodinek a objevily se samotné vnitřnosti souhrn koleček perek, pozlacený, kovový plášť měl na rubu vyražené číslo 777.

„Oni si myslí, pane komisaři, že by podle toho čísla mohli nalézt vraha či někoho kdo má se smrtí Smrčkové co dočinění?“

„Tak jest, pane koncipiente. Oni udělají jednu věc, že oběhnou na Starém Městě pražském všechny zlatníky a hodináře a zjistí komu ty hodinky patřily.“

„Ale, pane komisaři, těch hodinek musí být mezi lidmi jistě přes tisícovku. Nosí je jak železničáři, tak bankovní úředníci, kdekdo.“

„Tyhle ne, pane koncipiente, tahle nosil vrah, tak jen jdou, pokud jim leží osud té zavražděné na srdci.“

* * *

„Ano jistě odebíráme za provizi hodinky továrny pana Konráda Hanuše v Mostě a máme několik typů, přáli by si nějaké luxusnější. Máme i zvlášť žádané hodinky s dvojitým pláštěm, gravírované,“ řekl hodinář Cyril Tuček a ukázal za sklo vitríny na umělecky provedené plášťové hodinky se siluetou jelena. Koncipista Rybička byl už ve třech hodinářstvích, ale odešel z nepořízenou, až teprve tady v Palackého ulici v Karlíně mu svítla naděje. Hodinář je vzal Rybičkovi z ruky a důkladně prohlížel.

„Ano, to jsou chráněné patentní kotvové remonterky. Je to jeden z typů, které vyrábí firma z Mostu na základě francouzské licence.“

„Dalo by se zjistit o těch hodinkách něco bližšího?“

„Co tím myslíte, vašnosto?“

„No, například komu ty hodinky patřili,“ zeptal se a ukázal policejní odznak.

„Těch hodinek, remonterek jsou tisíce i když musím připustit, že tohle je zvláštní typ. To jsou roskopfky s malým orlem. Viděj tady na ciferníku nahoře, jinak bývá orel uprostřed nad vteřinovou ručičkou. Je to druh zásilky, kterou jsem dostal před Vánocemi. Několik kusů jsme jich prodal.“

„Vědějí komu je případně prodali?“

„Ty hodinky jsem nedostali jen my. Firma Hanuš je zasílá po celých Čechách, ale dalo by se to zjistit,“ řekl a vytáhl účetní knihu v pevných deskách.

„Zde to mám,“ řekl, když nalistoval stránku v knize. Tyhle hodinky byly prodány u nás začátkem letošního roku a prodali jsem tohoto typu tři kusy. Pomatuji si je podle neobvyklého čísla, teda tří sedmiček. Řekl jsem tehdy tomu vašnostovi, že si vybral šťastné číslo, navíc třikrát násobené, protože číslo 7 zobrazuje boží princip a je to tudíž číslo šťastné.“

„Co to bylo za muže?“

„Muž, střední postavy, asi třicet let starý s knírem do špiček vytažený a měl tik na pravém oku. Viděl jsem, jak stále pomrkal a na to, že si vybral hodinky s oným číslem se zatvářil skepticky. Řekl, že by štěstí potřeboval, protože nenalézá vnitřního klidu.“

„Co tím jako myslel?“ zeptal se koncipient Rybička.

„Tak to prosím nemohu sloužit, více jsem se neptal a on to sám nechtěl dál rozvádět. Věději to je taková obvyklá řečnická nuance, kdy se každý obchodník snaží kupujícího zaujmout, své zboží vychválit.“

„Jen je škoda že na onoho muže nevíte víc.“

„To prosím ano, pane komisaři, jen jsem mu vystavil kvitanci na jméno a zapsal řádně do účetní knihy. Tady prosím mají to jméno,“ řekl hodinář Tuček a obrátil účetní knihu ležící na pultě proti komisaři, aby i ono si jméno mohl přečísti.

Epilog

V pražské porotní síni trestního soudu je otevřen případ Barbory Smrčkové.

Na lavici obžalovaných sedí pětatřicetiletý muž zachovalého zevnějšku, bledé tvář, nervózně zmáhá tik na pravém oku. Když se ho soudce ptá, odpovídá tiše. Je jím Karel Souhrada disponent První české záložny v Karlíně a na základě důkazu se plně doznal ke zločinu.

- „Na večer když se vracel tam, kde se říká U Štrasburku, uviděl jsem malé děvče sedět na schodech. Sehnul se k němu k němu. Bylo mi divné, že děvče není doma a už je téměř tma. Podíval jsem se na hodinky, bylo kolem deváté. -Je, strýčku, ty máš hezké hodinky-, řekla mi . -Můžeš mi je dát,- řekla a já jsem si myslel, že se chce na ně jen podívat. Tak jsem jí je půjčil do ruky. Když jsem je požadoval zpátky tak nechtěla a pořád opakovala onu dětskou říkačku - *co se dá, to se nikdy nevydá*-. Poté se zvedla a utkala pryč. „Zastav se, ty malá zlodějko, volal jsem na ní. Ona běžela do kopce, jako směrem na Žižkov a já za ní. Nemohu moc běžet, mám poraněnou nohu, ale seč jsem mohl, tak jsem jí pronásledoval do kopce. Na nějakém místě tam nahoře jsem jí zastihl. Chytil jsem jí za blůzu a ona se vysmekla a tak znovu za cop. Snažil jsem se jí hodinky vykroutit z ruky, ale ona je velkým obloukem odhodila od sebe do toho jetelového pole. Byla tma a ta malá uličnice se jen smála. Tehdy nevím, co to do mě vjelo. Dostal jsem tak mocný vztek až se mě až zatmělo před očima a asi jsem to udělal. Utekl jsem odtud, o hodinky jsem se více nestaral. Svůj čin plně přiznávám.

„Byl to přece jen neobvyklý případ, pane komisaři,“ řekl koncipient Rybička a komisař souhlasil.

- . -

Záchranný kruh

Sledoval jsem toho chlapa skoro tři týdny. Hlídal každý jeho krok. Ráno, odpoledne, večer. Chtěl jsem mít přehled o tom, jak vypadá takový jeho běžný den. Kam a s kým chodí. Kudy jezdí, Kde si dává kafe, jaké má zvyky.

Mým úkolem bylo ho zabít.

Samozřejmě bezchybně. Čistě. Nesměl jsem ohrozit sebe, ani objednavatele zakázky. Proto jsem si dával načas. Abych pak zvolil vhodné místo a vhodnou chvíli. Nesmí tam být žádní svědci. Průmyslové nebo městské kamery. Čas tu nehrál žádnou roli. Ten jsem si mohl zvolit sám. Bylo jen žádoucí toho chlapa odstranit.

Osobně jsem ho neznal. Nijak mi neublížil. Ale to ani ti před ním. Nikdy to nebylo nic osobního. Jen dobře placená práce. Nezajímaly mne proto důvody, pro které se ho někdo potřebuje zbavit. Byl jsem mizera, vedl jsem mizerný život a věděl jsem to o sobě. Ale svědomí se ve mne nikdy neprobouzelo. Žádný soucit, žádné pochybnosti. Ne. Nic takového. Zakázky mi zajišťovaly dost peněz na pohodlný život. A na ten si člověk zvykne rychle. O to hůře se však odvyká.

Bylo pondělí. Podzim zežloutl do své půlky. Krajina se chvěla mrtvým, padajícím listím. Zahrádkářské kolonie za městem osiřely. Ráno sprchlo a silnice ještě zůstávaly mokré. Blížil se čas mého úderu. Odpoledne jel ten chlap z práce. Jako každý den po stejné trase. Znovu sám. Předminulý týden, v pondělí, se během cesty zastavil v lese. Zaběhat si. Aby si prodloužil život. Minulý týden v pondělí zrovna tak. Na stejném místě. Pondělky. *Běhací dny.* Odbočil vždy na lesní cestu, kde bylo malé turistické odpočívadlo. Dřevěná, zastřešená konstrukce s lavičkou. Turistická sezona už ale skončila. Byl sychravý listopad. Nikde ani živáčka. Od silnice sem taky vidět nebylo. Čekal jsem proto, jestli i dnes dodrží svůj pondělní, sportovní plán. Zda odbočí k turistickému odpočívadlu. Vždy tomu ale nejprve předcházelo zastavení u benzinové pumpy v centru města. Natankovat. Dát si kafe v kelímku. Zavolat si. Asi domů, že i dnes přijde později. A pak vyrazit k lesní trase. Obléknout si běžecký úbor a vyrazit na okruh. Nejinak tomu bylo i dnes. Ve dvě odjel z práce. Sám. O pár minut později natankoval. Šel zaplatit. Pak vyšel ven s hnědým kelímkem na kafe. Usrkával. Vytáhl mobil. Chvilí si s někým povídal. Pak vyhodil kelímek do koše a mobil strčil do kapsy. Nasedl. Rozjel se.

Parkoval jsem na druhé straně silnice, aby mne nemohly zachytit kamery na benzínce. Když se rozjel, znovu jsem se za něj pověsil. Pak mne ale zaskočilo, když ještě dřív, než vyjel z města, zastavil v jedné ulici u hračkářství. Šel dovnitř a po chvíli vyšel ven s barevnou, papírovou taškou v ruce. Snad dárek pro syna. Věděl jsem, že má asi tak pětiletého kluka. Několikrát jsem je zahlédl spolu. Že by ten kluk měl dnes svátek? Narozeniny? Bylo mi to ale fuk. Jen jsem se obával, zda si dneska půjde zaběhat. Zda tentokrát nepojede s dárkem rovnou domů. Slavit. Musel bych změnit plán.

Dárek pro syna. Co jiného by tam kupoval. Nesměl jsem se ale podobnými situacemi nechat rozlítostnit. Nemohl bych tuhle práci dělat, kdybych začínal být empatický. Na své cestě zla jsem už zašel příliš daleko. Za mnou bylo pět důsledně dodělaných zakázek. Každá bez chyby. Tohle byla v pořadí šestá. Už nebylo cesty zpět.

Vzpomněl jsem si, že u jednoho z těch předchozích chlapů, kterého jsem vyřídil, došlo taky k podobné situaci. Sledoval jsem ho autem. On náhle zaparkoval u venkovního květinového stánku a koupil obrovský puget růží. Asi chtěl prožít s manželkou romantický večer. Možná měla narozeniny. Nebo potřeboval vyžehlit nějaký malér. A zastřelte, jen tak, chlapíka, který vám nikdy nic neudělal. Který je rozněžněný a nese manželce květiny. Jenomže pak jsem

zjistil, že nejede domů. Tu kytici nevezl své ženě, ale milence. Ačkoli tu zajímal spíš jeho kredit, než nějaké kytky. Každopádně mne ten jeho zálet potěšil. Jakoby tím posvětil moje poslání. Jakoby si ten trest zasloužil a já byl pouze jeho spravedlivým vykonavatelem. Prodlouženou rukou jeho zhrzené ženy.

Jenže tenhle chlap kupoval hračku. A to bylo, což jsem musel uznat, přece jen něco trochu jiného. Ale pro mne se ani tímhle nic neměnilo. Vůbec nic.

Hračkářství zůstalo daleko za námi. Pak i poslední domy města. Nakonec jsme projeli ponurou periferií. Věděl jsem už, kudy pojede, takže jsem si mohl dovolit udržovat od něho dostatečnou vzdálenost. Občas jsem ho nechal ujet tak daleko, aby mne neviděl ani ve zpětném zrcátku. Ale pochybuji, že by si mne všiml, i kdybych se držel blíž. Nebyl to žádný policajt. Žádný gauner, který se bojí o kejhák a dobře si ho proto hlídá. Ne. Tenhle chlapík byl od pohledu rodinný typ. Silné brýle, bezelstný výraz ve tváři. Jenže z nějakého důvodu někomu překážel. Ten důvod mne nezajímal. Zajímalo mne jen těch 500 tisíc.

Zadní světla jeho vozu byla jako magnet.

Zapálil jsem si cigaretu. Takový rituál. Cigaretu před konečnou akcí.

Napadlo mne, co se mu teď asi honí hlavou. Právě v tuhle chvíli. Tohle mne ostatně napadlo i v těch předchozích zakázkách. Těsně před úderem. Co se tak může honit hlavou člověku, kterému zbývá nějaká půlhodinka života. Třicet minut do smrti. Existuje nějaké podvědomí, které ho na to upozorňuje? Že se stane něco zlého? Má ten chlap v tuhle chvíli zvláštní, nepříjemný pocit? Mrazení v zádech a nechápe přitom proč? Funguje u lidí jakýsi ten šestý smysl? Neblahá předtucha? To se asi nikdy nedozvím.

Domů to měl rychlejší po jiné trase, ale kvůli tomu běhání si právě vždy v pondělí zajížděl. Po staré silnici, sevřené rozlehlými lesy. Kudy málokdo projížděl. K mé úlevě zamířil po té silnici i dnes. Takže žádná změna plánu. Nejprve běh pro zdraví a teprve pak s dárkem domů.

Všechno klapalo jak mělo.

Město zůstalo daleko za námi. V šedivém podzimním oparu. Silnice se v tomhle úseku klikatila prudce dolů. Po obou stranách les. Vystlaný žlutým kobercem. Kroutil jsem zatáčky a dával tomu chlapovi čas. Aby pak stihl v klidu zaparkovat, vylézt z auta a třeba se i naposledy převléknout do sportovního. Ať si ty poslední minuty života ještě užije. Bude stačit jedna jediná rána. Nic ho bolet nebude. V tomhle mohl mít jistotu.

Dal jsem mu proto v těch serpentínách znovu náskok. Nějakou dobu jsem jel, aniž bych ho před sebou viděl. Pak jsem ale zase přidal. Jenomže najednou jsem ho zahlédl hned za příští prudkou zatáčkou. Nečekal jsem to. Stál u krajnice, popocházel sem a tam, a telefonoval. Jeho auto blikalo výstražnými světly. Měl asi nějaký problém. Vjížděl jsem rychle do zatáčky. Silnice byla plná spadaneho listí. Dosud mokrého, po ranním dešti. Jak jsem ten vůz objížděl, levá kola mne stáhla do škarpy. Odstředivá síla pak dokonala zbytek. Nevím, kolik udělalo auto přemetů. Snad dva, možná tři, ale já měl pocit, že jich bylo tisíc. Cigareta letěla prostorem. Jako světluška. Hlavou mi bleskla jediná myšlenka. Ne ta, že mohu přijít o život. Ale jak se stalo, že jsem mohl udělat tak hloupou chybu.

Auto bylo koly vzhůru. Opřené o strom. Já naopak hlavou dolů. Byl jsem zaklíněný v sedačce a ostrá bolest v pravé noze signalizovala jediné: že ji mám nejspíš zlomenou. Bolest jsem cítil i v kříži. Rukama jsem hýbat mohl, ale v té netopýří poloze, sevřen zadní sedačkou, mi to moc platné nebylo. Cítil jsem zápach benzínu. Pak se k vysypanému bočnímu okénku sklonil ten chlap.

„Proboha, co jste vyváděl? Vy jste mne neviděl nebo co?“

Zatím jsem nebyl schopen odpovědi.

„Co je vám? Můžete se hejbat? Pojdte, pomůžu vám ven!“

Pokoušel se otevřít dveře, ale nešlo to. Horní hrana byla částečně zaříznutá do země. Jediná úniková cesta byla okénkem.

Pak ucítil zápach benzínu i on. Všiml si, jak vytéká všude kolem. Nádrž zřejmě praskla.

„Ježišmarja! Počkejte... vytáhnu vás.“

V duchu jsem si uvědomil, co všechno riskuje. Vůz mohl kdykoli explodovat a pak by nás to smetlo oba. Jakoby si to riziko ale ani nepřipouštěl.

Když mne tahal ven, zatíнал jsem zuby bolestí. Byla strašlivá. Pronikala do morku všech kostí. A nebyla to jen ta zlomená noha. To už mi bylo jasné, že je všechno v háji. Že sám se z toho rozhodně nevyližu. Ale snažil jsem se. Spolupracoval jsem. Nechtěl jsem uvnitř uhořet.

Nakonec mne vyprostil a táhl mne za ruce po zemi k silnici. Přestal, až když mne dovlekl do bezpečné vzdálenosti od vozu. Vyčerpaně usedl vedle mě na zem. Lapal po dechu. Sundal si brýle a rukávem otíral zašpiněná skla.

„Sakra, vy jste... vy jste ale pořádně těžkej. Ale nebojte se. To bude dobrý.“

Jen jsem přikývl. Bylo mi však k smrti zle. A že to bude dobrý, v to jsem už moc nevěřil.

Ten chlap se pomalu zvedl. Vytáhl mobil.

„Zkusím zavolat pomoc. Ale nevím. Jak jsem před chvílí zjistil, není tu žádný signál. Nějaká mrtvá zóna nebo co.“

Viděl jsem ho, jak zírá na display.

„Ani ťuk,“ vydechl bezradně. „Pořád nic. Sakra práce. Není tu pokrytí.“ Aby mne však uklidnil, hned dodal: „ale to zvládnete. Vypadá to, že máte jen zlomenou nohu. To je úplná prkotina, když vidím to vaše auto.“

„Proč jste zastavil zrovna tady?“ zeptal jsem se konečně.

„Cože?“ Moje otázka ho vyplašila. Zřejmě si myslel, že mu teď budu chtít tuhle nehodu dát za vinu. „Hlásilo mi to poruchu motoru,“ bránil se. „A v týhle zatačce mi to cháplo. Chtěl jsem si zavolat, jenže to nešlo. Ale dal jsem přece blikáčky. A místa na objetí je i na týhle silnici dost. Já za tu vaši nehodu nemůžu.“ Tvářil se zoufale. Možná zoufaleji než já.

„To máte pravdu,“ syskl jsem bolestí. „Moje blbost.“

Hlavu jsem měl nepřírozeně zakloněnou. Bolelo mne za krkem. Jakoby mi někdo lámal vaz. Snažil jsem se nadzvednout na loktech, abych si od bolesti ulevil.

„To ne... nehejbejte se,“ varoval mne. „Možná máte něco s páteří. Já se v tom ale nevyznám.“

„Potřebuju něco pod hlavu,“ zašeptal jsem.

„Pod hlavu. Jasně. Moment... žádnou deku v autě nemám. Leda snad...“

Odběhl k vozu. Vrátil se s tou papírovou taškou z hračkářství. Vytáhl z ní dětský nafukovací kruh do vody. Měl po obvodu motivy žlutých rybiček. Během chvilky ho nafoukl a podložil mi ho pod hlavu.

Dárek pro jeho syna, pomyslel jsem si. Záchranný kruh. Bylo to najednou všechno tak absurdní.

V té chvíli si benzín našel tu mojí ztracenou světlušku. Auto začalo prudce hořet.

Slyšel jsem zvuk toho vzplanutí. Ležel jsem na zádech. Viděl jsem nad sebou padat listí. Snášelo se k zemi. V pomalých, točivých spirálách. Zdálo se to všechno jako věčnost. Ale od okamžiku, kdy mne ten muž vytáhl z auta, až do chvíle, kdy došlo k tomu požáru, uplynulo jen nějakých pět šest minut.

Stál teď ke mně zády a díval se na hořící auto. Dlaněmi se zacláněl oči. Ten žár byl cítit až sem.

Uvědomil jsem si, co bude dál. Dřív či později pojede někdo kolem. Pak to vezme rychlý spád. Přijede záchranka, hasiči, policie. Já už se ze země sám nezvednu. Nedokázal bych se odtud ani odplazit, natož odejít. Až se mnou budou manipulovat a ošetřovat mne, bezpochyby objeví moje podpažní pouzdro i s pistolí. Policie pak zjistí, že není nikde evidovaná. A že už se z ní dost často střílelo. Minimálně pětkrát v dost ošklivé situaci. Nebude pro ně těžké dát si dohromady souvislost s posledními nevyřešenými případy.

Zbývala mi jediná šance. Zbavit se té zbraně. Doufat, že jiné stopy na mne neupozorní. Jenomže to bych tu nesměl ležet jako lazar. Měl jsem taky ještě jeden spolehlivý kontakt. Na chlapa, který by mi za peníze pomohl s čímkoli. Bydlel ve městě. Mohl by pro mne přijet. Dřív, než tudy pojede někdo jiný. Dokončil bych zakázku a on by mne odtud odvezl. Snad by se ještě dalo něco dělat... kdyby tu ovšem byl signál. Rozhodl jsem se to alespoň zkusit. Vytáhl jsem z náprsní kapsy mobil. Dalo mi to ale práci. Nastavil jsem display víc do světla. Abych na něj viděl. Protože jsem měl něco i s očima. Zbytečný pokus. Ani čárka. Tohle místo bylo opravdu odříznuté od všech operátorů světa. Soukromý ráj bez pokrytí.

„Zkoušíte se taky dovolat?“ všiml si mne. „To je zbytečné. Tady odtud to asi nepůjde. Ale můžu se vrátit po silnici pro pomoc. Do vesnice za námi. Je to tak tři kilometry.“

Já už v žádnou pomoc ale nedoufal. Noha bolela čím dál víc. Cítil jsem, že začínám ztrácet cit v celém těle. Hodně vážné znamení.

Něco jsem ale udělat musel. Tak jsem sáhl pro pistoli. Vyklouzla z pouzdra. Tiše. Hladce. Jako úhoř. Tohle jsem měl nacvičené dokonale. Ten dotek chladného kovu mne na chvíli uklidnil.

Zakázka by se měla dokončit, pomyslel jsem si. Jsem přece profesionál.

Ležel jsem a mířil tomu chlapovi na hlavu. Nevěděl to. Že ho od smrti dělí jen vteřiny. Byl ke mně zrovna otočený zády. Pořád zkoušel najít v mobilu signál. Všelijak ho natáčel proti obloze. Aby nemusel šlapat tři kilometry do té vesnice. Stál na místě. Jako vzorný cíl. Nebylo možné ho minout. Ani z té mojí nedůstojné pozice. Ani z důvodu rozostřeného vidění. Měl jsem ho v hrsti. Prst připravený na spoušti. Ze strany ke mně pořád doléhal slábnoucí hukot plamenů. Pod hlavou jsem měl ten dětský nafukovací kruh s rybičkami. Vidět teď sám sebe z nadhledu, nejspíš bych se potrhal smíchy. Profesionální zabiják rozplácly na zemi jako chromá žába, s dětským kruhem pod hlavou a shořelým autem opodál.

Teď jsem se ale soustředil. Muška si našla střed hlavy. Dokázal jsem na okamžik ovládnout roztřesenou ruku.

„Čert vem nějakou káru,“ slyšel jsem jeho uklidňující hlas. „Hlavně, že jste se z ní dostal ven. Přežil jste, člověče. Hele,“ zaradoval se náhle hlasitě. „Teď! Teď mi naskočil signál!

Namouduši! Vydržte, vytáčím záchranku!“

Tak jsem to zmáčknu. Zvuk výstřelu se odrazil od hradby stromů.

Stojící muž se polekaně otočil. Div mu mobil nevypadl z ruky.

„Proboha... co to...“ V očích měl zděšení.

Ale nic z toho už jsem neviděl. Neslyšel.